

ĐẶNG TRẦN HUÂN

chuyện cầm ĐÀN BÀ

in lần
thứ tư



Chuyện cấm đàn bà

Đặng Trần Huân



chuyện cấm đàn bà

Đặng Trần Huân

Bìa: *Hiếu Đệ*

Nguồn: *Thư viện Tiểu Lùn*

chuyện cấm đàn bà

ĐẶNG TRẦN HUÂN

SÁNG TẠO
in lần thứ tư năm 1970
SÀI GÒN - VIỆT NAM



MỤC LỤC

1. Không đáng tiền	28
2. Áo tập thể dục	30
3. Nuôi gà	32
4. Trẻ em thời nguyên tử	33
5. Tài chuyên môn	35

6. Số điểm cao	36
7. Xe tự động	37
8. Hạn chế sinh sản	38
9. Vinh nhục của nghề sen	39
10. Anh sẽ chết	40
11. Sung sướng nhất đời	41
12. Khoe với ai bây giờ	42
13. Bảo hiểm	43
14. Giá trị đàn bà	44
15. Giống bố	45
16. Câu cá	46
17. Ngoan đạo	47
18. Yếu điểm	48
19. Trước hay sau	48

20. Sao hốt hoảng thế	49
21. Đánh đá	50
22. Nhận xét về dân tộc Mỹ	51
23. Trở về từ hỏa tinh	55
24. Đêm ngắn	56
25. Mini duýp	57
26. Đừng nói với ai	58
27. Yêu lâu lắm	61
28. Hối hận suốt đời	62
29. Trong phòng mạch	63
30. Không thèm xài nữa	64
31. Cơm nguội	65
32. Thôi đừng kể nữa	66
33. Bao nhiêu cách	67

34. Bánh mì thịt tươi	68
35. Anh ấy hút rồi	69
36. Đội nón	70
37. Lúc cười	71
38. Bói bài	72
40. Phòng nhìn ra biển	73
41. Góa phụ	75
42. Mất một	75
43. Lịch sử	77
44. Sợ cậu ấy không ưng	78
45. Người điếc	79
46. Thử nước tiểu	80
47. Lạc quan và bi quan	81
48. Đôi lốp xe	81

49. Hiếp dâm	82
50. Mất trật tự	83
51. Hớt tóc	86
52. Sự bất ngờ	87
53. Trên hoang đảo	88
54. Ăn tái	89
55. Thảm kịch trên bắc cực	90
56. Oan quá	91
57. Bí quyết nghề nghiệp	91
58. Thương người tù tội	93
59. Tình hải cẩu	94
60. Con vẹt	96
61. Chồng già, vợ trẻ	97
62. Thú tội	98

63. Chuyện bầy trên ti vi	100
64. Đường hầm dưới biển	101
65. Đông con	104
66. Sô cô la	106
67. Thuốc hồi xuân	107
68. Tục lệ Do Thái	110
69. Cắt ngắn tay lại	111
70. Bí quyết trường thọ	113
71. Đôi găng tay	116
72. Nếu có thêm một cắc	118
73. Chọn nghề	122
74. Kinh nghiệm	124
75. Người mẫu	125
76. Đời con chúng ta	126

77. Khám phá mới	127
78. Làm cho toàn dân sung sướng	129
79. Giúp người	131
80. Chép bài của nhau	133
81. Khó lựa chọn	135
82. Kỷ niệm ngày xưa	136
83. Ruột thừa ở đâu	137
84. Mới quen	138
85. Đừng ham	139
86. Áo vàng không phải là vô địch	141
87. Kẹt quá	142
88. Phản bội	143
89. Đủ tiện nghi	143
90. Con ngỗng	144

91. Lấy vợ da trắng	145
92. Muốn người làm	147
93. Lo xăng tăng giá	148
94. Tiền giả	149
95. Ác diệu	150
96. Rụng tóc	151
97. Thắc mắc	152
98. Thất nghiệp	153
99. Lời gửi bác sĩ	155
100. Nghỉ ngơi	156
101. Giải khoa giao tế	158
102. Có đủ không	159
103. Duýp ngắn	160
104. Có cách nào không?	162

105. Tuần trăng mật	163
106. Cấm chó	164
107. Biểu dương lòng can đảm	165
108. Có khác gì không?	166
109. Thi văn đáp	168
110. Cao bồi Tểch Xa	169
111. Tin mừng	170
112. Triết gia	170
113. Tàn nhẫn	171
114. Lạnh tai	173
115. Tưởng người quen	175
116. Xe tốt	175
117. Nhiều nhân chứng	177
118. Định luật mới	178

119. Không đi đâu cả	178
120. Yêu và thích	178
121. Hai kẻ mọc sừng	180
122. Chưa cần	182
123. Tội thân	183
124. Trong tiệm hớt tóc	184
125. Ngón tay tình ái	185
126. Tha cho một lần	187
127. Báo tin buồn	189
128. Cần xem ảnh	190
129. Đánh cuộc	191
130. Mua em bé	193
131. Học trong khi ngủ	193
132. Thực tập	194

133. Tăng cường sinh lực	195
134. Lo quá	197
135. Xí muối có chân	198
136. Lỡ làm y học	198
137. Trắc nghiệm	200
138. Vất vả quá	201
139. Sành ăn	203
140. Mong nàng trở lại	204
141. Chính tôi cũng không hiểu	205
142. Tôi phải làm gì	206
143. Lý do	207
144. Thăm tù	208
145. Ly dị	210
146. Khiếu nại	212

147. Đòi tư	213
148. Làm theo tôi	214
149. Cũng định nói thế	216
150. Khéo che đậy	216
151. Ai phải nhớ ai?	217
152. Người sung sướng	218
153. Không bỏ	219
154. Tại ai?	220
155. Giỏi tiếng Việt	221
156. Trẻ được mười tuổi	222
157. Điệu vũ mới	223
158. Lạc đường	224
159. Không thể nhanh hơn	225
160. Không phải muốn là được	226

161. Di chúc	227
162. Ba, má không cho	229
163. Mèo vặt	230
164. Mới đêm kia	231
165. Cô gái trời bắt xấu	233
166. Không phải cha đứa bé	234
167. Lóa mắt	235
168. Tên anh là gì?	237
169. Công việc của viện thống kê	238
170. Thuốc bổ trẻ em	238
171. Thuốc an thần	239
172. Đôi giày	240
173. Ngựa đui	242
174. Khám kỹ	244

175. Yêu cô y tá	245
176. Tôi chờ xe buýt	246
177. Phát giác mới	247
178. Lầm lẫn mang họ gì	248
179. Đồng cân, đồng lạng	249
180. Méo mó nghề nghiệp	250
181. Thêm tay thêm chân	251
182. Thân mến tặng anh	255
183. Tôi không thấy	256
184. Thử máy	256
185. Bà ấy hay thật!	259
186. Người đội mũ	262
187. Nói	267
188. Tắc ống tiêu	269

189. Để dành	271
190. Có gì trở ngại đâu	273
191. Khám người	275
192. Con bằng cha là nhà có phúc	276
193. Đại khách sạn	279
194. Bí quyết cho tiền	280
195. Cách trừng phạt	281
196. Thuê phòng	282
197. Phó mát của Nã Phá Luân	283
198. Có biết không?	285
199. Cách giữ chồng	287
200. Bắt lực	288
201. Không chịu nổi	289
202. Khách quý	290

203. Thiên lôi đi điều tra	292
204. Cải chính	293
205. Thần đồng toán	295
206. Dán lá khoai	296
207. Hơn những lần trước	299
208. Chạy quá tốc độ	300
209. Chênh lệch tuổi tác	301
210. Súc miệng	302
211. Lá thư cảnh cáo	304
212. Đoán giải	305
213. Hồng điện	306
214. Chết ngạt	307
215. Phải bình tĩnh	308
216. Tưởng là tôi điếc	310

217. Tưởng là đôi tình nhân	311
218. Tối nào cũng vậy	312
219. Ngoại tình	314
220. Bức tượng lý tưởng	314
221. Đắm tàu	315
222. Nhập hội khỏa thân	317
223. Thích uống trà	318
224. Thuê phòng khách sạn	319
225. Lộn phòng	321
226. Quan sát viên	322
227. Đánh đổi	322
228. Có gì trong tay	323
229. Đổi tên	324
230. Lý do nào	326

231. Diệt dục	327
232. Bán giày	328
233. Khó hiểu	330
234. Hát lên đi	331
235. Về trễ	332
236. Bơm nhậu	333
237. Bãi biển lý tưởng	334
238. Lạnh lùng	335
239. Cố vấn tình dục	336
240. Muốn gây	337
241. Lo xa	338
242. Cách kiểm chồng	339
243. Rao vặt	341
244. Còn lượt về	342

245. Tưởng máy hư	343
246. Bị bệnh từ bao giờ	344
247. Bà già gân	345
248. Sáng kiến	347
249. Trễ phép	349
250. Thói quen	351
251. Tem không dính	351
252. Ba điều ước	353
253. Chữ bác sĩ	354
254. Tôi cũng định nói thế	355
255. Quân kỷ	356
256. Tâm hoạt động	358
257. Biết tôi là ai không?	359
258. Ly dị chồng	360

259. Trả đũa	362
260. Gián điệp	364
261. Chào người đẹp	365
262. Thuế và phạt	366
263. Ngụy trang	366
264. Thang máy	368
265. Bắn bia	369
266. Pháo kích	370
267. Bạn thân	372
268. Đòi tiền sữa	374
269. Phân biệt	376
270. Đăng vào hải quân	377
271. Cuộc đời	378
272. Bao nhiêu tuổi	379

273. Tính kỹ	380
274. Quyền quyết định	381
275. Đói	382
276. Không hút thuốc	384
277. Mượn đồ	385
278. Thanh tra hạ giới	386
279. Dưới thời Pétain	388

KHÔNG ĐÁNG TIỀN

Trên một toa xe lửa có một tu sĩ và một thiếu phụ. Tàu sắp đến một trạm quan thuế biên giới. Người đàn bà nét mặt rầu rầu. Bỗng nhiên bà nói với nhà tu hành:

– Cha có thể giúp con một việc nhỏ này được không? Con có mua một món đồ xa xỉ để dùng cho phụ nữ. Vì là đồ ngoại hóa bị cấm con chắc sẽ bị tịch thu. Cha giúp con giấu trong áo dòng được không? Với cha chắc nhân viên quan thuế sẽ không hỏi gì?

– Nhưng nếu họ khám, cha sẽ không được quyền ngăn cản hay nói dối.

– Cha cứ giúp con. Họ sẽ không khám cha đâu?

Người đàn bà năn nỉ mãi và cuối cùng nhà tu hành nhận lời. Tới biên giới. Nhân viên quan thuế lên tàu.

– Bà có mang đồ gì phải khai không?

– Dạ không có gì ạ.

– Còn cha, cha có gì phải khai không ạ?

Linh mục chậm rãi nói:

– Từ thắt lưng trở lên chả có món gì phải khai cả. Còn từ thắt lưng trở xuống, có một vật nhỏ dành riêng cho đàn bà, nhưng chẳng đáng bao nhiêu tiền...

Nhân viên quan thuế gật đầu chào rồi sang toa khác.

ÁO TẬP THỂ DỤC

Một thiếu phụ trẻ đẹp vào tiệm quần áo tìm một bộ quần áo tập thể dục. Bà ngắm nghía ba, bốn bộ vẫn chưa ưng bộ nào. Bà ra ngoài cửa tiệm nhìn vào tủ kính và mừng rỡ chỉ vào người mẫu bằng plastic vận một bộ đồ màu hạt dẻ để trong tủ.

– Tôi ưng bộ đồ này.

Người bán hàng tìm tòi trong kho không còn bộ nào giống như bộ mẫu đành phải lột bộ quần áo của người mẫu để đưa cho bà khách. Bà hí hửng ôm bộ quần áo đi ra, nét mặt rạng rỡ, miệng

lắm lắm: “Đây thật là bộ đồ lý tưởng”.

Đúng lúc ấy có mấy người đàn ông đứng nhìn vào tủ kính phá lên cười hớ hớ. Bà khách ngạc nhiên nhìn trở lại tủ và mặt đỏ ửng lên.

Người bán hàng vừa lấy bộ quần áo của người mẫu nhưng chưa kịp mặc vào bộ khác. Người mẫu khỏa thân lồ lộ trong tủ kính như mời đón và ở dưới chân vẫn còn nguyên tấm bảng quảng cáo ghi hàng chữ: “Bộ quần áo lý tưởng và thích hợp với môn thể dục của đàn bà”.

NUÔI GÀ

Một thiếu phụ vào trại gà, hỏi ông chủ trại:

– Tôi muốn nuôi gà đẻ. Xin ông bán cho 2 con gà mái và mười con gà trống.

Ông chủ trại:

– Bà mua làm gì nhiều gà trống thế. Hai chục gà mái thì hai con gà trống là dư sức rồi.

Bà khách lắc đầu:

– Ông cứ cho 10 con gà trống đi! Ông là đàn ông đâu có hiểu được sự nóng lòng của đàn bà khi phải chờ đợi.

TRẺ EM THỜI NGUYÊN TỬ

Tan học, cô giáo bảo cu Tý 8 tuổi ở lại lớp. Khi các trò khác ra về hết rồi, cô mới hỏi cu Tý.

– Tý, ít lâu nay em có chuyện gì buồn mà cô không thấy em cười nói như mọi khi. Má em đánh em, hay ba em rầy em?... Em không ăn được không ngủ được, tại sao vậy. Hay là em buồn gì về các bạn cùng lớp?

Tý lắc đầu:

– Không!

– Có điều gì em cứ thú thực với cô đừng sợ hãi.

Tý ngân ngữ:

– Nếu cô đã yêu cầu thế thì em nói thực nhé!

– Được em cứ nói!

– Thú thực, em yêu cô, em muốn cưới cô!

Cô giáo phá lên cười ha hả:

– Yêu tôi! Trời ơi, em mới có tám tuổi mà bảo rằng yêu tôi. Khôi hài lắm em ạ! Tôi là một cô giáo, trẻ đẹp năm nay hai mươi hai tuổi rồi. Tôi cũng sẽ lấy chồng, sẽ có một người chồng đẹp, mạnh khỏe, nhưng không muốn một đứa trẻ con.

Cu Tý thản nhiên trả lời:

– Điều đó cô đừng lo. Nếu cô thuận lấy tôi thì chúng ta sẽ phòng ngừa chứ làm sao mà có con ngay được.

TÀI CHUYÊN MÔN

Một người Mỹ và một người Ý gặp nhau. Người Mỹ nói:

– Nếu anh đưa cho tôi một khúc thép tôi sẽ sản xuất cho anh một chiếc hàng không mẫu hạm.

Người Ý trả lời:

– Còn anh, nếu anh dẫn em gái anh tới tôi, tôi sẽ sản xuất đủ thủy thủ đoàn.

SỐ ĐIỂM CAO

Sau giờ học, một nữ sinh viên tới khóc lóc với giáo sư:

– Thưa thầy, bài luận văn con làm như thế, sao thầy nở cho con dê rô. Con không tin rằng bài của con mà lại được số điểm như vậy.

Giáo sư thản nhiên trả lời:

– Tôi cũng tin như thế! Thực tình khi chấm điểm tôi không định cho cô dê rô. Nhưng tôi không tìm được số điểm nào thấp hơn điểm đó.

XE TỰ ĐỘNG

Một thanh niên lái một chiếc xe hơi bỏ mui. Anh lái một tay trái, tay phải quàng sang vai người bạn gái ngồi bên. Thỉnh thoảng anh còn ghé sang hôn lên má người đẹp. Một Cảnh sát viên huyết còi bắt xe dừng và nghiêm nghị bảo thanh niên:

– Đi đường ông phải thận trọng một tí nữa, Ông không thể sử dụng cả hai tay được sao?

– Có! Tôi muốn lắm chứ! Nhưng nếu tôi ôm bằng cả hai tay thì làm thế nào cho xe chạy vì xe đâu có tay lái tự động.



HẠN CHẾ SINH SẢN

Một thiếu phụ tới phòng mạch nói với bác sĩ.

– Thưa bác sĩ, tôi đã có mười đứa con. Tôi muốn thôi đẻ với bất cứ giá nào? Xin bác sĩ làm ơn cho một thứ thuốc viên hạn chế sinh sản thứ nào chắc chắn trăm phần trăm.

Bác sĩ đưa ra một viên thuốc trắng:

– Đây! tôi cho bà viên thuốc

– Thưa bác sĩ, tôi phải uống trước hay là sau khi...

– Không! Bà không phải uống. Bà chỉ cần kẹp viên thuốc này giữa hai đầu

gối và bất cứ giá nào bà cũng dùng để viên thuốc rớt ra.

VINH NHỤC CỦA NGHỀ SEN

Hai cô sen tâm sự với nhau:

– Tao chán nghề này quá. Suốt ngày tao luôn luôn phải nói: “Dạ, thưa bà chủ... Dạ thưa bà chủ... Dạ, thưa bà chủ!”

– Thôi mày đừng phàn nàn nữa. Mày còn sướng hơn tao. Suốt đêm tao phải luôn luôn nói: “Đừng, ông chủ... Đừng, ông chủ... Đừng, ông chủ!”

ANH SẼ CHẾT

Thanh niên rên rỉ với tình nhân:

– Anh yêu em lắm. Anh không thể nào thiếu em! Nếu em không bằng lòng lấy anh, Anh sẽ chết.

Tuy vậy, thiếu nữ vẫn từ chối. Nàng lấy một người chồng giàu khác, Thanh niên thất vọng bỏ đi và chết... bốn mươi năm sau.

SUNG SƯỚNG NHẤT ĐỜI

Trong một buổi dạ vũ. Thanh niên cầm tay thiếu nữ dịu dàng trên sàn nhảy theo điệu nhạc chàng thủ thỉ:

– Cô ơi! Cô hãy trả lời tôi một tiếng. Tôi sẽ trở thành người đàn ông sung sướng nhất trên đời hoặc là người đàn ông đau khổ nhất đời. Cô bằng lòng làm vợ tôi nhé

– Không được.

– Thành thực cảm ơn cô!

KHOE VỚI AI BÂY GIỜ

Một người đàn ông nọ, mới sáng sớm đã tới tìm cha xứ để xưng tội:

– Thưa cha, đêm qua con đã phạm tội, phạm tội dâm dục.

Nhà tu hành trở mắt:

– Thực vậy sao Phan! Cha không tin là con có thể làm thế được. Thế con phạm tội với thiếu nữ hay với một người đàn bà có chồng?

– Thưa cha người đó là vợ con.

– Chúa ơi! Con làm tình với người vợ chính thức của con thì đâu phải là một tội lỗi, mà con phải xưng tội.

– Thưa cha con biết vậy, nhưng con

phải tìm một người nào để khoe thành tích của con chứ!

BẢO HIỂM

Căn nhà của Ba bốc cháy. Hãng bảo hiểm cho biết không bồi thường tiền mà sẽ cất một căn nhà mới cho Ba. Vài hôm sau, xe của Ba bị đụng bẹp dúm, hãng bảo hiểm cũng cho biết sẽ bồi thường anh một chiếc xe khác.

Ba suy nghĩ một lát và lẩm bẩm: “Nếu cứ đà này thì ta phải hủy bỏ cái giao kèo bảo hiểm nhân thọ cho bà xã!”

GIÁ TRỊ ĐÀN BÀ

Một nữ Dân biểu bình quyền lợi phụ nữ đã kết luận thuyết trình như sau:

– So với đàn bà, đàn ông không có giá trị gì cả. Bởi vì khi một con đứa trai sanh ra đời người ta hỏi ngay: “Má nó mạnh giỏi chứ?” Lớn lên lấy vợ, người ta hỏi: “Vợ có đẹp không?” Khi người đàn ông chết, dư luận lại thắc mắc: “Không biết gia tài ông để lại cho bà nhiều không?”

GIỐNG BỐ

Một thiếu phụ trao đứa con cho chị vú trông, rồi sắm sửa đi coi xi nê. Mười một giờ, trở về nhà bà hỏi chị vú:

– Tôi đi em có khỏe không chị?

– Thưa bà không? Bà vừa đi khỏi con bế cậu lên giường là cậu nhắm mắt ngủ liền.

Thiếu phụ thở dài:

– Thôi được. Nó giống bố.

CÂU CÁ

– Tôi mới tìm ra một cách bắt cá tuyệt diệu hơn là câu hay quăng lưới. Tôi mua một loại thuốc mọc tóc đổ xuống hồ.

– Thế thì ăn nhằm gì!

– Ăn nhằm chứ. Chờ vài ba ngày khi cá bắt đầu mọc tóc, tôi ra bờ hồ khoác một cái blouse trắng, tay cầm tông đơ, kéo và mồm reo to “Hớt tóc không tính tiền” là cá nhảy lên như điên.

NGOAN ĐẠO

Sau kỳ thi vấn đáp, người con trở về ông bố liền hỏi:

– Thế nào liệu mày có đậu không?
Trả lời trúng không?

– Dạ...

– Sau mỗi câu trả lời mày thấy nét mặt, cử chỉ của giám khảo thế nào?

– Con thấy ông giám khảo là người ngoan đạo.

– Mày thấy sao mà lại nói thế?

– Dạ, cứ mỗi khi con trả lời dứt câu là ông ấy lại giơ tay lên trời kêu: “Lạy Chúa tôi!”

YẾU ĐIỂM

Đàn bà thường rất ghét đàn ông cù giữa các ngón chân của họ. Nhưng lại rất thích khi được cù giữa hai ngón chân cái.

TRƯỚC HAY SAU

Một nhà triệu phú đặt một họa sĩ danh tiếng vẽ một bức tranh ông A Dong và bà Ê Và bằng sơn dầu. Họa sĩ hỏi:

– Ông muốn vẽ ông A Dong, bà Ê Và trước hay sau khi phạm tội.

Nhà triệu phú chặc lưỡi:

– Tôi muốn lúc... đang.

SAO HỐT HOẢNG THẾ?

Một bác thợ mộc chuyên môn sửa buồng tắm, đẩy cửa buồng bước vào thì gặp một thiếu phụ lồ lộ một tòa thiên nhiên. Người đàn bà hốt hoảng rú lên vội vã kéo khăn tắm che kín ngực. Bác thợ mộc nhìn bà tỏ vẻ ngạc nhiên rồi bình tĩnh nói:

– Sao mà bà hốt hoảng thế. Từ bé đến giờ bà chưa thấy một người thợ mộc nào sao?

ĐANH ĐÁ

Trong một kỳ thi giáo sư sinh vật học hỏi một nữ sinh viên:

– Cô cho biết trong cơ thể người ta có bộ phận nào mà khi xúc động hay kích thích quá có thể lớn gấp mười lần lúc bình thường.

Cô nữ sinh viên mặt đỏ gay nhưng trấn tĩnh ngay và trả lời vị giám khảo:

– Thưa giáo sư, tôi từ chối không trả lời câu hỏi thiếu nhã nhặn ấy, dù rằng tôi bị đánh trượt.

Vị giáo sư cười nhạt:

– Tôi cho cô dê rô. Bộ phận đó là đồng tử con mắt. Và cũng do sự từ chối trả lời của cô tôi khuyên cô ba điều. Thứ nhất cô nên chăm chỉ học bài hơn nữa sẽ trả lời được đúng câu hỏi, thứ hai cô nên đọc những sách vở lành mạnh để bỏ những ý nghĩ hắc ám trong đầu óc, thứ ba cô không nên quá lạc quan vì như thế cô sẽ thất vọng khi lấy chồng.

NHẬN XÉT VỀ DÂN TỘC MỸ

Một buổi chiều mưa gió, tại miền Viễn Tây nước Mỹ. Một chiếc xe hơi ngừng trước một khách sạn Một thiếu nữ bước ra khỏi xe tiến vào khách sạn hỏi người quản lý:

– Ông còn phòng không?

– Hết rồi. Nhưng tôi có thể nhường cho cô phòng tôi trên lầu và tôi ngủ ngoài hiên nếu cô chịu trả hai đô la.

– Tôi bằng lòng.

Thiếu nữ vừa vào phòng chừng 5 phút thì một chiếc xe khác tới. Bốn vị tu sĩ bước vào khách sạn hỏi thuê phòng. Người quản lý nói:

– Con chỉ còn một phòng duy nhất và nhường cho một thiếu nữ thuê.

Một trong số bốn tu sĩ nói:

– Chúng tôi là những nhà tu hành, những sứ giả của Thượng Đế. Để chúng tôi điều đình với thiếu nữ cho chúng tôi vào phòng và ngủ dưới sàn.

– Vâng, xin quý cha tự tiện. Nếu cô

ta ưng thuận con cũng xin mời cha trả cho hai đô la.

Bốn nhà tu hành lên lầu và không thấy xuống nữa. Mười lăm phút sau một chiếc xe hơi khác tới, 4 người đàn ông cũng rời xe tiến vào khách sạn hỏi thuê phòng. Người quản lý chỉ cho họ lên lầu. Lát sau một thiếu úy to lớn vạm vỡ tới tìm chỗ ngủ và cũng được người quản lý dẫn lên phòng thiếu nữ.

Sáng hôm sau, bốn người đàn ông hùng dũng xuống trước. Có lẽ đêm qua họ không ngủ được. Mỗi người gọi một chai Coca Cola uống hết rồi trả tiền, ra đi. Lát sau tới lượt bốn nhà tu hành xuống thang. Các vị cũng có vẻ mệt nhọc mất ngủ. Bốn vị cũng gọi bốn chai Coca Cola uống hết, trả tiền rồi ra đi.

Một giờ sau thiếu nữ xuống. Vui vẻ,

tươi cười, cô rất khỏe khoắn hơn hở. Cô kêu một ly uyết ky, uống cạn, trả tiền rồi ra đi.

Sau chót tới lượt người thiếu úy to lớn. Ông cũng hơn hở tươi tỉnh có vẻ yêu đời. Ông uống cạn một ly uyết-ki, vui vẻ thanh toán tiền rồi ra đi.

Qua các sự việc trên, các bạn kết luận thế nào về dân tộc Mỹ.

Giản dị lắm, vì ta có thể kết luận rằng tại Hoa Kỳ tám mươi phần trăm dân chúng thích uống Coca Cola.

TRỞ VỀ TỪ HỎA TINH

Một phi hành gia vừa từ Hỏa tinh trở về trái đất. Ông được hoan nghênh nhiệt liệt. Các nhân vật chính quyền đón tiếp ông như một danh nhân. Báo chí tới phỏng vấn ông về sự sinh hoạt trên Hỏa tinh. Một ký giả hỏi:

– Ông cho biết gái Hỏa tinh ra sao?

– Cũng không lạ lắm. Giống hệt như gái dưới trái đất. Có một điều khác là cặp nhũ hoa lại ở sau lưng.

Ký giả trố mắt:

– Trời, thế thì chắc nhiều sự bất tiện lắm nhỉ.

– Không, tôi thấy cũng không hề gì?
Chỉ bất tiện một chút là khi khiêu vũ nó
hơi kỳ!

ĐÊM NGẮN

Một nhà sản xuất điện ảnh xấu xí,
già, thọt chân, mắt lé, mặt sần sùi như hủ
nhưng giàu có. Ông tiếp một nữ sinh trẻ
đẹp và hứa cho cô đóng vai chính trong
một cuốn phim sắp tới nếu cô bằng lòng
đi Vũng Tàu với ông một tuần.

Suy nghĩ một lát rồi cô gái nhận lời:

– Tôi bằng lòng, nhưng phải chờ tới
tháng bảy.

- Sao vậy.
- Vì bây giờ đêm ngắn!

MINI DUÝP

Trên xe điện, một ông già ngồi đối diện một thiếu phụ vận mini duýp. Ông say sưa ngắm nghía cặp đùi trắng nõn của thiếu phụ. Chán chê rồi cao hứng ông đứng lên ghé tai thiếu phụ nói nhỏ.

– Cô ạ! Xin lỗi cô, tôi phải nói thực cô đừng giận, chứ duýp cô may ngắn quá đấy.

Thiếu phụ nổi giận:

– Tôi già rồi, xin ông đừng kêu tôi là cô. Phải kêu tôi là bà.

Ông già giật mình nhìn kỹ mặt thiếu phụ

– Trời! Xin lỗi bà! Từ nãy giờ tôi không để ý.

ĐỪNG NÓI VỚI AI

Một phi hành gia Sô Viết trở về trái đất sau một cuộc viễn du một tháng trong thái dương hệ. Anh ta đã lần lượt thăm viếng Hỏa Tinh, Kim Tinh, Mộc Tinh... Ngày về, anh được tất cả chính phủ Sô Viết trịnh trọng đón tiếp.

Sau những lời chúc tụng theo nghi lễ, thủ tướng Nga Kossyguine kéo nhà phi hành gia tới một chỗ vắng và hỏi nhỏ:

– Này, đồng chí... Tôi hỏi câu này quan trọng lắm. Đồng chí đã du hành trong vũ trụ như thế, đồng chí có gặp Thượng Đế không?

Nhà phi hành vô thần gật đầu với vẻ chán nản:

– Thưa đồng chí Thủ Tướng! Với đồng chí tôi không thể nói dối! Tôi có gặp Thượng Đế.

Thủ Tướng Nga thở dài:

– Tôi cũng đã đoán như vậy! Kỳ cục nhỉ! Nhưng đã vậy thì đồng chí thể với tôi đừng nói với ai như thế nhé.

Nhà phi hành vô thần gật đầu trịnh trọng hứa với thủ tướng của anh.

Vài tháng sau anh được chu du các thủ đô lớn trên trái đất. Các vị nguyên

thủ quốc gia long trọng đón tiếp anh như thượng khách. Đức Giáo hoàng cũng dành nửa giờ để tiếp nhà phi hành Sô Viết. Khi trong phòng chỉ có hai người, Đức Thánh Cha ghé sát tai nhà anh hùng không gian hỏi khẽ:

– Con đã được du hành trong vũ trụ. Cha muốn hỏi riêng con một câu: trong chuyến du hành không gian con có gặp Thượng Đế không?

Nhà phi hành chợt nhớ tới lời hứa với thủ tướng Kossyguine bèn lắc đầu trả lời:

– Thưa Đức Thánh Cha không? Con chẳng thấy dấu vết gì là có Thượng Đế trên không gian cả.

Tới lượt Đức Giáo Hoàng tỏ vẻ bùi ngùi:

– Lạ nhỉ! Nhưng thôi, con hãy hứa với cha đừng nói điều đó với ai nhé!

YÊU LÂU LẮM

Hai nữ minh tinh nói chuyện với nhau:

– Mà thấy anh chàng mặc mông ta guy xanh kia không? Bô của tao đấy. Anh ta yêu tao tha thiết lắm.

– Thế hả? Yêu nhau lâu không?

– Tao không nhớ rõ vì lúc đó tao tháo đồng hồ ra rồi.

HỐI HẬN SUỐT ĐỜI

Trong một buổi giảng về luân lý cho phụ nữ, nhà mô phạm kết luận:

– Các cô phải cương quyết, phải tự chủ! Hễ khi sự ham muốn cám dỗ, các cô phải luôn luôn dùng để yếu lòng. Các cô phải nhớ rằng một giờ khoái lạc sẽ đem lại cả một đời hối hận, tan vỡ.

Đúng lúc ấy có tiếng xì xào ở hàng ghế cuối:

– Nhưng làm cách nào để kéo dài được tới một giờ.

TRONG PHÒNG MẠCH

Khám bệnh xong, bác sĩ sản khoa nói với bệnh nhân:

– Thưa bà, tôi báo cho bà một tin mừng.

– Xin bác sĩ đừng kêu tôi là bà vì tôi hãy còn là con gái.

– Nếu vậy thưa cô, tôi báo cho cô một tin buồn.

KHÔNG THÈM XÀI NỮA

Một người lái buôn ra phi trường định đi xa nhưng vì kẹt xe nên khi tới nơi máy bay vừa cất cánh. Ông trở về nhà thấy vợ đang ân ái với một tên du đảng rách rưới, dơ bẩn. Người đàn ông vẫn bình tĩnh mắng vợ:

– Em không yêu anh, em phản bội anh, anh cũng chấp nhận. Nhưng em điên rồ hay sao mà phản bội anh, với một tên dơ dáy như ăn mày thế này?

– Anh nên thông cảm cho em. Anh vừa đi khỏi thì hấn ta gõ cửa. Em tưởng hấn là một tên hành khất em hỏi: “Anh muốn xin gì? ” thì hấn trả lời: “Bà cho xin một bộ quần áo cũ của ông hoặc bất cứ cái gì mà ông nhà bỏ rơi không thèm xài tới nữa.”

CƠM NGUỘI

Một tên hành khất tới gõ cửa một nhà giàu:

– Năm ngày nay tôi không có cái gì bỏ vào miệng. Bà làm ơn bố thí cho tí cơm thừa.

– Cơm thừa hả. Cơm nguội từ hôm trước có lấy không?

– Dạ, cảm ơn bà.

– Thế thì về đi chiều mai trở lại.

THÔI ĐỪNG KỂ NỮA

Cô nữ sinh, 16 tuổi, đi học về thủ thỉ kể với mẹ:

– Má! Hôm nay xe đưa đón bị hư con phải về bằng xe buýt. Xe đông quá. Có một người đàn ông đứng sát bên con mỗi lần xe thắng vờ chạm tay vào con. Rồi lân la hấn nắm cánh tay con, rồi xoa xoa lưng con. Thấy con không nói gì, hấn sờ tay vào đùi con, rồi, rồi hấn xoa xoa... rồi...

Người mẹ nhăn mặt:

– Thôi đừng kể nữa! Mà làm tao nhột quá!

BAO NHIÊU CÁCH

Một người Pháp và một người Mỹ tỉ tê tâm sự. Người Mỹ nói:

– Với các anh thì không biết thế nào, chứ với chúng tôi thì khi yêu thương chúng tôi có tất cả ba mươi ba cách.

Người Pháp lắc đầu.

– Tôi cá với anh là chỉ có ba mươi hai mà thôi. Nước nào cũng giống nhau hết.

Người Mỹ cãi lại:

– Nhất định là ba mươi ba. Muốn duyệt lại dễ lắm. Bây giờ tôi với anh kể từ đầu nhé. Trước hết kiểu thứ nhất là cách thông thường mà ông bà tổ tiên chúng ta đều áp dụng! Anh hiểu tôi nói gì chứ?

Người Pháp lắc đầu:

– Cách đó là thế nào nhỉ? Có lẽ tôi chưa bao giờ biết tới...

BÁNH MÌ THỊT TƯƠI

Một chiếc xe cam nhông ngừng lại trước trạm kiểm soát biên giới. Nhân viên quan thuế hỏi.

– Ông có gì khai không?

– Không có gì cả.

Nhân viên quan thuế yêu cầu mở cửa xe, thấy trên xe lù lù một con voi nhỏ. Điều lạ lùng là ở mỗi bên tai voi có dính một khúc bánh mì.

– Thế này mà ông nói không có gì hả?

Người tài xế mỉm cười hỏi lại:

– Người ta có quyền mang bánh mì kẹp pa tê, xúc xích, cá hộp, thịt nguội để ăn đường. Còn bánh mì kẹp thịt tươi lại phải khai hay sao?

ANH ẤY HÚT RỒI

Thái và Tuấn cùng đi xưng tội. Trên đường về Thái nói với Tuấn:

– Cha khó quá! Chả hiểu sao mà Cha bắt tôi nghỉ hút thuốc trong nửa tháng!

– Thế hả? Còn tôi thì Cha lại bắt

không được gần đàn bà cũng trong nửa tháng...

Ba hôm sau, khi quạt mừng cho chồng, chị Tuấn thủ thỉ:

– Anh à, có phải hôm chủ nhật anh Thái cùng đi xưng tội với anh không nhỉ? Sáng nay em gặp anh ấy ở đường Lê Lợi,.. em thấy anh ấy đã hút thuốc rồi!

ĐỘI NÓN

Trên xe buýt một thiếu phụ bỗng một đứa trẻ trên tay. Một người đàn ông ngồi bên cạnh niềm nở làm quen với thiếu phụ:

– Cháu nhỏ kháu quá nhỉ! Tóc cháu thật là đẹp. Đen nhánh như huyền. Chắc tóc ba cháu cũng phải đen lắm hả bà?

Thiếu phụ trả lời lạnh nhạt:

– Tôi cũng không rõ nữa. Vì khi ấy ảnh đội nón.

LÚC CƯỜI

Bốn giờ sáng. Một thanh niên nằm gục bên bờ hè, một viên đạn xuyên qua cánh tay trái, một lưỡi dao găm đâm bên má, một vết chém sâu trên mông. Hắn đang hấp hối.

Trong lúc chờ đợi xe cứu thương,

một khách qua đường cúi xuống hỏi thăm nạn nhân.

– Anh có đau lắm không?

Thanh niên nhếch mép:

– Có! Lúc tôi cười.

BÓI BÀI

Một cô gái đi xem bói bài. Cô thấy nói:

– Quẻ của cô rất tốt. Trong năm nay cô sẽ gặp một sĩ quan cấp tá rất đẹp trai và giàu có. Ông ta yêu cô, cưới cô, và cuối năm sẽ sinh đôi hai cháu trai.

Quả nhiên cuối năm đó; cô gái bỗng hai đứa con trai kháu khỉnh tới gặp cô bói bài. Cô thấy cười hể hả:

– Cô xem tôi bói có hay không? Đúng hết chứ?

– Gần đúng hết. Tôi có gặp ông thiếu tá đẹp trai, giàu có. Ông có yêu tôi. Tôi có sinh hai trai. Đúng! Nhưng sai một điểm nhỏ là ông không cưới!

PHÒNG NHÌN RA BIỂN

Một cặp trai gái tới Vũng Tàu, thuê phòng khách sạn. Người đàn ông nói:

– Ông cho vợ chồng tôi thuê một

phòng rộng có buồng tắm, nhà cầu bên trong.

Người quản lý hỏi.

– Ông bà lấy phòng nhìn ra biển chứ?

Người đàn ông quay sang hỏi người đàn bà:

– Em thích phòng nhìn ra biển chứ hả em?

Người đàn bà đáp:

– Thưa ông, cũng được!

GÓA PHỤ

Câu chuyện trong một bữa tiệc.

– Nếu chúng ta tin vào các bản thống kê, thì ở đâu đàn bà cũng sống dai hơn đàn ông.

Một bà giá nói:

– Đúng! Nhất là đàn bà góa.

MẤT MỘT

Một thiếu phụ bị sổ mũi đúng vào ngày bạn mời dự một buổi dạ tiệc: Không bỏ cuộc vui, bà cẩn thận bỏ một chiếc

khăn tay vào sắc và một chiếc khác để trừ bì bà bỏ vào trong xú chiêng.

Ăn xong, tới lúc tráng miệng bà cất chiếc khăn tay thứ nhất vào sắc không dùng nữa vì khăn đã ướt đẫm. Bà thò tay vào trong rộp tìm chiếc khăn trừ bì. Không thấy. Bà luồn tay tìm ở xú chiêng. Có lẽ chiếc khăn đã rớt.

Nhăn mặt, bà tìm bên phải bên trái một hồi lâu. Rồi bà luồn cả hai tay vào lục lạo. Bất ngờ bà chợt thấy các thực khách khác đang chăm chú nhìn bà, bà then đỏ mặt rút vội hai tay ra, rồi nói khế:

– Rõ ràng lúc đi, tôi có hai cái mà!

LỊCH SỰ

Tuấn tiễn Thái ra ga. Tàu sắp chạy. Thái siết mạnh tay Tuấn:

– Cám ơn anh Tuấn nhé. Một tuần lễ thăm anh, tôi thật sung sướng. Anh cũng cho gửi lời cám ơn chị. Chị nấu ăn thật là ngon. Và làm tình cũng thật là khéo.

Tàu rít còi, chuyển bánh. Khi đôi bạn đã khuất mặt nhau, một hành khách nói với Thái:

– Này ông! Theo ý tôi thì ông chả nên nói với bạn ông rằng vợ ông làm tình rất khéo.

Thái trề môi:

– Tôi nói thế là tôi lịch sự và tế nhị lắm đấy chứ!

– Lịch sự?

– Phải! Bởi vì thực ra thì vợ anh ta làm tình rất dở.

SỢ CẬU ẤY KHÔNG ỪNG

Hai vợ chồng ông Tư ngồi hóng mát trên ban công. Trên ban công nhà đối diện, một cặp vợ chồng mới cưới cũng hóng mát đang thủ thủ chuyện trò, thỉnh thoảng lại âu yếm hôn nhau.

Bà Tư thở dài bảo chồng:

– Tại sao ông không làm như cậu Tuấn nhỉ?

Ông Tư đáp lơ đãng:

– Tôi cũng muốn hôn mộ Tuấn lắm chứ, nhưng chỉ sợ cậu Tuấn không bằng lòng thôi.

NGƯỜI ĐIẾC

Bốn người đàn bà bị bạo bệnh từ trần. Họ tới cửa thiên đàng. Thiên Thần đón họ và hỏi:

– Bốn người này, người nào đã phản bội chồng khi ở dương gian hãy giơ tay lên.

Ba người đàn bà giơ cao tay. Thiên Thần truyền lệnh:

– Ba người phản chồng phải xuống địa ngục, và cả bà điếc này cũng vậy!

THỦ NƯỚC TIỂU

Hai người bạn gặp nhau ở giữa phố.
Một người đang lăn một chiếc phuy lớn
như phuy rượu. Người kia hỏi:

– Anh lăn thùng gì đi đâu thế?

– Tôi đi bác sĩ!

– Đi bác sĩ sao lại đem thùng đi?

– Phải. Năm ngoái tôi có tới thăm
bệnh ở phòng mạch ông ta. Ông cho đơn
và dặn một năm sau thì mang nước tiểu
đến ông thử lại.

LẠC QUAN VÀ BI QUAN

Người lạc quan là người nói rằng tất cả con gái thời nay đều lẳng lơ dễ dãi.

Người bi quan là người tin tưởng như vậy.

ĐÔI LỐP XE

Người chồng khệ nệ vác đôi lốp xe hơi mới tinh bước vào nhà. Người vợ ngạc nhiên nói:

– Anh mua lốp xe làm gì thế? Nhà làm gì có xe mà mua lốp?

Người chồng thân nhiên:

– Còn em, em mua xú chiêng làm gì?

HIẾP DÂM

Trong phiên tòa xử vụ hiếp dâm, ông chánh án trịnh trọng hỏi nguyên cáo, một ca sĩ nhí nhảnh trong bộ đồ tây:

– Nguyên cáo hãy khai hết sự thật đầu đuôi sự việc. Nhưng trước hết hãy cho tòa biết tên kẻ đã cưỡng bức nguyên cáo!

Cô gái hùng dũng chỉ tay về hàng ghế bị cáo:

– Thưa ông chánh án, thủ phạm chính là tên đang ngồi kia!

– Bây giờ nguyên đơn hãy cho tòa biết bị cưỡng hiếp tại đâu và ngày giờ nào?

Cô ca sĩ ngáp ngừng:

– Thưa ông chánh án, địa điểm thì lần nào cũng ở khách sạn Hoa Đô, còn ngày giờ tôi không nhớ rõ, chỉ biết rằng xảy ra rất nhiều lần trong vòng từ tháng tư tới tháng mười.

MẤT TRẬT TỰ

Anh ta là một người rất cẩn thận ngăn nắp, ghét sự xô bồ, bừa bãi. Một hôm anh tới phòng bác sĩ. Anh chào bác sĩ rồi ngả mũ đặt lên bàn. Anh cởi áo

ngoài lấy bàn chải chải sạch sẽ, gấp lại
đàng hoàng đặt bên cạnh chiếc mũ. Anh
tháo cà vạt, lắc lắc mấy cái, gấp lại làm
ba đặt song song bên cạnh áo vét. Anh
cởi sơ mi cài các khuy cẩn thận gấp hai
tay áo ra phía sau, rồi gấp áo lại làm ba
đặt lên trên áo vét. Anh cởi quần vuốt
các nếp quần ngay ngắn đặt lên bàn, rồi
lấy mấy cuốn tự điển trên giá sách đặt
lên quần cho khỏi mất nếp, xong anh cởi
nốt quần đùi gấp tư lại để bên cạnh đồng
quần áo trước.

Bỗng nhiên anh chợt nhớ còn bỏ
quên chiếc khăn tay trong túi quần. Anh
nhấc mấy cuốn tự điển lên gỡ quần ra,
móc túi lấy chiếc khăn tay, gấp chiếc
khăn tay lại một cách rất cẩn thận rồi đặt
xuống bàn, Xong anh lại gấp quần vuốt
nếp, lấy tự điển đè lên cẩn thận như cũ.

Anh liếc mắt ngắm nghĩa đồng quần áo rất ngăn nắp ấy có vẻ hài lòng, mỉm cười. Lúc ấy bác sĩ hết chịu nổi bèn mĩa mai.

– Ông đến phòng mạch có cần tôi việc gì không?

Người đàn ông đứng sững trần như nhộng, rồi hơi cúi về đằng trước giơ hai tay chỉ vào giữa hai đùi.

– Bác sĩ khám cho cái này.

Bác sĩ có vẻ khó chịu, liếc mắt rồi cần nhần:

– Cái đó! Có sao đâu?

– Bác sĩ không thấy gì sao. Tôi thấy một bên cao một bên thấp.

– Ờ! Nhưng có hề gì!

– Không hề gì hả. Tôi thì tôi thấy nó có vẻ không ngăn nắp, mất trật tự.

HỚT TÓC

Một anh cao bồi vào tiệm hớt tóc, ngồi xuống ghế nhìn thẳng mặt người thợ ra lệnh:

– Cạo râu! Cạo thật nhanh và khéo, tôi sẽ trả 5 đô la. Trái lại nếu hơi trầy da, tôi sẽ giết anh ngay.

Nói xong anh cao bồi rút súng lục đặt lên bàn. Người thợ hớt tóc vẫn bình tĩnh, cầm dao cạo râu anh cao bồi rất nhanh và đẹp. Soi gương ngắm nghía hồi lâu, anh cao bồi gật gù móc ví trả 5 đô la và hỏi:

– Này! Hỏi thật tại sao anh bình tĩnh thế. Anh không sợ rằng tôi sẽ có thể bắn anh à?

Người thợ hớt tóc nhún vai:

– Ông tính nếu lỡ tay tôi làm trầy da ông thì tôi phải vít đầu ông xuống và lấy dao cạo cửa cổ ngay lập tức chứ!

SỰ BẤT NGỜ

Hai cô thư ký sở Mỹ tâm sự với nhau:

– Thăng John này nham nhở quá. Từ hôm em vào làm 7 lần mời em đi xi nê, đi nhảy và đưa về nhà riêng của nó. Nếu nó tiếp tục mời mọc kiểu đó nữa em sẽ

dành cho nó một cú bất ngờ!

– Chị làm cách nào? Từ chối không đi nữa hả?

TRÊN HOANG ĐẢO

Tàu đắm. Ba người Anh Cát Lợi, thoát chết bơi lên một hoang đảo. Hai người đàn ông một người đàn bà. Tháng đầu, hai người đàn ông thay phiên làm tình với người đàn bà đến nỗi người này chết.

Tháng thứ hai, họ rất xấu hổ về những việc mà họ đã làm bèn chôn người đàn bà.

Tháng thứ ba, họ rất xấu hổ về những việc họ đã làm nên lại khai quật người đàn bà lên.

ĂN TÁI

Người đàn ông bước vào nhà tình nhân. Trời lạnh. Thiếu nữ mặc mini duýp đang kéo cao váy ngồi sưởi bên lò than. Người đàn ông xua tay:

– Thôi! Nếu dành cho anh, thì hơi chín quá rồi đấy!

THẨM KỊCH TRÊN BẮC CỰC

Hai nhà thám hiểm rủ nhau lên Bắc Cực. Họ mang đầy đủ thực phẩm và vật liệu cần thiết. Nhưng thiếu đàn bà. Không có người đàn bà nào bằng lòng theo họ đi xứ lạnh cả. Một người thợ mộc đề nghị đẽo cho họ hai tấm ván có khoét lỗ thủng để đem theo khi lạnh lùng.

Hai nhà thám hiểm mang hai tấm ván ra đi. Sáu tháng sau chỉ còn một người.

– Còn người bạn đồng hành của anh đâu?

– Nó chết rồi.

Và hạ giọng nói khẽ:

– Tôi giết nó vì nó lấy trộm tấm ván của tôi.

OAN QUÁ

– Mắt anh sao tím bầm thế kia?

– Tôi đánh nhau với vợ tôi đấy. Tôi mua một chiếc xú cheng để tặng trong ngày sinh nhật. Rủi đúng lúc tôi đang đưa cho cô thư ký đánh máy mặc thử xem có đẹp hay không thì bà đẩy cửa vào.

BÍ QUYẾT NGHỀ NGHIỆP

Một khách tìm hoa lang thang ở vùng Ngã Năm Chuồng Chó mong tìm một bông hoa mới và rẻ. Cô nào cũng

đòi 3 bò, khách thấy đắt quá nên còn ngần ngại.

Mãi sau anh gặp một cô trông xấu xí hơn những cô trước bèn hỏi giá. Người đẹp trả lời:

– Ba trăm.

– Sao đắt thế? Em xấu hơn mấy em đồng kia mà sao cũng đòi ba trăm?

– Đúng! Tôi xấu hơn, nhưng tôi đối đãi với khách đặc biệt hơn họ.

Tò mò, khách tìm hoa đi thử bông hoa biết nói. Mọi chuyện tiến hành như thường lệ. Khách tỏ bất mãn vì không thấy cô gái này kỹ thuật gì đặc biệt cả, bèn hỏi:

– Em nói em đối đãi với khách đặc biệt hơn các cô khác sao tôi chẳng thấy gì cả?

– Anh chờ em một lát đã.

Nói rồi, cô gái quay vào phòng trong lật chiếu lấy một chiếc bao thư tặng cho ông khách: bên trong bao thư có một tấm ảnh ca sĩ khổ 9x12.

THƯƠNG NGƯỜI TÙ TỘI

– Thưa bà, bà có thai được ba tháng.

– Trời ơi! Thật thế sao bác sĩ. Nhà tôi bị giam một năm nay rồi.

Bác sĩ cười:

– Ông nhà bị tù, nhưng không vì thế mà ngăn được việc bà có thai.

– Thưa bác sĩ, bác sĩ giúp tôi cách nào gỡ bỏ được cái bào thai.

– Thưa bà tôi rất tiếc không thể làm việc đó được.

– Không được ư! Bác sĩ tàn nhẫn quá. Dù sao bác sĩ cũng nên thương người tù tội.

TÌNH HẢI CẦU

Trong một bữa tiệc sinh nhật, viên đề đốc già kể lại những kỷ niệm vui buồn của đời ông khi ông thám hiểm miền Bắc cực. Câu chuyện xoay tới những đặc tính của loài hải cầu. Nhân lúc bà đề đốc

vừa xuống bếp, đề đốc nháy mắt nói với quan khách:

– Sau những tháng ở dưới đáy biển để tránh đêm dài bắc cực, khi mặt trời vừa ló, những con hải cẩu cái nhoi lên mặt nước trèo lên trên đá. Hải cẩu đực trông thấy cũng chui ra khỏi ổ để kêu bạn tới làm tình Chúng nó kêu bằng một giọng lạ lắm. Ré lên vang lừng cả biển. Nó kêu như thế này!

Đề đốc cho tay lên bóp miệng và rít lên. Một âm thanh lạ lừng phát ra. Đúng lúc ấy, bà đề đốc vội vã từ dưới bếp chạy lên, mở cửa ngơ ngác hỏi chồng:

– Mình cần đến em!

CON VỆT

Một bà ra chợ mua một con vẹt do một chủ chứa đem bán. Vẹt nói rất sôi tiếng người. Bà chủ mới rất khoái, để con vẹt ngay trong phòng khách. Con vẹt nhìn trước sau quan sát. Rồi nó nhìn kỹ bà chủ, xong rồi nói:

– Hứ! Bà chủ này mới!

Tối trưa hai cô con gái bà chủ đi làm về, con vẹt nói lớn:

– Hừ! Hai cô con gái này cũng mới!

Tối chiều chồng bà chủ nhà về, con vẹt nghiêm mỗ, liếc mắt ngắm, rồi nói:

– Hừ! Chỉ có ông khách này vẫn là khách cũ.

CHỒNG GIÀ, VỢ TRẺ

Một nhà triệu phú chín mươi tuổi cưới một cô gái mười tám ngây thơ xinh đẹp. Hôn lễ cử hành xong cô dâu chú rể sửa soạn động phòng. Nhà triệu phú vừa cởi bỏ bộ lễ phục vừa hỏi vợ:

– Em ơi! Trước ngày lấy anh má có dạy cho em những cách cư xử với chồng trong đêm tân hôn không?

Cô trẻ, bẽn lẽn, đỏ ửng hai má, ấp úng trả lời:

– Không: Má chả dặn gì cả anh ạ!

Chú rể thở dài rồi nói:

– Thật là đáng buồn, vì anh sợ rằng chính anh, anh cũng quên hết cả rồi!

THÚ TỘI

Một tên du đãng tới kiếm một nhà đạo đức, thủ thủ xưng tội:

– Thưa con hối hận lắm, con quyến rũ một người đàn bà có chồng phản bội chồng. Bây giờ con phải làm sao?

– Người đàn bà đó thuộc lớp người nào, là ai?

– Con không thể nói tên người ta được.

– Nếu vậy làm sao mà khuyên can. Có phải vợ bác Tư hớt tóc không?

– Thưa, không!

– Hay là vợ ông lang Bân,

– Cũng không phải!

– Vậy thì chỉ có vợ anh Năm tắc xi hoặc vợ ông chủ tiệm mì mới lẳng lơ đến thế.

– Dạ, chả đúng người nào cả.

– Nếu con không nói rõ chi tiết thì đành chịu thôi!

Tên cao bồi bước ra khỏi phòng của nhà đạo đức. Vừa ra ngoài y gặp một người bạn hỏi y:

– Trời! Mà vào trong đó làm gì vậy! Mà định thú tội nữa sao?

Tên du đảng cười hì hì:

– Đâu có! Tao mới đến hỏi thêm được mấy cái địa chỉ.

CHUYỆN BẬY TRÊN TIVI

Người chồng vốn cận thị nặng vừa bật tivi lên xem một lát bỗng mặt đỏ gay gọi vợ:

– Này mình. Bây giờ tivi suy đồi quá rồi. Mình ra mau lên mà coi, họ chiếu cả những chuyện ấy trên màn ảnh.

Người vợ vội chạy ra rồi thở phào:

– Trời ơi mình mang kiếng vào đi. Phim thời sự chiếu Fidel Castro đang ăn chuối khi thăm nông trại mà!

ĐƯỜNG HẦM DƯỚI BIỂN

Nhà cầm quyền quyết định đào một đường hầm dưới đáy biển nối liền Anh quốc và Pháp quốc. Các hãng thầu khắp Âu Châu gửi bản khảo giá dự cuộc đấu thầu vĩ đại này. Giá trung bình vào lối từ một trăm đến một trăm năm mươi tỷ bạc. Nhưng người ta rất ngạc nhiên khi thấy hãng thầu Do Thái Yankel Abramovitch cho một giá rất rẻ: 15 triệu đồng.

Một chuyên viên được cử tới thủ đô Tel Aviv để thảo luận thêm các chi tiết với nhà thầu đặc biệt kia. Khi tới địa chỉ ghi trong bản cho giá chuyên viên không thấy có người nào ở nhà. Những người láng giềng cho biết chủ thầu đang bận công tác ở sa mạc Néguev.

Nhà chuyên viên lấy xe díp đi về phương Nam. Sau ba ngày đêm vượt qua sa mạc nóng cháy, nhà chuyên viên tới một địa điểm khô cằn, hoang vu theo lời chỉ dẫn và chỉ thấy một cái lều vải đơn sơ. Nhà chuyên viên tới gần thì thấy hai bóng người đứng trước lều vải có vẻ đang chăm chú ngắm nghía một cái gì.

Nhà chuyên viên tới gần lễ phép hỏi:

– Xin hai ông cho hỏi thăm văn phòng của hãng thầu Yankel Abramovich.

– Hãng thầu đây. Tôi là Yankel còn bạn tôi đây là Abramovitch. Ông tới kiểm chúng tôi có việc gì?

– Tôi đến về việc đào đường hầm qua bể Manche.

– Thế hả! Chúng tôi gửi bản cho giá

rồi. Ông bằng lòng tới đặt tiền hả? Bao giờ mới bắt đầu khởi công?

– Thế nghĩa là... Vâng trước khi đặt làm chúng tôi muốn được biết thêm vài chi tiết về khả năng của quý hãng. Giá thì rẻ lắm, nhưng hai ông có thể cho biết hãng hai ông có những dụng cụ gì và có bao nhiêu thợ?

– Về dụng cụ chúng tôi có xẻng, có cuốc. Về nhân công thì chỉ có hai chúng tôi là đủ.

– Quý ông giỡn hay thật vậy! Đào một đường hầm xuyên dưới đáy bể Manche mà chỉ có hai người và xẻng, cuốc thôi?

– Phải, chúng tôi nói thật đấy! Ông cho rằng không được sao?

– Thật là điên rồ. Như vậy các ông định làm cách nào?

– Khó gì đâu. Chúng tôi có hai người, tôi sẽ đào bắt đầu từ Calais. Còn anh bạn tôi đào phía bờ biển Anh quốc, ở Douvres. Chúng tôi sẽ gặp nhau ở giữa biển.

– Ở giữa biển? Trời ơi!.. Điên! Điên! Các ông nói như chơi vậy. Tôi giả thiết hai ông đào được nhưng lạc không gặp nhau ở giữa thì sao?

Nhà thầu Do Thái cười:

– Nếu thế thì các ông lại càng lợi. Ông thuê đào một đường hầm bây giờ các ông lại có hai.

ĐÔNG CON

Tòa thị sảnh nọ tổ chức tặng thưởng cho một gia đình đông con nhất trong

thành phố. Nhân dịp này ký giả đã vây quanh người cha đông con phỏng vấn tới tấp:

– Xin ông cho biết ông được mấy cháu?

– Mười một đứa.

– Các cháu bao nhiêu tuổi rồi?

– Cháu lớn mười lăm, các đứa kế tiếp, mười bốn, mười ba, mười hai, mười một, mười, chín, tám, bảy, sáu và năm tuổi.

– Sau đó tại sao ông bà ngừng? Vì xài thuốc?

– Dạ không! Vì tôi bắt đầu mua ti vi.

SÔ CÔ LA

Trong một chuyến bay, trên một phi cơ của hãng hàng không xứ Sénégal bay từ Dakar đi Ba Lê, một chiêu đãi viên da đen bưng một khay bánh từ cuối phi cơ lên phía phòng máy miệng nói:

– Xin quý khách dùng kẹo và bánh ngọt.

Một ông khách ngẩng đầu lên:

– Cho tôi thử sô cô la ở thành khay.

Người chiêu đãi viên lắc đầu:

– Dạ không được! Đây là ngón tay cái của tôi chứ đâu phải là sô cô la.

THUỐC HỒI XUÂN

Một ông già đầu râu tóc bạc tới phòng mạch bác sĩ quen vẫn săn sóc cho ông nhiều năm nay. Cụ bẽn lẽn nói nhỏ với bác sĩ:

– Hôm nay, tôi có một việc đặc biệt lắm, nhờ bác sĩ tận tâm giúp cho...

– Cố nhiên rồi, nếu việc đó không quá khả năng tôi.

– Không!... Y khoa mà! Câu chuyện tế nhị lắm nhưng cũng phải thú thật với bác sĩ. Tôi lại yêu! Mà một thiếu nữ 18 tuổi, đẹp tuyệt trần.

– Tình yêu không hạn tuổi.

– Điều này mới quan trọng, là nàng cũng yêu tôi say đắm.

– Thế thì tuyệt diệu rồi. Chúc cụ chan hòa hạnh phúc.

– Nhưng, điều này mới rắc rối nàng muốn gặp tôi và hiến thân cho tôi, mà tôi thì...

– Thì sao?

– Bác sĩ tính, tôi từng này tuổi đầu rồi... Đã mấy năm nay đầu có biết đàn bà là gì... Thành ra... Bác sĩ ạ, tôi không muốn làm cho nàng thất vọng. Vì thế phải nhờ bác sĩ làm sao giúp cho, làm cách nào, một lần cho tôi xứng đáng với sự tin cậy yêu thương của nàng. Sau đó, đời tôi như mãi nguyên rồi.

Viên bác sĩ suy nghĩ một lát, nói thầm bên tai ông già một vài câu rồi quay vào trong lấy ra một hộp thuốc:

– Cụ hãy uống một viên thuốc này một giờ trước khi gặp gỡ. Tôi cam đoan sẽ hiệu nghiệm một trăm phần trăm. Nhưng chỉ được một lần thôi đấy!

Ông già vui mừng hiện ra nét mặt, hớn hở trả tiền và cảm ơn bác sĩ rồi rút.

Mấy tuần bác sĩ gặp lại ông già:

– Thế nào thuốc của tôi tốt không cụ?

– Tuyệt diệu suốt một đêm trường! Cả đời tôi chưa lần nào sung sức suốt đêm trường như vậy.

– Thế cô ta hẳn hài lòng lắm chứ?

– Ô! Nàng hả! Hôm đó nàng không tới.

TỤC LỆ DO THÁI

Theo tục lệ và tôn giáo Do Thái, các trẻ em trai đều phải cắt da quy đầu. Do đó có những tiệm có chuyên viên làm công việc giải phẫu nhẹ nhàng này.

Một bữa kia, một du khách Hoa Kỳ tới thủ đô Do Thái Tel Aviv chợt bị hư đồng hồ. Ông bước vào một tiệm ở ngay phố chính và nói với chủ tiệm:

– Ông làm ơn chữa giùm cái đồng hồ.

Người chủ Do Thái lắc đầu.

– Tôi không phải là thợ đồng hồ. Đây là tiệm chuyên môn cắt da quy đầu.

Người Hoa Kỳ trở mắt ngạc nhiên:

– Cắt da quy đầu? Thế tại sao ngoài bảng hiệu ông cho vẽ cái đồng hồ và tủ kính ở cửa hàng cũng bày toàn những đồng hồ?

Người Do Thái cười gằn và hỏi lại:

– Nếu vậy ông muốn tôi vẽ và và bày những cái gì bây giờ?

CẮT NGẮN TAY LẠI

Sáng hôm ấy cô thư ký đánh máy tới sở làm việc, mặc một cái áo măng tô lông cừu thật sang. Bạn bè xúm lại xem áo và hỏi:

– Trời áo đẹp quá. Mấy làm thế nào

mà có tiền mua cái áo đắt tiền này.

– Im để tao kể cho mà nghe. Chiều thứ bảy vừa rồi khi đi làm về tao gặp anh chàng lái xe Hoa Kỳ trên xa lộ. Hắn mời tao lên xe, đưa tao về chơi nhà hắn. Hắn mời tao ăn trái cây uống rượu. Rồi hắn dẫn tao vào buồng hắn, mở tủ áo chỉ cho thấy trong đó tới hai chục cái áo măng tô như thế này và biếu tao một cái.

– Vô lý. Sao lại có người tốt như thế? Chắc mày cũng chiều ý hắn làm việc... gì chứ?

– À, cái ấy thì có... Tao phải cắt ngắn bớt tay áo đi.

BÍ QUYẾT TRƯỜNG THỌ

Một ký giả vào viện dưỡng lão tìm đề tài làm phóng sự. Đầu tiên anh tới gần một ông lão trông còn tráng kiện râu tóc bạc phơ đang ngồi phe phẩy quạt bên hồ nước.

Anh hỏi:

– Thưa cụ, xin cụ cho biết năm nay cụ bao nhiêu tuổi?

– Lão hả? Năm nay lão chín mươi tư tuổi rồi, mà ông có biết tại sao tôi thọ thế này không? Cả đời, tôi không uống một ly rượu và sáng nào cũng cầu nguyện.

Ký giả hí hoáy biên chép rồi nói:

– Hay thật! Tôi sẽ phổ biến bí quyết trường thọ này trên báo.

Xong, anh tới gần một ông già khác, có vẻ yếu hơn ông trước vì lưng hơi còng và đi đứng có vẻ nặng nề. Anh hỏi tuổi, ông già đáp:

– Lão năm nay được một trăm lẻ sáu tuổi.

– Thừa cụ, cụ cho độc giả của bản báo biết cụ đã làm cách nào để có thể thọ được như thế?

– Đâu có khó gì? Lão ăn chay suốt đời không biết thịt cá là gì? Lão cũng không gần đàn bà.

Vừa lúc ấy một ông già thứ ba tới gần. Ông này yếu quá, đi chệnh choạng như say rượu. Hai mép ông già sùi bọt trắng, ông run rẩy, thở phì phò, thều thào nói với ký giả:

– Tôi có nghe câu chuyện của hai ông bạn tôi nói với ông rồi. Đừng tin họ mà về viết lừa dối độc giả. Hãy coi tôi, chả phải kiêng cữ gì cả. Ngay từ khi lên 9 tuổi tôi đã uống mỗi ngày 2 ly rượu mạnh. Ngày nào tôi cũng hút ít nhất 3 bao thuốc. Vấn đề đàn bà thì khỏi nói. Bất cứ người nào chịu tôi là tôi thương liền. Mỗi đêm có thể gần hai, ba người một lúc. Nửa đêm, gần sáng lúc nào chợt tỉnh là phải có rượu và đàn bà. Tôi chả việc gì phải ăn chay hay cầu nguyện.

Ký giả trở mắt:

– Thật là kỳ diệu! Năm nay cụ tới 80 tuổi chưa ạ?

– Tuổi tôi hả? Tôi năm nay ba mươi tư.

ĐÔI GĂNG TAY

Ngày sinh nhật của vị hôn thê sắp tới. Thanh niên nọ suy tính mãi chưa biết mua gì để tặng người yêu. Cuối cùng anh dẫn cô em gái đi chọn đồ. Cô khuyên anh nên mua tặng một đôi găng tay. Nhân thể cô em cũng mua cho mình một đôi quần lót bằng nilon. Tai ác thay lúc gói hàng, người bán hàng đưa nhầm gói quần lót cho người anh và gói găng tay cho cô em.

Người thanh niên cầm thẳng gói đồ ra bưu điện gửi cho vị hôn thê kèm theo lá thư lấy điểm như sau:

“Em yêu quý,

Anh phân vân mãi và hôm nay đã chọn được món quà mừng sinh nhật cho em mà chắc chắn là em ưng ý.

Sở dĩ anh chọn món đồ này là vì lần trước gặp em anh không thấy em mang, anh chắc là em chưa có. Em gái anh nó khuyên anh mua thứ dài rộng hơn nhưng cô bán hàng nói rằng bây giờ phải xài thứ ngắn, chật và có một cái cúc như đôi này mới hợp thời. Cô ta cũng cho anh coi thứ mà cô ta đang mang, đúng là kiểu này.

Anh tưởng tượng giá anh ở gần em, mang món quà này đến và tự tay anh lồng vào cho em thì sướng biết mấy. Nhưng vì anh còn mắc bận tới tuần sau mới tới thăm em được, nên mỗi lần nghĩ rằng trước khi gặp em có nhiều chàng trai khác được chạm tới món đồ anh tặng em, anh buồn biết mấy. Hãy nhớ tới anh khi em mang món đồ này nhé!

Bởi anh cũng không rõ em xài thứ số mấy, nên khi thấy cô bán hàng cũng có khổ người như em, anh đã nhờ cô mang thử. Anh đứng ngắm thấy cô ta mang thật vừa vặn và đẹp nên anh mua ngay.

Anh mong mỗi tuần tới, khi anh lên thăm em, em sẽ mang món đồ của anh mới tặng. Bây giờ, em cho anh gửi một cái hôn nồng nàn lên trên phần da thịt mềm mại của em, nơi mà anh chắc chắn sẽ được món đồ của anh che phủ.

Yêu em.”

NẾU CÓ THÊM MỘT CẮC

Một thanh niên Mỹ gốc Do Thái vào một thanh lâu ở thành phố Нью Ước và nói với mụ chủ:

– Hôm nay có em nào lạ không?

Mụ chủ kể:

– Nhiều em mới lắm, tùy ông anh chọn. Gái Pháp ba mươi đôn, gái Mỹ hai mươi đôn, gái Puerto Rico mười đôn, gái Da Đỏ năm đôn. Rẻ nhất là Mỹ đen, chỉ có một đôn thôi...

– Hôm nay kẹt quá, tôi chỉ còn có 9 cắc.

– Thế thì chả làm sao được.

– Mỹ đen cũng không được hả?

– Không!

– Chỗ khách quen lâu lâu bà chủ có thể đổi xử đặc biệt một chút đi!

Mụ chủ liếc nhìn khách hàng từ đầu đến chân rồi nói:

– Hôm nay trông anh cũng bảnh đấy. Thôi tôi cũng đặc biệt với anh một lần. Anh đi chơi đi, khi nào ở đây đến giờ đóng cửa thì trở lại và lên phòng tôi...

Hai mươi năm sau thanh niên tìm hoa ngày trước trở thành một kỹ nghệ gia tỷ phú. Có dịp tới Nữu Ước, đi qua con đường cũ nhớ kỷ niệm lúc hàn vi, ông tìm đến thanh lâu cũ. Ông hỏi mục chủ:

– Bà còn nhớ tôi không. Cách đây hai mươi năm tôi đã vào đây, trong túi chỉ còn chín mươi xu và bà đã...

Mục chủ reo lên:

– Trời ơi! Chính anh đấy hả? Em có một món quà bất ngờ tặng anh đây.

Rồi bà quay vào phía trong gọi lớn:

– Johnny, ra đây mẹ bảo, con!

Một thanh niên lười 20 tuổi chạy ra, bà chủ chứa bảo hắn:

– Johnny, đây là ông Lévy, ba của con đấy!

Thanh niên nhăn mặt:

– Ba con là người Do Thái à. sao má không nói cho con biết từ trước.

Nhà tỷ phú xoa đầu thanh niên:

– Thôi con ạ! Con là dòng dõi Do Thái là tốt rồi. Bởi vì nếu hôm đó ba mà có thêm một các nữa thì con đã là một thanh niên da đen.

CHỌN NGHỀ

Trong một trắc nghiệm để hướng nghiệp sinh viên, giáo sư hỏi một trò:

– Anh cho biết lớn lên anh thích làm nghề gì?

– Thưa thầy tôi thích làm Bác sĩ chuyên về sản khoa.

– Nếu vì lý do nào đó anh không thể theo đuổi sự học tới trình độ Bác sĩ thì anh sẽ làm nghề gì?

– Nếu vậy tôi thích trở nên họa sĩ.

Nhà giáo dục suy nghĩ một lát rồi hỏi:

– Đây là câu hỏi chót. Ví dụ anh không thể theo học được hết bậc đại học, mà phải làm nghề chân tay, thì anh sẽ chọn nghề gì?

– Thưa thầy, tôi sẽ chọn nghề lau cửa kính hay sửa chữa phòng tắm.

Giáo sư suy nghĩ hơn trước, rồi nói:

– Tôi thấy ba nghề anh chọn không có liên hệ gì với nhau cả. Chí hướng của anh không duy nhất. Tại sao anh lại chọn như vậy.

– Thưa thầy, vì tôi thấy không gì đẹp bằng hình ảnh đàn bà khỏa thân.

KINH NGHIỆM

Trong một buổi giảng tại Đại học khoa học. Giảng sư vừa nói dứt câu, một sinh viên đứng lên chất vấn:

– Chúng con tin ở lời thầy dạy nhưng thầy căn cứ vào đâu mà cho rằng câu trả lời ấy là đúng?

Vị giảng sư đáp ứng:

– À... tôi căn cứ vào bằng cấp, uy tín và kinh nghiệm của tôi. Các anh nên nhớ rằng tôi dạy môn toán ở đại học này từ năm 1964. Như thế là... sáu lăm, sáu sáu, sáu bảy, sáu tám, sáu chín (vị giảng sư đếm trên đầu ngón tay)... tôi dạy ở đây năm năm rồi.

NGƯỜI MẪU

Một hôm anh họa sĩ nợ đến thăm bạn gặp một cô rất quyến rũ đề nghị thuê cô làm kiểu mẫu để được gần luôn. Cô trả lời:

– Được, với giá 5.000 đồng một tháng, với điều kiện không vẽ khỏa thân.

Nhưng chỉ vài hôm sau, họa sĩ nặng nề đòi vẽ khỏa thân. Cô kiểu mẫu chấp thuận cho vẽ nửa mình và đòi tăng lương gấp đôi. Tám ngày sau cô lại bằng lòng cho vẽ toàn thân nhưng với giá 50.000đ. Anh họa sĩ bán cả đồ đạc và vay nợ để trả lương cô kiểu mẫu. Nhưng khi cầm tới bút vẽ anh thú thật là cảm động và thêm muốn làm anh không tài nào vẽ được. Sau cùng anh quăng bút và bảo cô ta:

– Tôi không thể chịu đựng nổi nữa rồi. Cô tính bao nhiêu tiền tôi cũng chịu nếu cho tôi yêu cô.

Cô bình tĩnh đáp:

– Nếu vậy giá thường lệ thôi: Năm trăm.

Anh thợ vẽ nghe xong ngửa người, nhào đầu qua cửa sổ chết.

ĐỜI CON CHÚNG TA

Hai nhà tu hành rất trẻ ngồi tâm sự với nhau:

– Anh có tin rằng tôn giáo sẽ dần dần thay đổi theo kịp đà văn minh khô-

ng? Tôi thì tin lắm. Tôi tin rằng trước khi chúng ta nhắm mắt các nhà tu hành sẽ được phép lấy vợ.

– Tôi không tin thay đổi nhanh như vậy, nhưng tin rằng tới con cái chúng ta thì có thể.

KHÁM PHÁ MỚI

Một bà có con mèo bị đau nặng mang mèo tới thú y sĩ khám bệnh. Thú y sĩ khám mèo xong, vẻ trầm ngâm không nói.

– Bệnh nó có nặng lắm không bác sĩ?

– Nặng lắm, con mèo của cô mắc bệnh kệt lông!

– Bệnh kệt lông là bệnh gì thế?

Thú y sĩ giải thích:

– Giống mèo không tắm rửa mà chỉ tự liếm mép, liếm mũi, liếm chân và mình mảy thôi. Nó liếm hoài như vậy, nên nuốt phải những sợi lông của nó, tích lũy một ngày một nhiều trong bao tử, làm mèo bị nghẹt. Người ta gọi đó là bệnh kệt lông.

Bà khách hàng:

– Cám ơn bác sĩ đã mất thì giờ giảng giải kỹ cho tôi.

Rồi ngẫm nghĩ một lát, bà nói tiếp có vẻ buồn:

– Bây giờ tôi biết nhà tôi chết vì bệnh

gì rồi. Hồi đó chẳng bác sĩ nào đoán ra cả.

LÀM CHO TOÀN DÂN SUNG SƯỚNG

Vị Thủ Tướng khét tiếng độc tài mang vợ con đi nghỉ mát bằng phi cơ. Nhìn qua cửa sổ, nhà độc tài thấy những mái nhà lá xơ xác phía dưới động lòng trắc ẩn. Ông móc túi lấy ra một tờ giấy năm trăm đồng rồi nói với vợ:

– Tôi trông xuống phía dưới thấy dân chúng thật nghèo nàn. Tôi nhém xuống một tờ giấy năm trăm này thì sẽ làm cho một người sung sướng. Bà nghĩ sao?

Bà vợ đáp:

– Nếu vậy sao ông không ném 5 tờ giấy một trăm thì sẽ có 5 người được sung sướng.

Cô con gái ngồi sau, nói theo mẹ

– Nếu vậy ba ném toàn giấy 1\$ thì sẽ có 500 người sung sướng.

Phân vân, chưa biết làm theo ý vợ hay con, nhà độc tài hỏi viên sĩ quan hầu cận:

– Còn anh, anh nghĩ tôi nên làm như thế nào?

– Thưa Thủ tướng, theo tôi thì nếu bây giờ ngài mở cửa sổ máy bay nhảy ra ngoài không mang theo dù thì sẽ làm cho toàn dân sung sướng

GIÚP NGƯỜI

Bên cạnh cửa một cầu tiêu công cộng một người đàn ông đứng buồn rầu thiếu não, hai tay buông thõng. Một người đi qua đường thấy vậy ngừng lại hỏi:

– Anh làm sao vậy! Anh có cần gì tôi giúp đỡ không?

– Vâng! Anh làm ơn... tôi buồn đi tiểu quá.

– À, tôi hiểu! Tôi biết anh không thể đi một mình được hả. Đi! Anh vào đây cùng với tôi.

Rồi cả hai người đàn ông đẩy cửa bước vào cầu tiêu. Người đàn ông thứ nhất đứng sững như tượng. Người đàn

ông thứ nhì cúi xuống dùng tay giúp đỡ người xấu số giải quyết xong hành động sinh lý cần thiết. Xong xuôi, hai người cùng bước ra khỏi nhà cầu. Người khách qua đường bấy giờ mới hỏi:

– Xin lỗi anh không phải tò mò, nhưng anh bị tê liệt như thế này đã lâu chưa?

– Không! Tôi đâu có bị tê liệt.

– Thế chắc anh bị tàn phế vì chiến cuộc?

– Cũng không!

– Thế thì anh bị bán thân bất toại.

– Không có!

– Vậy tại sao anh không thể đi tiểu một mình được?

– Tôi thấy dơ lắm.

CHÉP BÀI CỦA NHAU

Cô giáo mời cha trò Tý tới lớp học và phàn nàn:

– Thưa ông, cháu Tý là một trò xấu. Không những thế nó còn không thật thà. Bài vở không chịu làm mà chỉ chép của trò ngồi bên cạnh. Đây ông coi hai bài sử này thì ông rõ. Câu hỏi: Ai chiến thắng quân Tàu ở Hà Hồi? Trò Tuấn trả lời là vua Quang Trung Nguyễn Huệ, thì trò Tý cũng chép lại nguyên văn năm chữ vua Quang Trung Nguyễn Huệ.

Cha trò Tý cãi lại:

– Nếu vậy không phải là một bằng

chúng là con tôi chép bài của trò bên cạnh. Sự kiện lịch sử như vậy, cố nhiên hai đứa cùng thuộc bài thì phải trả lời giống nhau.

Cô giáo hơi nóng mặt:

– Vâng, nhưng ông xem câu thứ hai. Câu hỏi là: Ai là chồng bà Trưng Trắc thì cả hai đứa đều trả lời là ai Nguyễn Trãi.

– Cũng không sao? Hai đứa đều không thuộc bài thì đều có thể lầm lẫn giống nhau.

– Nếu vậy thì mời ông xem câu thứ ba. Câu hỏi là: Bình Định Vương lên ngôi năm nào, trò Tuấn trả lời: “Tôi không biết!” Thế ông có biết con ông trả lời thế nào không? Nó viết vào sách: “Tôi cũng thế!”

KHÓ LỰA CHỌN

Nhân dịp Giáng sinh, ông già Nô En như thường lệ mang quà bánh, leo ống máng từng nhà để tặng quà cho các gia chủ. Tới một nhà kia, ông già ngừng lại ngắm nghía nữ gia chủ trắng trẻo kêu gọi nằm ngủ say sưa và cô đơn trên nệm mousse. Mắt sáng rực, ông già Nô En suy nghĩ rồi thở dài nói nhỏ:

– Nếu bây giờ ta không tự chủ được ta phạm tội, ta sẽ không thể lên được thiên đường. Mà nếu ta phạm tội ta lại không lên khỏi được ống máng.

KỶ NIỆM NGÀY XƯA

Một cặp vợ chồng già kỷ niệm ngày họ cưới nhau mấy chục năm trước. Họ này ra ý nghĩ diễn lại tuần trăng mật y như ngày cưới.

Họ cũng dẫn nhau đi Đà Lạt, cũng đi chuyến xe 6 giờ sáng, cũng thuê đúng căn buồng khách sạn ngày xưa để nhớ lại những kỷ niệm êm đẹp thời niên thiếu.

Khi trở về, một người bạn thân hỏi người chồng về chuyến du lịch. Người chồng nói:

– Chuyến đi êm ái lắm. Duy có gờ nhiều kỷ niệm đêm ở khách sạn hơi buồn. Vì rằng lần trước thì bà nhà tôi vào khóc trong buồng tắm, Còn lần này lại là tôi.

RUỘT THỪA Ở ĐÂU?

Một sinh viên vào thi vấn đáp môn cơ thể học. Giáo sư hỏi:

– Anh cho biết ruột thừa của đàn ông ở phía nào?

– Thừa giáo sư phía tay phải.

– Thế đàn bà.

– Thừa, thừa... bên tay trái!

Chàng sinh viên gãi tai bào chữa:

– Thừa giáo sư tôi muốn nói... bên tay trái khi tiến vào!

MỜI QUEN

Một cặp thanh niên nam nữ bước vào phòng mạch. Bác sĩ nhìn thiếu nữ và hỏi:

– Bà đây phải không? Bà cởi quần áo ra.

Cô gái tỏ vẻ lúng túng. Cô nhăn mặt, ngập ngừng, rồi nhìn chàng thanh niên vừa vào cùng với cô có vẻ cầu khẩn. Bác sĩ nghiêm nét mặt:

– Bà cởi quần áo ra. Việc gì mà e thẹn. Tôi là bác sĩ mà.

Đột nhiên thiếu nữ xịu mặt rồi nước mắt khóc. Bác sĩ quay lại hỏi người đàn ông:

– Bà nhà làm sao vậy? Mọi khi ở nhà

bà có hay xúc cảm như thế hay không?

– Thưa bác sĩ tôi cũng không biết vì vừa mới làm quen cô ấy khi ngồi chờ ở phòng ngoài.

ĐỪNG HAM

Chủ nhật, Thủy rủing mỡ dắt vợ vào trường đua. Anh chưa chơi cá ngựa bao giờ nên phải hỏi người ngồi bên xem cách chơi ra sao. Anh ngồi bên nhìn vị chồng Thủy rồi mỉm cười đáp:

– Cách chơi dễ ẹc! Anh cứ theo lời chỉ dẫn của tôi mà mua cá cặp ba đi. Này nhé anh có bao nhiêu nút sơ mi.

– 6.

– Vậy anh cá con số sáu. Anh có bao nhiêu nút quần?

– Chỉ còn có 3 nút.

– Vậy anh cá con số 3.

– Được. Thế còn con ngựa thứ ba?

Không?

– Mỗi tuần lễ anh... anh phong lưu với vợ anh mấy lần?

– Hừ! 5 lần.

– Vậy anh có cặp ba rất đẹp rồi: 6 3 5 thấy chưa?

Cuộc đua vô cùng sôi nổi với kết quả:
6 3 1.

Vợ Thủy thấy chồng cá trệt, lớn tiếng trách:

– Sao anh không nói thật là 1. Việc gì mà tự ái không phải lúc.

ÁO VÀNG KHÔNG PHẢI LÀ VÔ ĐỊCH

Tiệc cưới vừa tàn, cô dâu chú rể dẫn nhau vào phòng riêng. Sau khi cởi bỏ com lê, chú rể từ từ cởi cúc sơ mi để lộ chiếc áo lót màu vàng.

Liếc thấy vậy, cô dâu bèn nói ngay:

– Xin nói trước, để anh khỏi thất vọng, không phải hể cứ mặc áo may ô vàng mà anh là người tới trước đâu nhé!

KẾT QUẢ

Một nhà quý phái giàu có nhưng đã già mới cưới một cô vợ trẻ đẹp. Đêm tân hôn, cụ rể làm tròn bốn phận khiến cô dâu rất hài lòng. Nhưng đêm hôm sau, nhà quý phải thú nhận với vợ:

– Em ạ, chả gì bằng thành thực với nhau. Thôi anh cho em biết là anh lớn tuổi rồi nên anh chỉ yêu em thanh cao mà thôi. Cái tình vật chất đáng chê trách thì chỉ có thể diễn ra mỗi tháng một lần thôi.

PHẢN BỘI

Thủy và Khả là hai người bạn thân, chuyện gì cũng tâm sự với nhau. Một hôm Khả tới tìm Thủy nói nhỏ, có vẻ buồn rầu:

– Anh ạ, tôi mới có bằng chứng chắc chắn là chị ấy đã phản bội chúng mình.

ĐỦ TIỆN NGHI

Một du khách, tới tỉnh nọ thuê khách sạn. Ông chủ khoe các phòng khách sạn của ông phòng nào cũng đầy đủ tiện nghi như nơi rửa mặt, lò sưởi, máy lạnh, buồng tắm, v.v...

Khách quan sát phòng kỹ lưỡng nhưng khi tới cầu tiêu thì ông thấy nơi này có vẻ hoang tàn. Mái còn, cửa còn, hai tường hai bên còn nhưng tường phía sau cầu tiêu bị thủng lỗ chỗ như bị đạn trái phá. Ông chủ khách sạn đoán biết sự ngăn ngại của khách hàng, nên nói ngay:

– Quý khách đừng ngại! Cửa trước kín lăm, Hai bên tường còn nguyên. Chỉ có phía sau thì đâu ai biết được ông là ai?

CON NGỔNG

Chuyện xảy ra ở bên Tây:

Một thanh niên ôm một con ngỗng bước vào rạp xi nê vào một buổi tối lạnh giá. Anh ôm con ngỗng bên trong

áo mưa, và ngồi xuống ghế. Một thiếu nữ ngồi ghế bên ăn bắp rang. Lát sau cô hoảng hốt chạy ra phía người gác cửa:

– Ông ơi! Người đàn ông ngồi bên cạnh tôi có vật gì kẹp giữa hai đùi.

Người gác cửa cười:

– Thì ai mà chả có cái đó!

– Đẳng này lạ lắm tôi chưa hề thấy bao giờ! Nó ngóc lên và chồm sang mổ bắp rang của tôi.

LẤY VỢ DA TRẮNG

Một người Mỹ da đen tới cửa thiên đường. Y kính cẩn chào thiên thần gác cửa rồi nói:

– Con xứng đáng được lên thiên đường vì con đã làm một việc vô cùng can đảm. Tên con là John Smith ở tiểu bang Alabama (tiểu bang nổi tiếng về kỳ thị chủng tộc). Con yêu một người đàn bà da trắng. Nàng cũng yêu con. Chúng con hẹn gặp nhau ân ái với nhau và bằng lòng lấy nhau ở với nhau trọn đời.

Vị thiên thần lộ vẻ thán phục:

– Con dám làm việc đó ở tiểu bang Alabama?

– Thưa, vâng!

– Thế các con chung sống với nhau được bao nhiêu lâu?

Người Mỹ đen giơ tay lên nhìn đồng hồ:

– Tới bây giờ chỉ được mười phút rồi.

MƯỜN NGƯỜI LÀM

Một bà trẻ đẹp muốn một sen, Bà giao hẹn:

– Tôi trả công chị rất hậu. Nhưng chị phải chịu thương chịu khó làm ăn nhé. Công việc không vất vả lắm nhưng chị phải phải sạch sẽ cẩn thận nhất là việc dọn giường thay drap chỗ tôi nằm.

Chị Sen hơi bực mình, hỏi lại:

– Thưa bà, thế mỗi ngày con phải làm giường mấy lần.

LO XĂNG TĂNG GIÁ

Hai người bạn lâu ngày mới gặp lại nhau, nét mặt đều rầu rầu. Người thứ nhất hỏi người thứ hai:

– Tôi trông anh có vẻ buồn lo lắng điều gì vậy?

Người bạn gật đầu:

– Phải tôi lo buồn vì chuyện xăng tăng giá gấp đôi.

– Trời, mới xa nhau chưa đầy một năm mà anh đã giàu quá hả. Có mấy xe hơi mà lo thế?

– Không, tôi có hai cái hộp quẹt.

TIỀN GIẢ

Một thiếu nữ xinh đẹp từ một khách sạn dành cho Mỹ kiều bước ra ngoài tới một hàng hoa mua một bó lay ơn. Sau khi ngã giá cô gái chìa một tờ giấy 500\$ ra trả cho người bán hàng. Người bán cầm tờ giấy bạc ngắm nghía một lát rồi trả lại cô gái.

– Tờ giấy năm trăm này là tiền giả xin cô đổi cho tờ khác.

Cô gái nhìn về phía khách sạn:

– Tiền giả hả? Trời ơi thế là tôi bị nó hiếp dân rồi!

ÁC ĐIỀU

Cô gái ngây thơ ấy đã mất đi cái quý nhất trên đời. Một chàng trai không xa lạ đã cướp mất của cô. Một hôm chàng trai khuyên cô bé:

– Em vào chơi trong rừng phải coi chừng vì trong ấy có một con ác điều chuyên mổ mắt các cô gái ngây thơ. Nếu em thấy nó kêu “Cúc cu! Cúc cu!» thì phải lấy vải che ngay mắt đi..

Ngày hôm sau cô gái vừa vào rừng chơi thì nghe ngay tiếng “Cúc cu! Cúc cu! » Cô gái kêu lên: Trời ơi! Chết tôi rồi.

Rồi ngã vật xuống, kéo mi ni đụp lên che kín hai mắt. Có tiếng chân con ác điều chạy thành thạch như chân người. Cô gái lo lắng chờ đợi. Con ác điều tới

gần xòe cánh đậu lên mình cô gái. Cô thấy nhột nhột. Con ác đỉu ghì lấy cô. Nhưng không lo. Cô nói khe khẽ:

– Mổ đi! Cho mày mổ đi! Miễn là mày không tài nào mổ được mắt tao.

Nửa giờ qua. Con ác đỉu bỏ đi. Cô gái buông duýp xuống, nét mặt rạng rỡ vì đôi mắt còn nguyên vẹn.

RỤNG TÓC

Bệnh nhân than thở với bác sĩ là ông rụng tóc quá nhiều. Mỗi sáng chải đầu ông mất đi hàng mớ. Ông nhăn nhó:

– Nếu cứ rụng mãi theo đà này chắc

một tháng nữa tôi sẽ không còn sợi tóc nào. Bác sĩ làm ơn cho cái gì để giữ cho khỏi mất tóc như thế.

Ông bác sĩ quay vào trong mở tủ lấy ra đưa cho bệnh nhân một cái hộp không.

THẮC MẮC

Hết giờ khám bệnh hai ông bác sĩ đón nhau đi nhậu. Trên đường đi, họ nói chuyện nghề nghiệp với nhau khi nói tới một bệnh nhân mắc phải một chứng bệnh lạ, một ông nói:

– Đằng nào bệnh nhân của anh cũng khỏi rồi, can gì mà anh thắc mắc mãi như vậy!

Ông kia trả lời:

– Tôi thắc mắc là vì trong số mười thứ thuốc tôi chích cho y, không hiểu thứ nào làm cho y khỏi bệnh.

THẤT NGHIỆP

Trong rạp xi nê trước giờ chiếu.

Một thanh niên đang tán một cô gái trẻ đẹp, thân hình hấp dẫn:

– Cô ơi, cô đẹp thế này mà đi coi hát có một mình thôi sao?

Cô gái đáp:

– Tôi đi một mình hay hai là quyền

tôi. Tôi làm việc mệt mỗi thì tôi có quyền giải trí.

– Cô nói rất đúng. Nhưng xin lỗi cô, cô làm gì mà mệt mỗi thế.

– Tôi làm kiểu mẫu cho một họa sĩ.

– Nghề hay lắm. Ngồi, đứng suốt ngày mỗi thật. Thân hình cô đẹp thế này mà làm mẫu thì tuyệt. Nhưng tôi có một thắc mắc hơi tò mò xin cô vui lòng...

– Được ông cứ hỏi.

– Tôi có thằng bạn nó bảo rằng các cô kiểu mẫu trong thời gian ngồi làm mẫu cho họa sĩ thường thường phải cạo... nhẵn nhụi hết có đúng không ạ!

Cô gái cười gằn như nhạo cái ngốc của thanh niên rồi trả lời:

– Bạn ông nói đúng đấy!

Vừa lúc đó đèn tắt. Rồi phim bắt đầu chiếu với những cảnh ân ái mê ly. Thanh niên và thiếu nữ bắt đầu có cảm tình với nhau rồi đi đến việc diễn tả tình cảm bằng cử chỉ.

Lát sau có tiếng thanh niên trách khế:

– Thế mà lúc nãy em nói dối anh là đang đi làm mệt mỏi. Ít nhất. thì em cũng thất nghiệp tới ba tháng rồi!

LỜI GỬI BÁC SĨ

Một người đang dạo mát trên đường Lê Lợi bỗng ngã bổ chửng ngay xuống lề đường bất tỉnh, bọt mép sùi ra phì phì.

Xe hồng thập tự bóp còi chạy tới, chở bệnh nhân vào bệnh viện cấp cứu.

Khi các y tá cởi hết quần áo nạn nhân ra, thì thấy một mảnh giấy nhỏ dán bằng băng keo trên lưng bệnh nhân có mấy dòng chữ sau đây:

“Trân trọng báo cho bác sĩ trực biết là tôi bị chứng động kinh lâu năm, nên thỉnh thoảng bị ngất xỉu giữa đường. Xin đừng mổ, vì ruột thừa của tôi đã bị mổ và lấy ra ba lần rồi”.

NGHỈ NGƠI

Một đại thương gia Mỹ đi nghỉ hè tại Ý Đại Lợi, gặp một ông đang nằm nghỉ ngơi dưới bóng mát liền hỏi:

- Tại sao ông không đi câu đi?
- Đi câu để làm gì?
- Để kiếm ra tiền.
- Kiếm ra tiền để làm gì?
- Ông sẽ mua một chiếc tàu.
- Tôi sẽ làm gì với chiếc tàu ấy?
- Ông sẽ mượn thêm nhiều thủy thủ, để đánh được nhiều cá và kiếm nhiều tiền thêm.
- Có nhiều tiền để làm gì?
- Ông sẽ mua thêm nhiều tàu khác và ông sẽ có nhiều thủy thủ làm việc cho mình.
- Khi ấy tôi sẽ được lợi ích gì?
- Thì ông sẽ có nhiều tiền và sẽ tha hồ nghỉ ngơi.

– Nếu vậy bây giờ tôi đang nghỉ ngơi rồi đây. Tội gì vất vả quá thế để rồi cũng chỉ được nghỉ ngơi.

GIỎI KHOA GIAO TẾ

Tuấn đang đi phố bỗng trông thấy một người bà con đã lâu không gặp. Anh tiến tới gần niềm nở hỏi thăm:

– Chào bà Ha! Lâu lắm mới gặp bà, quý hóa quá! Bà vẫn mạnh giỏi, buôn bán phát tài chứ? Các cô các cậu vẫn học hành tấn tới chứ? Còn ông nhà?...

Nói đến đây, Tuấn sực nhớ là chồng bà bạn mới chết mấy tháng nay bèn nói chữa:

– Còn ông nhà thì vẫn tiêu diêu miên cực lạc chứ ạ!

CÓ ĐỦ KHÔNG

Một thanh niên mới cưới vợ, vừa cởi áo sơ mi vừa nói với cô vợ mới.

– Này em coi cánh tay anh, bắp thịt rắn như đá. Phải nói nó mạnh như thuốc nổ mới đúng.

Rồi anh ta đập mạnh vào ngực.

– Bắp thịt nữa nè! Thuốc nổ, thuốc nổ đó!

Khi khoe tới cặp đùi anh vẫn thao thao một luận điệu kiêu hãnh như thế.

Đến khi anh trút bỏ hết quần áo anh hỏi tân giai nhân:

– Anh dũng mãnh như vậy đó em nghĩ sao?

Cô vợ ngấm nhìn chồng một lát rồi thủng thẳng đáp:

– Em thì chỉ sợ ngòi nổ không đủ mỗi một số lượng chất nổ nhiều và dũng mãnh như anh đấy.

DUÝP NGẮN

Một thiếu phụ vận mini duýp rất cao dắt con nhỏ đi dạo phố. Giữa đường hai mẹ con lạc nhau. Người mẹ nhón nhác

tìm không thấy. Trong khi đó đứa trẻ khóc quá được đưa về bót cảnh sát.

Cảnh sát viên hỏi:

– Em lên mấy tuổi.

– Lên ba.

– Má em người thế nào, cao hay thấp, mặc áo màu gì?

– Cao, mặc mini duýp.

Lúc đó cô thư ký ngồi gần bên bảo đứa nhỏ:

– Lần sau có đi chơi với má thì em phải nắm chặt lấy duýp của má thì không lạc nữa.

Đứa trẻ meo máo:

– Em cũng muốn thế nhưng với không tới.

CÓ CÁCH NÀO KHÔNG?

Trong phòng mạch. Bệnh nhân mô tả tỉ mỉ căn bệnh của mình với nhà chuyên môn y khoa.

– Thưa bác sĩ. Tôi khó chịu vì một sự nhức nhối hơi lạ thường. Cứ đứng im ngay ngắn thì không hề gì, Nhưng hễ khi nào tôi cúi mình về phía trước, rồi duỗi hai tay về đằng trước trong một động tác nửa vòng tròn thì lúc đó tôi thấy đau nhói bên vai trái.

Bác sĩ nhăn mặt hỏi:

– Nhưng ông làm những cử động vừa tả để làm gì mới được cơ chứ?

– Thưa bác sĩ, vậy bác sĩ có cách nào khác để mặc áo ba đồ xuy.

TUẦN TRĂNG MẬT

Một nữ minh tinh sắp lấy chồng, dự định sẽ đi hưởng tuần trăng mật Venise. Một cô bạn nói:

– Nếu tao ở vào địa vị mày thì tao hưởng tuần trăng mật ở Phần Lan,

– Sao vậy? Tại sao Phần Lan lại hơn Ý Đại Lợi.

– Bởi vì tại Phần Lan trời lạnh mà đêm dài hơn ở Ý Đại Lợi.

CẨM CHÓ

Một bà khách sang trọng bước lên xe lửa dắt theo con chó nhỏ. Bà ngồi lên ghế và bỗng con chó ngồi lên ghế cùng với bà. Người kiểm soát vé tới gần yêu cầu bà khách bỏ con chó xuống đất. Bà cười gằn:

– Xin lỗi ông tôi đã trả tiền vé cho cả con chó rồi.

– Không được, xin bà đừng nói nhiều bỏ con chó xuống.

– Vậy xin ông cho biết lý do tại sao? Chó cũng là một hành khách cũng trả tiền đàng hoàng chứ đâu có ăn quỵt.

Người kiểm soát viên mỉm cười:

– Thưa bà theo luật lệ hỏa xa hành khách cấm không được để chân lên ghế!

BIỂU DƯƠNG LÒNG CAN ĐẢM

Trên bãi biển một người đàn bà nói với nhân viên chuyên cứu người chết đuối:

– Tôi nói thực với ông, giá tôi mà là vợ ông tôi sẽ không cho ông đeo huy chương thành tích cứu người trên ngực như thế kia,

– Sao vậy hả bà.

– Bởi vì, cứu người là nhiệm vụ của ông, việc gì mà phải khoe khoang sự can

đảm ấy bằng chiếc huy chương?

Người đàn ông mỉm cười hỏi lại:

– Vậy xin lỗi bà, tại sao bà lại cho phép ông nhà đeo nhẫn cưới trên tay?

CÓ KHÁC GÌ KHÔNG?

Một quân nhân Mỹ sang chiến đấu ở Việt Nam. Anh không mang vợ theo và vợ anh rất hay ghen nên cứ ba ngày anh lại nhận được một lá thư từ Mỹ quốc gửi qua hạch hỏi về những trò giải trí của anh tại Việt Nam.

Lá thư mới nhất của vợ anh có những dòng như sau:

“”Em biết hết rồi, anh đừng nói dối! Em biết là anh đã phản bội em. Em hỏi thực anh chứ những cô đó có cái gì hơn em không? Anh trả lời em ngay đi!”

Tuân lệnh vợ người lính xa nhà bèn lấy giấy bút trả lời có câu như sau:

“Các cô ấy cũng có những cái gì em có! Không có gì hơn cả! Chỉ tiện một điều có ngay ở đây!”

THI VẤN ĐÁP

Một nữ sinh đẹp quynn rũ có thân hình hấp dẫn, vào vấn đáp kỳ thi Tú Tài 2. Cô không thuộc bài nào hết nhưng tin tưởng sẽ chinh phục được ban giám khảo.

Vừa vào phòng thì gặp ông giáo sư trẻ có vẻ hào hoa, cô liền mỉm cười rất tươi và năn nỉ:

– Thưa giáo sư, em bận quá chả học được chữ nào. Giáo sư đừng đánh trượt em, hỏi em câu thật dễ vào nhé.

Giáo sư mỉm cười:

– Được, tôi sẽ nhân nhượng với cô. Cô nghe kỹ câu hỏi nhé. Ông nhà có mạnh giỏi không?

CAO BỒI TẾCH XA

Tại miền viễn Tây nước Mỹ. Hai anh cao bồi ngồi trên lưng ngựa đi bên nhau, mắt gườm gườm nhìn nhau phòng bị. Bất thành linh người thứ nhất quờ tay ra túi sau. Nhanh như cắt, người thứ hai rút súng bắn chết người bạn đồng hành. Rồi anh xuống ngựa khám xét người xấu số thì thấy ở túi sau quần anh này một chai rượu uyết-ky.

Trời! Tội nghiệp! Thì ra anh ta không định giết ta mà chỉ định lấy rượu mời ta.

Anh rút chai rượu tu một hơi hết rồi nói thêm:

– Ít nhất ta cũng nên tôn trọng ý muốn cuối cùng của anh ta.

TIN MỪNG

Hai thiếu nữ tâm sự với nhau:

– Này, tao nghe đồn mày sắp lấy thằng Tiến phải không? Nếu đúng thì tao có lời mừng cho mày! Còn nếu đó chỉ là tin đồn bậy, thì để tao gặp Tiến chúc mừng cho nó.

TRIẾT GIA

Một triết gia nhận xét về hôn nhân như sau: Người ta cưới nhau vì không chịu suy xét kỹ, người ta ly dị vì thiếu

kiên nhẫn và người ta lại cười nhau vì thiếu trí nhớ,

TÀN NHẪN

Cô đỡ nói với người đàn ông đang chờ đợi:

– Nói xin ông đừng buồn. Cháu nhỏ bất thường lắm không giống những trẻ khác đâu?

Người cha đáp:

– Không sao. Tôi cũng đoán như vậy vì khi có thai nhà tôi uống nhiều thứ thuốc ấy quá. Nhưng vì nó không được như những trẻ khác nên tôi càng thương nó hơn.

- Con ông không có tay!
- Tôi vẫn thương yêu nó.
- Nó cũng không chân nữa!
- Không sao! Nó vẫn là con tôi.
- Nó không có cả thân người.
- Được! Tôi vẫn yêu nó như thường.
- Nếu vậy! Mời ông vào coi.

Người cha theo cô đỡ vào phòng, Trong chiếc nôi không có đứa trẻ nào hết chỉ có một cái tai thật lớn đang ngo nguậy. Người cha cúi xuống nựng:

– Con yêu quý! Quả là con khác với con người ta. Con đừng lo. Con tin ở cha! Cha sẽ yêu thương con hết lòng.

Cô đỡ quay đầu lại:

– Ông ơi! Ông phải nói to lên vì nó điếc!

LẠNH TAI

Một cặp nhân tình dắt nhau du hí bằng xe hơi. Trời lạnh căm căm. Gió thổi ù ù. Tuyết rơi trắng xóa bầu trời. Giữa đường xe bế bánh. Người đàn ông bước ra khỏi xe hì hục thay bánh. Chừng nửa giờ vẫn chưa thay xong người đàn ông chui vào trong xe nghỉ cho đỡ lạnh. Người đàn bà âu yếm:

– Tay anh lạnh quá hả? Anh để tay vào đùi em cho ấm.

Người đàn ông ngoan ngoãn đưa hai tay để vào giữa hai đùi thiếu phụ. Mười phút sau hết giá, người đàn ông lại bước ra khỏi xe tiếp tục thay bánh. Mười phút sau người đàn ông lại vào xe kéo duýp thiếu phụ lên đặt tay giữa hai đùi nàng cho ấm... Mười lăm phút sau người đàn ông lại trở ra thay bánh. Lần này thì mới độ hai phút ông đã thấy lạnh và lại chui vào xe toan sưởi ấm đôi tay.

Người thiếu phụ ôm người đàn ông âu yếm rồi nói:

– Anh ơi, em thấy hai tai anh lạnh hơn tay nè!

TUỞNG NGƯỜI QUEN

Trên xe buýt đông nghịt, một cô giáo trẻ bỗng mỉm cười với một hành khách đàn ông vì cô thấy hơi quen. Thấy người đàn ông không cười lại, cô giáo bèn nói:

– Xin lỗi ông tôi tưởng lầm ông là cha của một trong những đứa con tôi.

XE TỐT

Một người Mỹ và một người Pháp nói chuyện về những tiện nghi của thời

văn minh. Câu chuyện xoay sang vấn đề xe hơi.

Người Mỹ nói:

– Xe hơi của Mỹ bây giờ tối tân lắm. Tôi mới mua một cái mà hễ tôi bấm một cái nút bên phải sẽ có một chai uýt ky hiện ra trước mặt tôi. Nếu tôi bấm cái nút bên trái sẽ có thức ăn như cá, gà, rau và cả điện thoại, tivi nữa.

Người Pháp chép miệng:

– Tôi cũng có một cái xe tuy không hay bằng cái của anh nhưng nó cũng tự động. Hễ tôi đóng mạnh cửa bên trái thì cửa bên phải bật ra.

NHIỀU NHÂN CHỨNG

Trong một phiên tòa đại hình, ông chánh án hỏi nhân chứng:

– Cô, bị tình nghi là thủ phạm vụ án mạng. Cô có điều gì nói không?

– Thưa ông chánh án đúng lúc hai giờ sáng ngày hôm đó, khi bị cáo bị bắn chết tôi đang ngủ tại khách sạn Mỹ Á.

– Có ai làm chứng cho cô điều đó không?

– Thưa ông chánh án nếu ông chánh án chỉ cần thế thì dễ quá. Tôi có thể đọc ngay bây giờ tên bảy người đàn ông nằm trên giường cùng với tôi.

ĐỊNH LUẬT MỚI

Hai người bạn nhậu nói chuyện với nhau:

– Này, tôi mới khám phá ra một định luật mới về vật lý.

– Thật hả? Định luật gì vậy?

– Nghe đây! Sau bao lần kinh nghiệm bản thân tôi đã đi tới nhận xét rằng mình ngồi xuống sau khi đứng uống rượu vẫn dễ dàng hơn là đứng dậy sau khi ngồi uống rượu.

KHÔNG ĐI ĐÂU CẢ

Một tu sĩ sau khi thuyết giảng rất hùng hồn về những hình phạt rùng rợn

ở địa ngục, bèn hỏi các tín đồ.

– Ở đây, những ai muốn phạm tội để sa địa ngục hãy giơ tay lên.

Không có ai giơ tay cả. Nhà tu hành hỏi tiếp:

– Vậy những ai muốn lên thượng giới hãy giơ tay.

Trừ một thanh niên ở cuối phòng, ngồi bên cạnh một thiếu nữ xinh đẹp tất cả mọi người đều giơ tay. Nhà tu hành nhận thấy ngay điều đó nên tiến tới nhìn thanh niên hỏi gay gắt:

– Con có nghe ta hỏi không? Con muốn lên thượng giới hay hỏa ngục?

– Dạ thưa con không muốn đi đâu cả. Con thấy ở đây dễ chịu lắm rồi ạ!

YÊU VÀ THÍCH

Khi được yêu cầu phân biệt sự khác biệt về nghĩa của hai động từ yêu và thích, một nữ giáo sư đã trả lời như sau:

– Nếu tôi thích, tôi để tự nhiên không phản đối. Nhưng nếu tôi yêu tôi sẽ giúp đỡ thêm.

HAI KẺ MỘC SỪNG

Một lái buôn đi bán hàng xa, dặn vợ một tuần lễ mới trở về. Gặp chuyến buôn may bán đắt mới năm ngày hàng đã bán

hết, anh ta trở về nhà sớm hơn hẹn. Anh bước vào nhà vừa toan móc tiền ra khoe vợ thì mặt tái đi khi thấy vợ đang ôm một người đàn ông lạ trên giường.

Máu ghen bốc lên mang tai, anh rút súng lục bóp cò. Tình địch của anh đẩy giữa tắt thở trên vũng máu. Rồi anh quay nòng súng lên thái dương bóp cò tự sát.

Lúc ấy người đàn bà mới nhảy xuống giường, xỏ chân vào dép chạy về phía buồng tắm gọi to:

– Anh ơi! Ra đi khỏi trốn trong ấy nữa, hai anh chàng mọc sừng đều chết cả rồi.

CHƯA CẢN

Một thiếu phụ bước vào một tiệm buôn để con chó đứng ngoài cửa. Một em nhỏ đi qua; con chó tới gần đứa nhỏ ve vẩy đuôi thè lưỡi liếm lên tay nó. Đứa nhỏ sợ khóc thét lên, thiếu phụ hốt hoảng từ trong tiệm chạy ra hỏi rồi rít:

– Trời ơi! Nó cắn cháu chưa, nó cắn cháu chưa?

Đứa trẻ meo máo:

– Nó chưa cắn cháu nhưng nó đang nếm.

TỬ THÂN

Một ông già đi qua một xóm bình khang thấy một đứa trẻ trạc 12 tuổi đang đứng khóc thút thít bèn hỏi:

– Tại sao cháu khóc?

– Anh cháu vào trong kia và bảo cháu chờ ở ngoài này. Cháu tủi vì chưa làm được những điều anh cháu đang làm nên cháu khóc.

Ông già khuyên:

– Thôi nín đi, nếu chỉ vì chưa làm được thì ông cũng phải khóc vì ông thì không thể làm được nữa.

TRONG TIỆM HỚT TÓC

Một người đàn ông vào tiệm hớt tóc. Trong khi người thợ chăm chú cạo mặt thì một con chó ngồi phía dưới ghếch mõm lên nhìn ông khách rồi thè lưỡi liếm mõm một cách thèm thuồng.

Ông khách lấy làm lạ lắm bèn hỏi:

– Này, con chó này của ông phải không? Có gì ăn đâu mà sao nó cứ đứng chầu mõm mãi vậy. Nó thích quan sát ông hớt tóc lắm hả?

– Dạ không phải là nó thích xem hớt tóc. Nhưng vì nó thèm ăn thịt lắm mà ở đây thỉnh thoảng lại có một mảnh tai rơi ra.

NGÓN TAY TÌNH ÁI

Một nhà thương gia nổi tiếng là hà tiện, chuẩn bị cưới vợ cho con trai. Con dâu tương lai của ông là một góa phụ xấu xí nhưng rất giàu. Trước khi cử hành lễ cưới thương gia gọi con trai tới thủ thỉ căn dặn:

– Con! Ngày mai là ngày sung sướng nhất của đời con, một ngày quan trọng trong cuộc đời vợ con. Vậy đêm mai cha khuyên con lợi dụng hết cả năm ngón tay bàn tay phải của con để làm hài lòng vợ con. Con nên nhớ rằng năm ngón tay là những người bạn quý của con trong đêm động phòng.

– Thật vậy hả ba?

– Thật!... Ngón tay cái chỉ lên trời

tượng trưng cho uy quyền của người chồng. Ngón tay trở duỗi thẳng ra biểu dương ý muốn của chồng, ngón tay đeo nhẫn với vẻ ngấp ngừng tạo cơ hội trì hoãn những gì mà người đàn bà đòi hỏi. Ngón tay út sinh ra để gãi gãi trên tai trong lúc suy nghĩ để tránh một ép buộc vội vã. Bây giờ ba tóm tắt nghe: ngón cái uy quyền; ngón trở, ý muốn; ngón đeo nhẫn, trì hoãn; ngón út ngoại giao.

– Vàng con hiểu nhưng sao không thấy ba nói gì, tới ngón tay giữa.

– Con khá lắm, chính cha đang chờ con nêu lên thắc mắc đó. Ngón giữa là ngón quan trọng nhất bởi đó là ngón tay tình ái.

Cậu con trai mặt đỏ ửng ấp ửng:

– Ba nói thật, sao?

– Thật chứ! Bởi vì khi khách khứa đi hết rồi, chỉ còn mình con và vợ con ở trong phòng lúc đó là lúc con lấy nước dãi nhấm vào ngón tay trở cho ướt rồi...

Người con thở mạnh:

– Con phải mút cho ướt ngón tay để làm gì?

– Thằng ngốc quá! Để mà đếm số tiền hồi môn mà vợ con nó mang về xem được bao nhiêu?

THA CHO MỘT LẦN

Chuyện này xảy ra ở Pháp, nơi mà các quốc lộ đều ghi bằng con số trên các

mốc xi măng bên lề đường.

Một chiếc xe hơi phóng như điên trên xa lộ. Tới một ngã tư xe bị cảnh sát công lộ chặn lại toan biên phạt về tội xe phóng quá nhanh.

Người lái xe lúng túng xin lỗi:

– Khi rẽ ra con đường này thấy mốc ghi 150, tôi tưởng tốc độ được phép chạy 150 cây số một giờ. Khi bị chặn lại tôi mới biết đây là quốc lộ 150. Vì sơ ý chứ không phải cố tình, xin ông tha cho lần đầu.

Người cảnh sát phì cười đồng ý. Ông gấp sổ phạt lại bỏ vào cặp và nói:

– Tôi tha cho ông một lần nhưng lát nữa ông có rẽ sang tay trái thì đừng nên vô ý nữa vì đó là đường liên tỉnh số 842...

BÁO TIN BUỒN

Một con mèo nhảy lên nóc nhà chạy lảng quăng hết nhà này sang nhà khác kêu meo meo âm ỉ. Hai người đàn ông đứng dưới đất nói chuyện với nhau:

– Này, con mèo nhà anh nó hóa dại hay sao mà nhảy lung tung vậy.

– Không! Nó vừa bị thiến nên chạy đi báo tin cho các bạn gái của nó đấy.

CẦN XEM ẢNH

Ông giám đốc một hãng kỹ nghệ lớn cần mượn một người quản lý để có thể thay ông trông coi công việc hãng khi ông đi vắng xa. Ông muốn viên quản lý phải tinh nhanh, tháo vát trong việc sở mà lại phải khéo léo về khoa xử thế.

Để thử tài một ứng viên mới tới xin việc ông đặt câu hỏi như sau:

– Giả thử, một tối nào đó, tôi mời anh tới nhà tôi dùng cơm tối. Nhưng khi tới nơi chỉ có vợ tôi ở nhà, còn tôi mắc bận bất ngờ phải đi trước giờ ăn và tới bốn giờ sáng mới về, trong trường hợp đó thì anh xử trí ra sao?

Ông quản lý tương lai, nhoen cười trả lời:

– Thừa ông Giám đốc trong trường hợp tế nhị này ông Giám đốc phải cho tôi xem hình của bà trước đã thì mới quyết định thái độ được.

ĐÁNH CUỘC

Còn một giờ nữa thì bắt đầu trận bóng tròn chung kết, khán giả hâm mộ đông nghịt cầu trường. Một thanh niên đứng trước quán nước ba hoa:

– Ai bằng lòng cá, tôi có thể nói trước tỉ số của hai đội banh, 10 phút trước lúc bắt đầu trận đấu.

Nhiều người cười không tin. Thanh niên lại nhắc lại và nói rằng nếu ai bằng

lòng đánh cuộc thì chỉ mất cho anh 10\$. Trường hợp anh nói sai anh sẽ thua mỗi người một trăm đồng. Thấy giá biểu đánh quá rẻ, nhiều người bỏ tiền tham dự.

Khi số tiền đã khá, thanh niên đếm cẩn thận tổng số nhét vào ví, rồi nói:

– Thưa tất cả các bạn. Như tôi đã giao ước là tôi có thể nói tỉ số của hai đội banh trước giờ giao đấu 10 phút. Hiện giờ là 2 giờ 50 phút. Đúng ba giờ trận cầu bắt đầu. Như vậy hiện giờ là 10 phút trước giờ giao đấu và tỉ số của hai đội banh là 0–0.

Nói xong người thanh niên lẳng lẳng bỏ ví tiền vào túi quần và đi chỗ khác.

MUA EM BÉ

Hai đứa trẻ nói chuyện với nhau:

– Này, má mày vào nhà bảo sanh làm gì thế?

– Má tao bảo vào đó mấy hôm để mua cho tao một em bé.

– Má mày giàu quá nhỉ. Có tiền mua em bé cho mày. Các em tao thì khỏi phải mua vì ba, má tao làm lấy.

HỌC TRONG KHI NGỦ

Một giáo sư đi qua một tiệm bán máy ghi âm trông thấy một kiểu máy lạ để bên cạnh một tấm bảng ghi mấy chữ: “Máy học Anh ngữ trong khi ngủ.”

Giáo sư lắc đầu, nói một mình: “Có cái máy dạy học trong khi ngủ mà cũng cho là một phát minh mới lạ phải quảng cáo. Trong lớp học của mình ít nhất cũng có tới 50 phần trăm sinh viên thực hành lối học này mà chẳng cần máy móc gì cho tốn tiền.”

THỰC TẬP

Hai cô gái ngồi ăn trong tiệm và trò chuyện với nhau. Một cô nói:

– Tao nghe nói thằng bồ của mày vừa đậu cử nhân luật. Luật sư đến nơi rồi nhỉ? Tháng này chúng mày cưới nhau chứ!

Cô gái đáp:

– Không có đâu, Phải tập sự hai năm đã.

TĂNG CƯỜNG SINH LỰC

Một thanh niên vào tiệm thuốc Tây mua một vài lọ thuốc khỏe. Sau vài câu chuyện với dược sĩ chủ tiệm, anh thú thật có hẹn với cô bạn gái đi chơi tối nay và nhờ dược sĩ mách cho vài thứ thuốc tăng cường sinh lực. Dược sĩ mỉm cười bán cho thanh niên một lọ thuốc nước với nụ cười thông cảm.

Buổi tối y hẹn, thanh niên tới nhà người yêu để xin phép cha mẹ nàng mời nàng đi nhà thờ. Sau khi được người yêu giới thiệu cha mẹ nàng. Chàng thanh niên, ngồi nói chuyện với ông, bà nhạc tương lai. Câu chuyện xoay quanh vấn đề, văn chương nghệ thuật rồi chính trị, thương mại. Nửa giờ sau, thanh niên nói:

– Giờ đã tới giờ lễ, xin ông bà cho phép con đưa Loan đi nhà thờ và mời ông bà cùng đi.

Cha mẹ cô gái từ chối, nhưng chàng thanh niên khẩn khoản rất thực lòng nên cuối cùng hai ông bà cùng đi với con và cậu rể tương lai

Trong nhà thờ, chàng thanh niên rất chăm chú theo dõi lời giảng. Tới nửa buổi lễ cô gái ghé tai người tình nói nhỏ, không cho cha mẹ nàng nghe thấy:

– Anh nói anh tới giả vờ xin phép ba má rồi đưa em đi khiêu vũ, mà sao anh lại thay đổi ý kiến nhanh như vậy.

Chàng thanh niên thở dài:

– Anh đâu có ngờ, ba em là dược sĩ chủ tiệm thuốc Đan Tâm.

LO QUÁ!

– Tôi lo quá anh ạ, tôi vira nhận được lá thư của một người đàn ông dọa sẽ bắn chết tôi, nếu tôi cứ tiếp tục dan díu thân mật với vợ y.

– Thế thì có gì mà lo! Anh nên nghe lời hấn và xa lánh vợ hấn đừng hện hò nữa.

– Không được! Tôi biết vợ hấn là người nào đâu vì cuối thư hấn không ký tên.

XÍ MUỘI CÓ CHÂN

– Má ơi! Có trái xí muối nào có chân không hả má?

– Không! Nhưng tại sao con lại hỏi kỳ cục thế?

Đứa trẻ ngẩng mặt:

– Thế thì đúng là con ăn phải một con dán rồi!

LỖ LÀM Y HỌC

Trong buổi họp mặt của hội ái hữu y khoa, một ông bác sĩ đứng tuổi tâm sự

với một y sĩ đại úy trẻ tuổi:

– Tong suốt ba mươi năm làm nghề bác sĩ tôi chỉ lầm có một lần mà tới bây giờ tôi còn hối tiếc. Ngày đó tôi ít kinh nghiệm vì cũng còn trẻ như tuổi đại úy bây giờ.

– Thưa bác vì sự lầm lẫn có gây thiệt mạng cho bệnh nhân không?

– Không gây thiệt mạng cho bệnh nhân nhưng thiệt hại cho tôi. Thấy nó ăn mặt rách rưới khổ sở tôi tưởng nó là một tên thất nghiệp nên cho nó một mũi thuốc chích cho nó khỏi ngay để khỏi quấy rầy mình nữa. Ai ngờ mấy ngày sau tôi mới biết nó là nhà tử phú, làm giám đốc trên 50 cơ sở xuất nhập cảng.

TRẮC NGHIỆM

Tại Tổng Y Viện Cộng Hòa.

Một tân bệnh sau khi được khám tai, mũi, họng, thử máu, thử phân, cân đo, rồi tới phòng bác sĩ thần kinh.

Nhà y học trắc nghiệm bệnh nhân bằng những câu hỏi có vẻ ngỡ ngẩn nhưng thực ra trong có gài những bẫy nho nhỏ để thử trí phán đoán của y. Đây là mấy câu hỏi chót:

– Có bao giờ anh nghe thấy vắng vắng một giọng nói xa xa vọng lại mà anh không biết là tiếng nói của ai mà cũng không biết người đó ở đâu không?

– Thưa bác sĩ có! Thỉnh thoảng!

Viên Thiếu tá y sĩ mắt sáng lên, như

tìm ra một đầu mối:

– Đúng thế hả! Anh nghe thấy như thế vào những dịp nào?

– Thưa bác sĩ, khi tôi nghe điện thoại của một người ở tỉnh gọi về lần số.

VẮT VÀ QUÁ

Vẻ mặt nhăn nhó, dáng điệu uể oải mệt nhọc. Tuấn ngả người trên một chiếc ghế xi măng ở bờ sông ngắm phu bến tàu đang bốc dỡ hàng trên một chiếc tàu vừa cập bến. Một người đàn ông khác ngồi ở một tấm ghế gần đó nhìn Tuấn có vẻ ái ngại. Bỗng anh ta hỏi:

– Trông anh có vẻ mệt quá nhỉ?

Tuấn nhún vai:

- Anh xem công việc như thế kia?
- Việc gì? Anh làm sở nào?

Tuấn chỉ tay về phía tàu:

– Anh thử ngắm những người phu đang bốc dỡ hàng kia xem.

– Ừ mệt thật.

– Suốt ngày quần quật. Nào trèo lên thang, xuống lòng tàu, rồi lại lên thang vai nặng trĩu hàng họ, khuôn hàng ra bến, xếp từng đống ngay ngắn. Ngày nào cũng vậy, từ năm giờ sáng tới 9 giờ khuya. Anh nghĩ không mệt làm sao được.

– Mệt thật. Tôi thông cảm với anh lắm. Thế nhưng anh làm nghề này được lâu chưa?

Tuấn trả lời sau tiếng thở dài:

– Chưa! Nhưng sáng mai tôi bắt đầu nhận việc.

SÀNH ĂN

Hai người có tiếng là sành ăn uống đang ngồi khoe khoang các món ăn mà họ được thưởng thức. Nào yến, vây, bào ngư, thỏ, khỉ, tê giác, lợn rừng v.v...

Một người nói:

– À anh đã ăn nhện bao giờ chưa?

– Chưa! Mùi vị nó ra sao, ngon không?

– Ô cũng tựa tựa như ruồi!

MONG NÀNG TRỞ LẠI

Tuấn rất ham đánh cờ người vì anh đánh cờ rất cao. Chiều hôm ấy Tuấn mời một người bạn tới chơi cờ như thường lệ. Nhưng Tuấn tỏ vẻ bối rối, mất bình tĩnh, hốt hoảng khác hẳn mọi ngày và thua hai ván liền, người bạn nhận thấy điều đó bèn hỏi:

– Này, hôm nay anh làm sao vậy. Anh đi nhiều nước rất dở và tôi thấy anh luôn nghe ngóng rồi nhìn ra cổng như tìm kiếm cái gì?

Tuấn chép miệng:

– Anh nói đúng! Sáng vợ tôi nó lấy hết cả đồ đạc tư trang và tiền nong đi theo

thằng cha chủ tiệm Hòa Phát. Thành ra mỗi lần thấy tiếng xe hơi đi qua tôi cứ tưởng nó hồi hận trở về.

CHÍNH TÔI CŨNG KHÔNG HIỂU

Một người đàn ông trạc ngoại tứ tuần bị cảnh sát mời ra khỏi rạp chiếu bóng vì ông này đã ôm hôn đại một thiếu nữ trong bóng tối.

Hôm sau ông ta gặp một người bạn quen. Ông bạn đã biết rõ chuyện hôm trước bèn hỏi:

– Này tại sao anh lại có thể làm chuyện đó được nhỉ. Anh đã lớn tuổi, có con có cháu rồi mà còn có thể hôn một

đứa con gái chỉ đáng tuổi con mình? Tại sao anh lại làm như vậy?

– Chính tôi cũng hối hận tại sao tôi đã hành động như vậy khi tôi nhìn thấy mặt cô ta ở ngoài ánh sáng.

TÔI PHẢI LÀM GÌ

Một phi hành gia Mỹ từ trên phi thuyền không gian gọi về đài kiểm soát ở trái đất:

– A lô! Mũi Kennedy? Chúng tôi đã bay được gần nửa đường trên đường tới cung trăng. Sức khỏe bình thường. Nhưng vừa rồi một phi thuyền của Nga chợt xuất hiện bên trái chúng tôi. Phi

thuyền Nga vẫn đang bay song song với chúng tôi. Bây giờ thì phi thuyền Nga còn cách chúng tôi độ 10 mét. Qua cửa kính tôi thấy hai phi hành gia đang sửa soạn máy quay phim, họ hướng máy về phía chúng tôi. Họ sắp quay phim, vậy chúng tôi phải làm gì bây giờ?

Tiếng trả lời từ dưới đất vang lên:

– Cười lên cho tươi tỉnh...

LÝ DO

Trong một buổi giảng giáo lý cho các cô gái đồng trình, vị tu sĩ khuyên họ không nên ăn mặc quá lộ liễu, lố lằng, nên từ bỏ mini duýp, áo tay quá ngắn,

còn trẻ tuổi không nên tô son, đánh phấn
v.v...

Nhà tu hành kết luận:

– Không phải khi khuyên các con không nên dùng son môi vì son mất vệ sinh, hay lòe loẹt. Nhưng tại vì nếu bôi nhiều son quá vì son dính sang môi khó chịu và lộ lắm.

THĂM TÙ

Một ông vua tới thăm nhà giam trung ương ở ngoại ô thành phố, nhà giam lớn nhất trong nước. Ông hỏi han các tù nhân:

– Anh phạm tội gì mà bị giam ở đây?

– Thưa, tôi vô tội không làm điều gì ác cả.

– Còn anh này, tội gì?

– Thưa tôi cũng vô tội. Tôi là nạn nhân của một lầm lẫn tư pháp.

Lần lượt, nhà vua hỏi hết các tù nhân. Tất cả đều kêu oan, đều cho là họ trong trắng như một trinh nữ, chỉ trừ một ông già cúi đầu trả lời:

– Thưa đức vua, hình phạt này xứng đáng với tội lỗi của tôi. Tôi không có điều chi khiếu nại cả.

Nghe dứt câu, nhà vua gọi người cai ngục ra, truyền lệnh:

– Người hãy thả tên tội nhân già này ngay cho ta. Ta không muốn giam giữ

y ở đây lâu nữa để khỏi truyền tính xấu cho những người trong trắng vô tội kia.

LY DỊ

Trong một phiên tòa xử vụ hai vợ chồng xin ly dị, người đàn bà khai trước tòa:

– Thưa ông chánh án, tôi xin ly dị chồng tôi vì anh không còn yêu tôi. Suốt ngày anh chỉ mãi mê theo dõi kết quả thể thao. Anh chỉ yêu thể thao mà thôi.

Người chồng phản đối:

– Thưa ông chánh án vợ tôi nói sai.

Người đàn bà cãi lại:

– Xin ông chánh án thử ngay bây giờ xem tôi nói đúng hay sai. Ông chánh án hãy hỏi anh xem anh có nhớ ngày cưới chúng tôi là ngày nào?

Ông chánh án hất hàm hỏi người chồng:

– Anh trả lời được không?

– Thưa ông chánh án tôi nhớ lắm chú. Hôm đó là ngày 12 tháng bảy năm 1965.

– Thưa bà đúng vậy không?

Người đàn bà gãi tai, bối rối:

– Thưa đúng.

Người chồng bây giờ mới giải thích:

– Thưa ông chánh án thử nghĩ tôi làm sao mà quên được cái ngày quan

trọng đó. Hôm ấy trời mưa tầm tã mà tôi cũng phải mua vé chợ đen để vào xem trận cầu quốc tế giữa hai đội cầu Ba Tây và Việt Nam mà Việt Nam lại bị hạ 4-1.

KHIẾU NẠI

Một người đàn ông vẻ mặt thiếu nảo đang đẩy một chiếc xe nôi trong công viên, trong xe có hai đứa bé trai bụ bẫm kháu khỉnh. Một người đàn bà đến gần hỏi:

– Các cháu kháu quá, con ông đẩy hả?

Người đàn ông trả lời, ảo nảo:

– Dạ không phải. Đây chỉ là kết quả của hai vụ khiếu nại... Tôi là chuyên viên quảng cáo của một hãng bào chế thuốc ngừa thai.

ĐỜI TƯ

Trong kỳ thi tú tài, giờ vấn đáp giám khảo hỏi nữ thí sinh:

– Cô cho biết tên người đàn ông đầu tiên?

Thí sinh đỏ mặt, phản ứng:

– Thưa giáo sư, đó là chuyện đời tư của tôi giáo sư không có quyền hỏi.

LÀM THEO TÔI

Một phi công bay thử đang cho phi cơ chúi mũi từ trên cao xuống. Bỗng nhiên một động cơ phản lực bốc cháy. Mồ hôi toát ra như tắm, viên phi công gọi đài kiểm soát:

– A lô! Động cơ bên trái bốc cháy, tôi phải làm gì bây giờ?

Tiếng trả lời từ dưới đất vọng lên:

– Bấm nút cho động cơ đó tách rời ra.

Viên phi công làm theo, nhưng tới lượt động cơ còn lại bốc cháy.

– A lô! Động cơ bên phải cháy nốt, tôi phải làm gì bây giờ?

Tiếng trả lời từ dưới.

– Chuẩn bị dù cẩn thận rồi ấn nút đỏ dưới chân cho ghế ngồi bật ra khỏi phi cơ.

Viên phi công loay hoay làm theo lời chỉ dẫn nhưng vô hiệu.

– A lô! A lô! Đài kiểm soát! Nguy quá, ghế tự động hư không làm cách nào bật ra khỏi phi cơ. Lửa cháy đến sau lưng tôi rồi. Nóng quá Tôi phải làm gì bây giờ?

Trong ống nghe viên phi công thấy tiếng nói trầm trầm:

– Bây giờ hãy đọc theo chúng tôi: Lạy Chúa, Chúa ở trên trời cao...

CÙNG ĐỊNH NÓI THẾ

Hai người bạn cùng đi chơi với nhau trên lề đường Lê Lợi. Một người trông thấy hai người đàn bà từ phía xa đi lại bèn nói với bạn:

– Kia mày xem vợ tao và bồ tao đi chơi với nhau thân thiết không!

– Ấy tao cũng đang định nói với mày như thế!

KHÉO CHE ĐẬY

Người ta ai mà chả có khi lầm lẫn. Điều quan trọng là biết cách che giấu

những lỗi lầm của mình.

Kiến trúc sư che đậy lỗi lầm dưới những giàn hoa, bác sĩ che giấu lỗi lầm dưới các mô đất, các bà nội trợ nấu ăn vụng che đậy bằng một lớp may-on-ne.

AI PHẢI NHỚ AI?

Người ta thường hay có thói quen đặt câu hỏi như sau:

– Tại sao giữa hai người đàn ông và người đàn bà, người đàn bà bao giờ cũng nhớ kỷ ngày cưới trong khi đa số đàn ông đều hay quên cái ngày mà vợ mình cho là trọng đại này.

Muốn có câu trả lời thỏa đáng hãy tìm một sự so sánh trong lĩnh vực đi câu.

Thử hỏi cái ngày mà người đi câu câu được một con cá là một ngày trọng đại đối với người đi câu hay là đối với con cá.

NGƯỜI SUNG SƯỚNG

Người đàn ông sung sướng nhất đời không phải là người có 12 triệu mà chính là người có 12 đứa con.

Bởi vì người có 12 triệu luôn luôn thèm muốn có thêm một hai triệu nữa còn người đàn ông có mười hai con xua tay thỏa mãn coi như thế là đủ quá rồi.

KHÔNG BỎ

Một võ sĩ hạng gà đi chơi khuya bị hai tên vô lại đón đường đánh một trận nhừ tử và cướp mất chiếc ví tiền.

Võ sĩ lủi thủi tới quận cảnh sát trình.
Viên cảnh sát hỏi:

– Hai tên du đảng đón đánh ông có lớn con không?

– Nhỏ con hơn tôi.

– Ông có mất nhiều tiền không?

– Một ngàn hai trăm đồng.

– Ông làm nghề nghiệp gì?

– Võ sĩ! Vô địch hạng gà.

Viên cảnh sát trố mắt ngạc nhiên:

– Trời ơi, ông là võ sĩ vô địch mà ông không dám chống cự lại hai thằng nhỏ con đó mà lại để chúng cướp mất 1200 đồng?

– Không phải là tôi sợ chúng nó nhưng ông bầu của tôi đã căn dặn là không bao giờ nên đánh vì một số tiền quá nhỏ.

TẠI AI?

Một thiếu phụ đang chờ sinh đứa con đầu lòng. Bà rên rĩ kêu la vang cả nhà bảo sanh. Người chồng cầm lòng không nổi, bèn tới gần an ủi vợ:

– Anh biết, anh biết! Tất cả những chuyện này là do lỗi của anh gây ra.

Nghe chồng nói thế người vợ vội tươi tỉnh trả lời:

– Không, không! Không phải lỗi tại anh.

GIỎI TIẾNG VIỆT

Một người Hoa Kỳ tự hào là rất giỏi tiếng Việt vào một tiệm ăn muốn kêu thịt gà nhưng nghĩ mãi không tìm ra tiếng. Cuối cùng ông đành bảo bồi đem bút lại, loay hoay vẽ một trái trứng và com măng:

– Lấy cho tôi mẹ nó.

TRẺ ĐƯỢC MƯỜI TUỔI

Người chồng từ phòng rửa mặt bước ra, râu ria nhẵn nhụi, hớn hở khoe với vợ:

– Mỗi buổi sáng khi cạo râu xong anh cảm thấy như mình trẻ ra được mười tuổi.

Người vợ nhăn mặt:

– Nếu thế tại sao trước khi đi ngủ anh không chịu khó cạo râu đi.

ĐIỀU VŨ MỚI

Ông bầu một đoàn ca vũ nhạc có sáng kiến nghĩ ra một câu quảng cáo sau đây để gửi đăng trên các báo:

“Đồng bào chớ bỏ qua buổi đại nhạc hội đêm chúa nhật 21-5 tới đây. Ngoài những màn đơn ca, song ca, ảo thuật còn có một màn vũ độc đáo do mười hai nữ nghệ sĩ trình diễn với mười một bộ y phục lộng lẫy vừa may từ Nhật Bản mang về...”

LẠC ĐƯỜNG

Bên Ý Đại Lợi hệ thống đường sá rất phức tạp nhất là khi lạc một ngã tư người lái xe có thể lúng túng hàng giờ không biết cách nào tìm ra lối đi đúng.

Người ta kể chuyện một du khách người Pháp lái xe lầm một ngã tư cứ quẹo hết ngã này sang ngã khác gần một tiếng đồng hồ mà mỗi lúc mỗi xa dần thành phố ông muốn tới.

Khi tới gần một cánh rừng. Ông thấy một cặp vợ chồng trẻ đang ngồi ăn trên cỏ với ba đứa con nhỏ, bên cạnh một chiếc xe du lịch, ông mừng quá dừng xe lại hỏi thăm:

– Thưa ông đã hơn một giờ rồi tôi chăm chú theo các bảng chỉ dẫn bên

đường mà không thể nào ra khỏi được xa lộ này để trở về Nice. Ông ở đây lâu quen với cách thức ông làm ơn chỉ cho cách nào giúp tôi ra khỏi ngõ bí này.

Người kia thở dài và trả lời:

– Ông bạn ơi, tôi cũng không hơn gì ông đâu. Tôi nói chắc ông không tin nhưng chính tôi lái xe đưa nhà tôi đi hưởng tuần trăng mật, mà cho tới bây giờ chúng tôi vẫn chưa tìm thấy lối trở về.

KHÔNG THỂ NHANH HƠN

Trên một con đường đèo, một chiếc xe hơi nhỏ xíu ì ạch leo dốc có lẽ chỉ với

tốc độ hai mươi cây số một giờ. Những xe đi sau không vượt được vì đường quá hẹp. Họ bóp còi inh ỏi.

Tức thì từ chiếc xe nhỏ người tài xế lấy một chiếc bảng móc ra phía sau xe. Chiếc bảng ghi những hàng chữ sau đây: xin quý bạn kiên nhẫn một chút, đừng nhận còi âm ỉ như vậy. Tôi đã đạp hết sức mình rồi không thể nào đạp nhanh hơn được nữa.

KHÔNG PHẢI MUỐN LÀ ĐƯỢC

Không phải hễ cứ yêu chuộng thể thao là trở thành một thể thao gia. Cũng như không phải hễ cứ yêu tiền là có thể trở thành triệu phú.

DI CHÚC

Hai người bạn bị hỏng xe giữa một cánh đồng vắng, vào lúc trời chạng vạng tối. Họ phải đi bộ tới hơn nửa giờ mới tới một tòa lâu đài sang trọng. Chủ lâu đài là một góa phụ trẻ đẹp và đa tình. Bà mời hai ông khách ăn uống và ngủ qua đêm.

Sáu tháng sau hai người bạn nói với nhau:

– Này, anh còn nhớ bà chủ lâu đài Thủy Trang mà mình ngủ nhờ hôm bị pan xe không? Tôi vừa nhận thư bảo đảm của luật sư của bà ta..

Người bạn có vẻ lo lắng ra mặt hồi hộp hỏi lại:

– Sao? Thư nói gì?

– Có phải đêm đó anh ngủ với mẹ ta không?

Người bạn cúi đầu như hối hận:

– Phải!

– Rồi lúc xong công việc mẹ ta hỏi tên, anh đã không dám nhận mà là nói tên tôi phải không?

– Xin lỗi anh, anh thông cảm cho. Lúc đó cảm lòng không được mà mẹ vợ tôi thì nó có máu ghen..

– Không, không sao. Anh khỏi thắc mắc gì chuyện đó cả. Vì luật sư của bà cho tôi biết là bà vừa chết tuần rồi và để lại tất cả tài sản cho tôi.

BA, MÁ KHÔNG CHO

Một người đàn ông đi chơi khuya về tới một quãng đường vắng gặp một thiếu nữ đẹp. Anh chưa kịp ngỏ lời chọc ghẹo, thiếu nữ đã tấn công trước.

Một lát sau khi đã đóng kín cửa phòng khách sạn và cả hai đều không còn quần áo che thân người đàn ông ngấm nhìn thân hình thiếu nữ thật kỹ rồi nói:

– Em đẹp quá, anh chưa từng gặp người nào đẹp như em. Mặt em đẹp hơn Julie Christie, cặp đùi hơn cả Ava Gardner, thân hình không thua gì Brigitte Bardot... Vậy tại sao em lại đi làm nghề này mà không đi đóng phim?

Thiếu nữ thở dài:

– Em cũng muốn đi đóng xi nê lắm chứ, nhưng ba, má em không cho.

MỆO VẶT

Một đêm đi chơi về quá khuya, ông nọ sờ vào túi mới biết mình quên chìa khóa. Ông gõ cửa nhưng không ai mở. Ông gõ thêm lần nữa. Vô ích. Ông gọi vợ:

– Thúy! Thúy!

Trong nhà vẫn không người nào nhúc nhích.

Bỗng nhiên, một mưu nhỏ thoáng

trong óc ông. Nhại giọng trẻ nhỏ ông gọi khe khẽ:

– Má, má. Con khát nước quá má!

Quả nhiên vợ ông bước ra khỏi phòng và ra mở cửa.

MỠI ĐÊM KIA

Một ông già tới phòng mạch bác sĩ. Ngập ngừng mãi ông mới nói:

– Xin bác sĩ khám hộ. Đây là một thứ suy nhược về sinh lý.

– Được cụ cứ kể đầu đuôi rõ ràng cho tôi nghe.

– Tôi nghĩ có lẽ bác sĩ cho tôi một vài thứ thuốc bổ hay sinh tố là được. Tôi thấy khi gần nhà tôi thì có vẻ mệt hơn trước kia.

Bác sĩ an ủi:

– Cái đó là thường. Năm nay cụ bao nhiêu tuổi?

Ông già ngẫm nghĩ:

– Ờ, để tôi tính xem nhé. Tôi hơn bà nhà tôi hai tuổi, bà nhà tôi năm nay 79. Vậy thì tôi 81.

– Vậy lần đầu tiên cụ cảm thấy mệt nhọc sau khi gần cụ bà cách đây lâu chưa?

– Mới đây thôi. Tôi cảm thấy mệt lần đầu tiên vào đêm hôm kia. Nhưng lúc năm giờ sáng gần bảy giờ không thấy sao cả nên tôi không nghĩ tới chuyện đến bác

sĩ. Đến đêm qua lại thấy mệt thành hôm nay phải khám.

CÔ GÁI TRỜI BẮT XẤU

Một thiếu nữ xấu, thật xấu một hôm được một cô bạn thân tâm sự hỏi rằng:

– Mà có biết một người xấu như mày thì sau này sẽ có gì xảy đến cho mày không?

– Không? Cái gì sẽ xảy đến?

– Chẳng có gì cả!

KHÔNG PHẢI CHA ĐƯA BÉ

Một thiếu phụ đẹp nói với luật sư:

– Thừa luật sư, tôi muốn ly dị với chồng tôi.

– Sao vậy tôi thấy bà có vẻ hạnh phúc lắm mà!

Thiếu phụ đáp:

– Vâng hiện tại, tôi vẫn hạnh phúc nhưng tôi bắt đầu có cảm tưởng là nhà tôi phản bội tôi.

Luật sư hỏi:

– Bà có gì chứng minh là ông nhà phản bội bà không?

– Tôi không có bằng chứng cụ thể nhưng tôi không tin rằng anh ấy là cha của cháu nhỏ mới sinh tháng trước.

LÓA MẮT

Trên hoang đảo có ba người sống sót trong một cuộc đắm tàu chung sống. Họ là một cặp vợ chồng hành khách và một thủy thủ trẻ rất bô trai. Mấy ngày qua người đàn bà và thanh niên thủy thủ đã mê nhau nhưng không làm sao lừa dối được người chồng. Hòn đảo quá nhỏ, trơ trụi có một cây dừa cao ngất. Một hôm người thủy thủ nói với người chồng:

– Chúng ta chỉ có một hy vọng độc nhất là cây dừa này. Vậy tôi đề nghị với ông chúng ta nên thay phiên nhau trèo lên ngọn cây mỗi người một giờ để nhìn xem có tàu ở phía xa thì ra hiệu họ tới cứu.. Ông đồng ý chứ... Nếu vậy, tôi xin xưng phong tua đầu.

Nói dứt lời người thủy thủ thoăn thoắt trèo lên cây.

Năm phút sau người thủy thủ chỉ tay xuống phía hai vợ chồng năn nỉ:

– Thôi, thôi ông bà ơi! Tôi van ông bà xin ông bà để đến tối. Bây giờ mà ông bà làm thế trước mắt tôi, tôi không chịu nổi đâu, tôi phát điên lên mất.

Hai vợ chồng vẫn ngồi nghiêm chỉnh dưới đất ngạc nhiên hỏi lại:

– Anh bảo thôi cái gì? Chúng tôi vẫn ngồi im chứ có gì đâu!

Người thủy thủ đáp:

– Trời, nếu vậy thì là tôi lóa mắt. Đó chỉ là ảo ảnh. Vậy thì được, không sao. Đến lượt ông lát nữa ông leo lên đây gác một giờ như tôi rồi sẽ biết.

TÊN ANH LÀ GÌ?

Người chồng đi xa trở về bất ngờ không báo trước. Ông thấy vợ đang nằm trên giường với một người đàn ông lạ.

Rất bình tĩnh ông lắc đầu hỏi vợ một cách khinh bỉ:

– Cô trả lời tôi đi. Người đàn ông này là ai?

Người vợ lúc đó mới hỏi người đàn ông nằm bên cạnh:

– Ông ấy nhắc em mới nhớ. “Anh tên là gì nhỉ?”

CÔNG VIỆC CỦA VIỆN THỐNG KÊ

Viện Thống Kê vừa ấn hành một thông cáo theo kết quả điều tra của Viện thì từ mấy năm gần đây duýp đàn bà mỗi ngày mỗi ngắn và hẹp dần trong khi mắt đàn ông càng ngày càng to ra.

THUỐC BỔ TRẺ EM

Thiếu phụ vào tiệm thuốc Tây hỏi ông dược sĩ:

– Thưa ông thứ thuốc ông mới cho quảng cáo trên các báo có đích thực làm cho con nít khỏe và mau lớn không?

Người bán thuốc nói:

– Tôi đã bán hơn một trăm hộp trong năm rồi mà ai cũng đều khen hay cả.

Thiếu phụ mua hai hộp, bước ra khỏi tiệm. Lát sau bà trở lại hỏi nhỏ người bán thuốc:

– Ông ơi, cái thuốc làm trẻ chóng lớn ấy thì ai uống, tôi hay là nhà tôi?

THUỐC AN THÂN

Một thiếu phụ dẫn chồng tới bác sĩ. Người đàn ông uể oải, phờ phạc, có vẻ mệt nhọc cực độ. Bác sĩ coi mạch cho bệnh nhân xong, bèn nói với người vợ:

– Tôi cho cái đơn này bà ra hiệu thuốc tây mua hai lọ. Đây là thứ thuốc an thần mạnh nhất. Mỗi ngày uống ba muỗng cà phê.

– Thưa bác sĩ tôi phải cho nhà tôi uống vào buổi sáng hay buổi chiều?

– Buổi tối, trước khi đi ngủ. Nhưng là bà uống chứ không phải ông ấy đâu.

ĐÔI GIÀY

Một thiếu phụ say sưa đứng ngắm một đôi giày bày trong tủ kính tiệm giày đã hơn nửa tiếng rồi. Một người đàn ông ăn mặc sang trọng tới gần thiếu phụ:

– Xin lỗi, cô có vẻ thích đôi giày ấy lắm nhỉ!

– Vâng tôi thích lắm, tôi sẽ làm bất cứ điều gì để mua được đôi giày đó.

Một lát sau người đàn ông và thiếu phụ bước ra khỏi tiệm giày. Thiếu phụ ôm chiếc hộp giày trên tay. Thiếu phụ nói:

– Cũng cần phải nói thực với anh, trước khi tôi đã bị thất tình nên bây giờ tôi lạnh lùng với chuyện ái tình lắm. Cần nói trước cho anh biết đấy nhé.

Người đàn ông không nản lòng. Ông tin ở kinh nghiệm và sự khéo léo của mình. Ông vuốt ve mơn trớn thiếu phụ và trổ hết các tài năng thiên phú của mình nhưng thiếu phụ vẫn lạnh như pho tượng. Mãi tới những phút giây cuối

cùng ông đột nhiên cảm thấy thiếu phụ có điều thay đổi. Nàng nhúc nhích dao động. Người đàn ông cười hỏi nhỏ:

– Em thấy anh giỏi không? Hai chân em run rẩy...

Thiếu phụ trả lời lạnh lùng:

– Không phải đâu; em đang thử giày mà.

NGỬA ĐÙI

Trời rét căm căm. Một người đàn bà bước vào phòng mạch bác sĩ:

– Thưa bác sĩ tôi bị bệnh này lâu rồi nhưng hôm nay không chịu nổi nữa

nên phải tới bác sĩ. Thường thường vào những ngày trời lạnh như hôm nay tôi thường bị ngứa ngáy ở hai chân nhất là hai đùi non khi tôi đi lại.

Bác sĩ bảo thiếu phụ cởi quần áo khám xét một lát, rồi quay vào trong phòng mang ra một con dao giải phẫu. Thiếu phụ hỏi:

– Thưa bác sĩ có cần đánh thuốc mê không ạ!

– Không không cần thiết, bà cứ nằm yên đó.

Vài phút sau sau ông bác sĩ làm xong công việc. Bà khách mặc quần áo mang giày đi thử vài bước rồi nói:

– Bác sĩ giỏi quá. Bác sĩ làm cách nào mà tài thế?

– Đâu có gì khó đâu. Tôi chỉ cắt ngắn đôi giày của bà đi mấy phân thôi mà.

KHÁM KỸ

Viên bác sĩ của trường Đại học nói với cô nữ sinh viên:

– Cô là Bùi thị hồng Thủy phải không?

– Dạ phải.

– Cô chờ một lát. Trường hợp cô tôi phải khám thật kỹ và cẩn thận,

– Thưa bác sĩ tuần trước bác sĩ Tuấn mới khám và bảo tôi hoàn toàn tốt mà.

– Thì chính nó khuyên tôi vậy mà.

YÊU CÔ Y TÁ

Bệnh nhân nói với cô y tá:

– Cô ơi tôi yêu cô lắm. Tôi không muốn khỏi bệnh nữa vì khỏi bệnh tôi sẽ không hàng ngày được gần cô.

– Ông không muốn ra bệnh viện cũng không được đâu. Sáng nay lúc ông hôn tôi, bác sĩ đã trông thấy và bác sĩ cũng yêu tôi.

TÔI CHỜ XE BUÝT

Một người đàn bà lừa khi chồng đi vắng tiếp nhân tình ngay trên giường không ngờ người chồng trở về ngay lúc cuộc tình đang sôi nổi. Vội vã bà giấu tình nhân vào trong tủ áo. Người chồng nhìn đồng hồ: mới 5 giờ chiều.

- Mới 5 giờ mà em đã đi ngủ hả.
- Vâng. Chiều nay em hơi nhức đầu.

Người chồng nhìn lên đi vắng:

- Đôi vớ này của ai vậy.
- Em mới đan cho anh đây mà..

Người chồng không nói gì lảng lảng mở tủ và chạm trán người đàn ông lạ.

- Ông vào trong đó làm gì thế?

Y cười hể hể:

– Nếu ông tin câu chuyện bà đan
vớ cho ông thì ông cũng nên tin tôi. Tôi
đứng trong này chờ xe buýt.

PHÁT GIÁC MỜI

Những nhân viên của một xưởng kỹ
nghệ nọ một buổi sáng bỗng thấy ở đầu
hành lang một tấm biển lớn với những
hàng chữ: “Ban Giám đốc quyết định kể
từ mai sẽ cho kẻ một vạch vàng giữa hành
lang, để phân thành hai lối đi. Biện pháp
này để tránh cho những người hay đi
làm muộn khỏi đụng phải những người
hay về sớm!

Một tuần sau chiếc biển được cất đi để thay bằng tấm biển: “Từ nay nhân viên khỏi cần tuân theo vạch vàng giữa hành lang bởi vì ban giám đốc đã khám phá ra rằng những người đi muộn và những người về sớm không bao giờ có thể đụng nhau vì họ chỉ là một.

LẦM LẪN MANG HỌ GÌ

Cặp nhân tình yêu nhau rất mực. Người đàn ông hưởng thụ tất cả những thú vui bên người nhân tình trẻ trừ cái ân huệ cuối cùng. Gã tán:

– Em chiều anh đi. Chúng ta muốn sống hạnh phúc khi lấy nhau nên tìm

hiếu nhau cận kề khi chưa cưới. Chúng ta sẽ hiểu được những sở thích của nhau. Chúng ta nên thử tất cả mọi thứ. Như vậy nếu có điều gì không hợp nhau, điều gì lằm lẩn chúng ta có thể xa nhau.

Người con gái hỏi lại:

– Đồng ý với anh, nhưng em hỏi anh nếu có sự lằm lẩn thì sự lằm sẽ mang họ của anh hay của em?

ĐỒNG CÂN, ĐỒNG LẠNG

– Ê này, theo mày, 1 kí lô bông và 1 kí lô chỉ, cái nào nặng hơn?

– Kí lô chỉ chứ còn gì?

– Sao mày ngốc thế? Bằng nhau chứ vì cùng là 1 kí lô cả mà.

– Mày giỡn hoài, vậy mày đứng yên đây tao lên gác và ném lần lượt kí lô bông rồi 1 kí lô chỉ xuống đầu mày để xem mày cho thứ nào nặng hơn.

MÉO MÓ NGHỀ NGHIỆP

Một nhiếp ảnh viên sốt ruột đợi ở phòng khách một nhà bảo sanh. Vợ anh sắp sanh con đầu lòng. Khi hút được một gói rươi thuốc, người điều dưỡng đi ra gọi:

– Ông?

– Dạ, có tôi, gì thế cô?

– Bà sanh con trai, nhưng mà...

– Nhưng sao?

Người điều dưỡng quay vào, bế đứa bé ra khỏi nôi giờ ra cho bố nó coi rồi nói:

– Thằng bé đen quá cỡ.

– Chà sao, chắc để nhiều ánh sáng quá.

THÊM TAY THÊM CHÂN

Thuận có cô em vợ rất đẹp. Anh ta muốn tòm tem lắm nhưng không làm gì được.

Sau đó cô ta kết hôn với một người

cũng làng tên là Khánh. Lấy nhau ít lâu, Khánh đi buôn bán nơi xa để vợ mang bầu ở nhà.

Cơ hội tốt cho Thuận đã tới. Với giọng thật nghiêm nghị, anh ta bảo cô em vợ;

– Chết chưa! Sao dì mới có bầu lại để cho chú ấy đi vắng xa như vậy. Biết lấy ai thêm tay thêm chân cho cái thai bây giờ? Tôi e rằng sau này đứa bé đẻ ra sẽ bị thiếu tay thiếu chân đó.

Cô lo sợ lắm và cuối cùng Thuận được nhờ làm cái công việc thêm tay thêm chân cho đứa bé.

Mấy tháng sau, Khánh trở về, rồi cô vợ sinh hạ một đứa con trai kháu khỉnh. Anh chồng thích lắm, hôn hít hoài.

Người vợ trách chồng:

– Thằng bé kháu thật, nhưng anh phải cảm ơn anh Thuận mới phải. Anh quả là vô tâm! Ai đời vợ mới mang bầu mà lại bỏ đi. Không có anh Thuận giúp cho thì bây giờ thằng bé không có tay, không có chân, chưa biết chừng không có cả đầu nữa.

Nghe vậy, Khánh ngã ngửa người và quyết tâm sẽ trả thù cho bằng được.

Mấy hôm sau, Thuận đang cày ruộng ở cách nhà anh ta không xa. Khánh đến giả bộ hỏi mượn cái cuốc.

– Chú cứ về nhà bảo nhà tôi đưa cho.

Khánh vào nhà Thuận và nói với người chị vợ:

– Trong lúc tôi đi vắng, anh ấy đã ngủ với vợ tôi. Nay anh ấy thuận để tôi... với chị một lần cho huế.

Vợ Thuận không tin. Khánh bên gọi với ra ngoài đồng:

– Anh Thuận ơi! Chị ấy không chịu anh ạ!

Anh chồng gắt to:

– Tại sao em lại không chịu? Có chuyện vặt ấy mà em cũng làm khô làm khan!

Cô vợ đành nghe theo lời chồng. Khi biết bị lừa, Thuận xách dao đuổi Khánh khắp làng. Anh này vừa chạy vừa kêu:

– Thế là chúng ta huế! Trước đây anh đã thương con tôi, không muốn cho nó ra đời thiếu tay thiếu chân thì bây giờ anh cũng đừng làm cho nó mồ côi chứ.

Thuận nhận thấy em rể nói có lý, bèn chịu huế.

THÂN MẾN TẶNG ANH

Tại quận cảnh sát người ta đang thẩm vấn một tên du đảng vì khám thấy trong túi y một chiếc lắc vàng nửa lạng không giấy tờ.

– Thưa ông cảnh sát trưởng tôi không ăn cắp chiếc lắc này. Tôi bắt được khi đang đi trên đường cái.

– Tôi cũng tin lời anh. Nhưng tại sao khi bắt được anh không đem trình ngay tại ty?

– Thưa ông cảnh sát trưởng tôi cũng định làm như vậy, nhưng ông thử coi những dòng chữ khắc trên chiếc lắc này coi: “Thân mến tặng anh, người em yêu quý suốt đời”.

TÔI KHÔNG THẤY

Một khách bộ hành vội vã đi trên đường. Ông đụng phải một người mù. Ông vội vã xin lỗi:

– Xin lỗi cụ, tôi không trông thấy.

THỬ MÁY

Một du khách người Pháp tới phi trường Nữu Ước trên đường về nước. Cân hành lý xong xuôi, ông lững thững đi dạo trong hành lang phi trường. Ông dừng trước một cái cân bàn chăm chú

nhìn dòng chữ ngang tầm mắt: “Hãy bỏ vào đây một cắc các bạn sẽ biết bạn là ai và sắp sửa đi đâu”.

Tò mò du khách móc túi lấy một cắc bỏ vào khe hở trên bàn cân. Tức thì có tiếng nói từ bên trong vọng ra:

– Ông nặng 50 ký, Ông tên là Pierre. Ông sắp trở về Ba Lê do chuyến máy bay 9 giờ.

Người đàn ông gật gù:

– Hay, nhưng đúng là có mảnh khỏe bịp bợm.

Ông bèn tới một người Ấn Độ ngồi gần đấy điều đình mời ông này đứng lên bàn cân. Rồi ông lấy một cắc nữa bỏ vào lỗ bàn cân. Tiếng nói từ bên trong vọng ra:

– Ông nặng 48 ký. Ông tên là Mo-hammod. Ông đang có hẹn để trở về Hoa thịnh Đồn. Ông sẽ đáp chuyến máy bay 12 giờ.

Người Ấn Độ tỏ vẻ hớn hờ khi nghe máy nói về mình rất đúng mà lại không phải trả tiền. Duy người du khách Pháp vẫn tỏ vẻ hậm hực lắm, ông vẫn muốn khám phá xem cái máy đã bịp ông cách nào. Ông trèo lên bàn cân lần nữa và móc đồng các cuối cùng bỏ vào lỗ cân. Tiếng nói lại vọng ra:

– Ông vẫn nặng 50 ký. Ông vẫn tên là Pierre. Ông vẫn có ý định trở về Ba Lê. Nhưng vì quá đa nghi và ngốc nghếch nên ông không thể đi chuyến máy bay 9 giờ vì máy bay đã cất cánh 10 phút rồi.

BÀ ẤY HAY THẬT!

Bên Lào ở thôn quê nhà không chia thành từng phòng, mà cả gia đình cùng ngủ chung trong một gian nhà lớn, mỗi người hay mỗi cặp nằm trên một chiếc chiếu hay một cái nệm, từ đầu gian tới cuối gian.

Ngoài ra theo tục lệ, chàng rể ở nhà bố mẹ vợ, và người Lào thường dựng một căn lều ngoài đồng để buổi tối đàn ông ra ngủ trông lúa.

Trời đã tối, chàng rể đang coi lúa ngoài lều thì ông bố vợ ra. Ông nhạc này xưa kia cũng là một cây tán gái. Ông nhạc bảo chàng rể:

– Hôm nay nhà ta có một cô gái đến xin ngủ nhờ. Chà, cô ta trông ngon lành ghê! Tao mà còn trẻ thì nhất định đêm nay tao phải ngủ nhà.

– Thế thì thầy trông lúa để con về nhé!

– Ủ, con trai thì phải thế chứ.

– Nhưng mà làm thế nào để nhận được cô ta?

– Dễ lắm, cô ấy có đeo một đôi vòng chân thật bụi.

Chàng rẽ về tới nhà thì mọi người đã ngủ say. Anh ta vào nhà và bắt đầu bò đi rờ chân từng người. Khi tìm ra người đó có đeo vòng chân lớn, anh ta nằm luôn bên cạnh... Đúng như ông nhạc đã nói, anh ta vô cùng thỏa mãn và chỉ giận gà gáy quá sớm.

Sáng hôm sau, ông bố vợ từ ngoài đồng về. Ông ta rất đỗi kinh ngạc khi thấy chân bà vợ có đeo đôi vòng lớn. Sau khi dò hỏi vợ vài ba câu, ông ta khám phá ra sự thật đau đớn: thay vì cô gái tá túc, chàng rể quý đã mò nhầm bà nhạc.

Ông ta cấp tốc chạy ra lều và kiểm chàng rể mắng thậm tệ:

– Đồ khốn! Tao bảo mày về mò cô gái ngủ nhờ; sao mày dám mò má vợ mày?

– Đâu có! Rõ ràng con sờ thấy cô ấy có đeo đôi vòng chân thật bụi mà lỵ.

– Phải rồi. Cô ấy sợ mất đôi vòng nên đã bỏ ra gửi má mày. Mà má mày lại ngu xuẩn đeo vào chân...

– Thế à! Té ra là má! Trời ơi, má lớn tuổi rồi mà còn hay thật!

Chàng rể chột kê lên, vẻ mặt đầy
khâm phục vì đầu óc anh ta còn lớn vồn
dư vị say sữa tối hôm qua.

– Đây là mày chưa được biết bà hồi
còn trẻ. Hồi đó, bà còn hay hơn cả ngàn
lần lận!

Ông nhạc khoái chí khoe thêm và
cơn giận tiêu luôn.

NGƯỜI ĐỘI MŨ

Chàng nọ rất say mê cá ngựa, một
hôm dắt vợ lên trường đua. Đây là lần
đầu tiên chàng cho vợ đi cùng. Chàng
bảo vợ:

– Đây một ngàn đồng. Em xuống ghi sê lấy vé đánh con ngựa Công Chúa. Người vợ nghe lời chồng xuống ghi xê đưa tiền nói:

– Cho tôi đánh con Công Chúa.

Vừa lúc đó có một người đàn ông đội mũ nằm lấy cánh tay bà và nói:

– Bà điên rồi sao mà đi đánh con Công Chúa. Đó là con ngựa chưa bao giờ về nhất cả. Bà phải đánh con Hồng Lĩnh, bà cứ nghe tôi đi. Tôi rành mấy con ngựa này lắm mà.

Người đàn bà hỏi lại:

– Ông chắc chắn như vậy.

Và vốn là một người đàn bà cả nghe, bà mua 1000 đồng đánh con Hồng Lĩnh. Cuộc đua khởi diễn. Và con Công Chúa

về nhất. Người chồng sung sướng bảo vợ:

– Chúng mình trúng rồi. Em xuống lãnh tiền đi.

Người vợ bẽn lẽn, ấp úng nói:

– Anh ơi em không đánh con đó. Lúc em xuống mua giấy gặp một người đội mũ hăn khuyên em đánh con khác.

– Sao? Một thằng đội mũ! Mà nó bảo gì em cũng nghe nó hả. Em có biết là mình đã thua tất cả 6.000 đồng rồi không. Đây một ngàn nữa. Em xuống đánh con Thanh Uy cho anh. Nhớ con Thanh Uy nghe không.

Người đàn bà xuống tới ghi sê thì người đàn ông đội mũ lại kéo tay bà:

– Tôi biết bà định làm gì. Bà dại lắm,

bà sắp đánh con Thanh Uy phải không? Thật là may mà tôi còn ở đây để ngăn bả. Thanh Uy là một con gà chết. Nó mới bị té trầy mắt tuần trước và nài của nó thì mới ốm dậy, bà có biết điều đó không?

– Không... Nhưng nhà tôi dặn...

– Ông ấy hả. Ông ấy đâu có biết gì, Lần này thì phải đánh con Thụy Hằng. Con này là ngựa nòi của dòng họ Nguyễn Đình. Tôi biết rõ con này như ngựa của nhà vậy. Tôi thì có kinh nghiệm nên tôi khuyên bà thế thôi. Bà có quyền không nghe. Bà thừa tiền bà muốn đánh con Thanh Uy thì tùy bà.

Như đã nói, người đàn bà vốn cả nghe, nên cuối cùng lại đánh con Thụy Hằng. Và kết quả lần này con Thanh Uy về nhất. Người chồng thấy vợ trở về mặt tiu nghỉu bên nói:

– Sao mặt em ỉu xiu vậy. Lần này chúng mình trúng rồi mà.

– Mình không trúng đâu anh ạ. Cái người đội mũ khuyen em đánh con Thụy Hằng và em đã nghe lời y.

Người chồng gào lên:

– Trời ơi sao mà ngớ ngẩn thế. Lâu sau không bao giờ anh cho em đi với anh nữa. Ở đây ai hiểu ngựa hơn anh? Em hay là anh. Em không biết gì thì ít nhất em phải nghe lời anh chứ.

Hắn nhún vai, móc ví và nói:

– Đây em cầm lấy một trăm xuống mua cho anh một chai nước cam.

Người vợ cầm tiền ngoan ngoãn quay đi. Lát sau bà trở lại trên tay cầm một chai Coca Cola.

Người chồng nhăn mặt.

– Anh bảo em mua cho anh nước cam cơ mà!

Người vợ cúi gằm mặt:

– Em có nghe, nhưng xuống dưới nhà em lại gặp người đàn ông đội mũ.

NÓI

Thái và Tuấn dắt nhau đi nhậu nhẹt thật quá vui hai người nhậu lai rai tới gần 12 giờ đêm mới trở về.

Thái tương đối còn tỉnh hơn nên đưa Tuấn về tận nhà. Tới cổng Tuấn lè nhè nói:

– Còn sớm hãy vào đây thăm nhà tôi cái đã. Nhà mới sửa xong tuần trước, đẹp lắm.

Chiều bạn Thái theo vào, quả thực nhà Tuấn đẹp quá. Hai người lần lượt thăm thú từng phòng. Tuấn lè nhè giới thiệu:

– Anh coi, đây là phòng khách... Đây là phòng ăn... Đây nhà bếp... Đây, là phòng ngủ.

Tuấn giơ tay lên bật đèn:

– Anh coi giường đẹp không? Người đàn bà nằm trên ... giường đang ngủ là vợ tôi...

Anh nháy nháy mắt nói tiếp:

– Còn người đàn ông nằm cạnh nhà tôi là tôi đấy.

TẮC ỚNG TIỂU

Một cô gái bị ép duyên nhất định không chịu cho người chồng “gần” mình. Sau nhiều lần tấn công vô hiệu quả, anh chồng đành đến tâm sự cùng ông sãi già trong làng.

– Con khỏi lo, ông sãi nói, ta sẽ thu xếp êm đẹp nội trong một tuần.

Vài hôm sau, cô gái đang làm việc ngoài đồng chợt thấy ông sãi đi trên đường có vẻ vội vã.

– Năng thế này mà thầy đi đâu vậy? Cô ta hỏi.

– Thầy đi lên làng... ông sắp đáp. Ở trên ấy có bà sắp chết vì bị tắc ống tiểu...

– Tắc cái gì thầy?

– Tắc ống tiểu tiện. Chả là bà ta bị đau nên từ mấy tháng nay không cho chồng được gần. Vì thế ống tiểu co lại và có lẽ bị tắc, bụng chướng lên và giờ chỉ còn thoi thóp thở. Thầy lo không biết có tới kịp chữa cho bà ta hay không.

Nghe vậy cô gái tái mặt, nghĩ ngay đến trường hợp của mình. Cô ta vội vã bỏ hết công việc về nhà.

Anh chồng lúc đó đang đan rổ dưới gầm nhà sàn.

– Mình lên nhà trên em bảo cái này.

Cô gái vừa nói vừa thân mật vỗ vai đúc anh chồng.

– Thì nói ở đây không được hay sao?
Tôi đang bận đây.

– Không, phải lên trên nhà mới nói
được.

Tuy bụng mừng rơn, anh chồng còn
giả bộ làm khó một lúc rồi mới chịu lên
nhà trên...

(ý của P.N. Huy)

ĐỂ DÀNH

Hai vợ chồng cưới nhau đã mười năm
chẳng có con. Một hôm trong căn phòng
kín dưới trời mưa tầm tã anh chồng lên
giường nằm đọc báo. Chị vợ len lén đến

nằm một bên. Lâu quá mà chồng chẳng nói gì, người vợ tức lắm nhưng vẫn chịu nhịn. Mãi sau mới nói với chồng:

– Nè anh, hôn em một miếng đi anh.

Anh chồng chẳng nói chẳng rằng xây qua, hôn đánh chụt một cái vào má vợ. Một chốc vợ lại nói:

– Hôn em miếng nữa đi anh.

Người chồng hôn vào cằm vợ rồi tiếp tục đọc báo.

Một lát sau:

– Hôn em thêm chút nữa đi anh.

Người chồng hôn trán vợ. Người vợ vẫn tấm tức:

– Thêm miếng nữa đi anh.

Người chồng vẫn kiên nhẫn hôn vào

mất vợ. Nhưng đến lần thứ năm anh không nên được nữa:

– Thôi anh phải để dành.

Người vợ bù lu bù loa:

– Hả anh để dành hả? Dành cho con nào hả?

Thấy không yên người chồng bèn dõ:

– Thì phải để dành để hôn con chúng ta chứ!

CÓ GÌ TRỞ NGẠI ĐÂU

Một giáo sư triết muốn thử trí thông

minh của học trò bèn đặt câu hỏi sau đây với ba cô nữ sinh:

– Các cô hãy tưởng tượng như vừa bị đắm tàu ngồi trên một xuồng cấp cứu trôi dạt trên biển chưa biết về đâu. Bỗng nhiên đằng xa có một chiếc tàu từ từ tiến tới. Trên tàu hai trăm thủy thủ một năm nay chưa cập bến thèm khát đàn bà như những con hổ đói thèm mồi. Trong hoàn cảnh ấy các cô phải xử trí cách nào để né tránh vấn đề tế nhị đó.

Cô nữ sinh thứ nhất trả lời.

– Tôi lái xuồng tránh xa con tàu.

Cô nữ sinh thứ hai nói:

– Tôi thì tôi vẫn tiếp tục cho trôi giạt và nếu thủy thủ trên tàu hỏi tôi có muốn lên tàu không tôi trả lời cảm ơn họ và tiếp tục cuộc trôi giạt còn hơn.

Cô nữ sinh thứ ba rất khỏe mạnh hấp dẫn, trả lời:

– Tôi thì tôi biết những chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi lên tàu đó. Nhưng thành thực mà nói tôi chả thấy gì đáng gọi là tế nhị cả.

KHÁM NGƯỜI

Tại một phi cảng, một người ông già gái bị nhân viên quan thuế vào phòng kín khám xét. Trong lúc nhân viên hành dịch vào buồng khi ông trưởng phòng ở ngoài ghi biên bản theo lời cô nhân viên tù trong nói ra:

– Trong quần áo không có gì nghi..

Tuy nhiên, đương sự có trong sì líp một vật phồng phồng giống như một tuýp thuốc đánh răng... À không phải, như một cái: À mà không phải, có lẽ một cái pin thì đúng hơn....

Ông Trưởng phòng gắt:

– Cô làm việc như thế à! Đã bao nhiêu năm ở trong nghề mà cô không phân biệt nổi một tuýp thuốc đánh răng với một cái đèn pin thì còn làm gì?

CON BẰNG CHA LÀ NHÀ CÓ PHÚC

Có một anh chàng làm nghề ký giả tính rất cẩn thận và rất tin bói. Trước khi làm một việc gì hơi quan trọng một chút,

anh cũng đi hỏi thầy bói và hỏi thật cặn kẽ.

Anh sắp lấy vợ. Khởi cần nói là anh kỹ càng tới mức nào trong việc chọn ngày, chọn giờ làm lễ cưới. Anh còn tử mỹ hỏi cả về giờ giấc động phòng và được ông thầy dặn:

– Ngày hôm đó đã tốt mà giờ đó lại cũng tốt. Nếu đứa con được thụ thai đúng ngày giờ này tất sẽ là quý tử.

Anh ta hỏi thêm:

– Thế sau này nó có thể làm tới gì?

Thầy bói đáp:

– Cái đó còn tùy vấn đề nông sâu. Nông thì tốt nhất và đứa con có thể làm tới Quốc Trưởng. Nếu sâu hơn một chút thì ảnh hưởng kém đi và nó chỉ làm tới

Thủ Tướng. Song nếu sâu quá thì vô ích, sau này nó bằng bố nó thôi.

Tối hôm đó, trước khi động phòng, anh chàng cho vợ biết các lời dặn của thầy bói và sau khi thảo luận, hai vợ chồng quyết định để đứa con làm Quốc Trưởng.

Công việc đang tiến hành, chợt người vợ có ý kiến:

– Em thấy Quốc Trưởng mà tượng trưng và thủ tướng có thực quyền thà rằng để con nó làm thủ tướng còn hơn.

Nhưng chỉ một lâu sau, người vợ lại đổi ý:

– Thôi anh ạ, con bằng cha là nhà có phúc rồi!

ĐẠI KHÁCH SẠN

Hai du khách nói chuyện với nhau:

– Này thằng Lạng bất cứ đi tới tỉnh nào cũng chỉ tìm trọ ở khách sạn có tên là Bồng Lai

– Chấn hấn ta là một thi sĩ nên thích những nơi có tên mơ mộng.

– Không phải. Chỉ tại vì những khách sạn tên Bồng Lai thường thường thêu hai chữ tắt B. L. trên khăn tắm, khăn mặt nên Bùi Lạng có thể đánh cắp những khăn này mà khỏi phải thêu lại.

BÍ QUYẾT CHO TIỀN

Bước ra khỏi khách sạn một du khách có tiếng hào hoa phong nhã tới gần một thương gia có tiếng là keo bản cũng vừa rời khách sạn với ông:

– Xin lỗi ông, ông cho hỏi một câu tuy rằng hơi tò mò. Tại sao suốt thời gian tôi ở khách sạn này lần nào tôi puốc boia cho bối cũng chỉ được họ “Cám ơn” một cách lạnh lùng mặc dầu số tiền tôi cho rất hậu. Còn ông tôi quan sát thấy hễ lần nào ông puốc boia cho họ là họ vừa cám ơn vừa cười toe toét. Ông có thể cho tôi biết mỗi lần ông cho họ bao nhiêu không.?

– Mười đồng.

– Trời ơi vậy mà sao lần nào họ cũng

cười mà đối với tôi thì quá lạnh lùng trong khi lần nào tôi cũng cho một trăm.

Ông nhà buôn mỉm cười giải thích:

– Phải có mảnh khỏe chứ. Mỗi lần đưa tiền cho họ mình phải lợi dụng lúc ấy để cù cù vào lòng bàn tay họ.

CÁCH TRỪNG PHẠT

Một bà mẹ viết thư cho ông hiệu trưởng trường tư thực mà con bà đang theo học nội trú:

“Thưa ông hiệu trưởng. Cháu Đoàn thanh Tuấn, con trai tôi hiện đang học tại quý trường là một đứa trẻ rất xúc

cảm. Vì vậy hể khi nào cháu làm điều gì lầm lỗi xin ông hiệu trưởng đừng đánh cháu. Ông chỉ cần tát cho trò ngồi bên cạnh một cái thật đau là cháu sẽ sợ lần sau không dám hư nữa”.

THUÊ PHÒNG

Một giáo sư chuẩn bị lên Đà Lạt nghỉ mát. Trước khi đi ông đánh điện tín lên Đại khách Sạn đặt buồng.

“Ngày 12; tôi sẽ tới Đà Lạt. Yêu cầu dành cho một phòng đủ tiện nghi như cầu tiêu, nhà tắm, lò sưởi, tủ lạnh, vân vân...”

Đúng ngày 12 giáo sư lên tới nơi. Ông được dẫn tới nhận một phòng rộng

rãi sạch sẽ. Ông kiểm soát lại nhà tiêu, buồng tắm, lò sưởi thấy đầy đủ cả. Bỗng nhiên cánh cửa phòng bật mở. Một thiếu nữ xinh đẹp ăn mặc hở hang gần như khỏa thân bước vào. Ông giáo sư ngạc nhiên hỏi:

– Cô là ai?

Cô gái cười toét miệng:

– Tôi là món vôn vôn trong điện tín của ông.

PHÓ MÁT CỦA NÃ PHÁ LUÂN

Hoàng Đế Nã Phá Luân đang ngủ trong trường thì có một vị tướng tới nói

là có việc cơ mật cần gặp Hoàng Đế ngay.

Sĩ quan hầu cận rất bối rối, không dám vào đánh thức. Còn đang lúng túng thì có một viên thị vệ tới mách:

– Ông cứ việc lấy một miếng pho-mát camembert đưa đi đưa lại trước mũi Ngài vài cái là Ngài tỉnh ngay.

Viên sĩ quan hầu cận làm theo. Quả nhiên Hoàng Đế Nã Phá Luân cựa mình và nói bằng một giọng ngái ngủ:

– Joséphine, hãy để anh yên! Hôm nay anh mệt lắm!

CÓ BIẾT KHÔNG?

Một cô gái đi thăm bệnh. Bác sĩ bảo cô nằm lên bàn để khám nghiệm.

Sau khi giúp cô gái cởi áo, bác sĩ nắn bóp khá kỹ và an ủi cô gái:

– Chắc cô biết tôi phải làm thế này để làm gì?

– Dạ, bác sĩ đang coi xem em có bị ung thư vú không?

Vị bác sĩ liền đưa tay sờ xuống bụng cô gái và cũng để an ủi cô gái. Ông nói:

– Chắc cô biết tôi phải làm thế này để làm gì?

– Dạ. Bác sĩ đang xem em có bị ruột dư không?

Không cầm lòng được bác sĩ liền leo lên bụng cô gái, khi kéo cao mini duýp của nàng. Rồi ông hỏi cho đỡ thẹn:

– Chắc cô biết tôi đang làm thế để làm gì chứ?

Cô gái cười tủm tỉm:

– Dạ em biết!. Bác sĩ đang khám xem em có bị bệnh hoa liễu không và cũng chính vì em bị mắc bệnh đó nên mới phải đến nhờ bác sĩ.

CÁCH GIỮ CHỒNG

Một bà có chồng hay đi chơi đêm.
Một hôm kể với bạn bè:

– Tôi mới áp dụng một mẹo vặt làm
nhà tôi hết đi chơi đêm. Bây giờ nhà tôi
ở nhà đều đều.

– ...

– Đêm hôm kia lúc một giờ sáng nhà
tôi đang lò mò leo lên thang gác tôi đánh
tiếng hỏi: “Anh Thụy đấy hả?”

Mấy bà bạn hỏi lại:

– Thế thì làm sao mà ông hết đi chơi?

– Vì nhà tôi tên là Hải chứ đâu tên là
Thụy.

BẤT LỰC

Một ông chồng đến than phiền với bác sĩ rằng ông bị bất lực. Cả nửa năm không gần vợ khiến ông bị bà rầy rà quá xá.

Bác sĩ khám xong bèn đưa cho bệnh nhân một hộp thuốc và nói:

– Ông về uống thuốc này đi và bà nhà sẽ không còn lý do để rầy rà ông nữa.

Mấy hôm sau, ông chồng trở lại phòng mạch bác sĩ và reo to:

– Thật là tuyệt diệu... Đều đều mỗi ngày...

Bác sĩ thích thú hỏi lại:

– Thế bà nhà có nói gì không. Hẳn là hài lòng lắm chứ!

– Từ hôm đó tôi chưa về nhà.

KHÔNG CHỊU NỔI

Một du khách Hoa Kỳ sang Pháp nghỉ mát. Khi trở về ông kể chuyện với bạn bè:

– Mấy khách sạn lớn Côte d'Azur không thể chịu nổi. Năm ngoái tôi trọ ở một khách sạn gần biển. Nửa đêm hết thuốc lá. Tôi móc túi tìm chỉ thấy một tờ giấy 500 phật lảng. Tôi gọi bồi đưa cho y tờ giấy 500 và bảo:

– Anh đi mua cho tôi một gói thuốc Gitanes. Có tiền lẻ anh mua cho anh món đồ gì mà xài.

Anh ta đi chừng nửa giờ rồi trở về đưa tôi gói thuốc lá và trả lại tôi 15 xu. Về phần hần, hần đã lấy tiền lẻ của tôi mua một cái Honda.

KHÁCH QUÝ

Một nhà buôn giàu có sắp đi Đà Lạt nghỉ mát. Ông viết thư lên Đại Khách sạn đặt phòng và cẩn thận hỏi thêm xem có thể mang chó đi theo được không?

Vài ngày sau ông nhận được thư từ khách sạn trả lời ông như sau:

Thưa ông.

Trong ba mươi năm tôi làm quản lý cho khách sạn này tôi chưa hề thấy một con chó nào ăn cắp muống, hoặc dùng màn để chùi giày, cũng chưa bao giờ có một con chó nào hút thuốc lá khi nằm trên giường ngủ, quấy rầy người bên cạnh bằng cách vặn máy thu thanh quá to, uống rượu say sưa hoặc rời khách sạn không trả tiền. Như vậy tôi không thấy không có lý do nào để từ chối con chó của ông như một quý khách của khách sạn chúng tôi.

Tái bút: Tôi cũng xin hân hạnh báo tin là đã dành cho ông một phòng ở lầu hai, vì ông cũng là một khách quý của chúng tôi.

THIÊN LÔI ĐI ĐIỀU TRA

Một người đàn bà phạm tội nặng bị Ngọc Hoàng sai Thiên Lôi đi đánh chết.

Thổ Công hay tin báo cho mù biết. Mù sợ quá, năn nỉ Thổ Công cứu mạng. Thổ Công nhận lời.

Khi Thiên Lôi vác tầm sét đáp xuống nhà mù, Thổ Công chạy ra nói với Thiên Lôi:

– Bác xuống trễ quá, mù ta đã bị người khác đánh chết rồi.

Thiên Lôi trở về trình lại Ngọc Hoàng. Ngọc Hoàng không tin, sai Thiên Lôi xuống điều tra xem thực sự mù đã chết hay chưa.

Thổ Công bèn xúi mù đàn bà cời

hết áo quần, ra sân chui đầu vào một cái chum, chống hai chân và bàn tọa lên trời.

Thiên Lô tới, Thổ Công lấy tay chỉ và nói:

– Mụ chết thực rồi! Mụ ta vừa bị ai phang một búa bay cả đầu, lại bổ thêm một búa vào cổ, vết thương còn nứt toác kia kìa! Bác trông rõ chưa?

Sau khi quan sát kỹ Thiên Lô về tàu lại Ngọc Hoàng. Lần này Ngọc Hoàng tin và truyền xếp vụ này lại.

CẢI CHÍNH

Một hoạt náo viên đài truyền hình sau một chuyến công tác các tỉnh trở về thủ đô tỏ vẻ rất bất bình về sự bê bối của

khách sạn Bồng Lai ở một tỉnh nọ.

Trong một chương trình truyền hình ít ngày sau đó anh đã kể lại như sau:

– Tôi bước vào phòng khách sạn. Quý vị khán giả thử tưởng tượng xem phòng thấp tới mực nào. Thấp, thấp lắm, thấp đến nỗi, những con chuột sống trong phòng này con nào lưng cũng gù vì chúng phải bỏ khom khom sợ đụng phải trần.

Ông chủ khách sạn Bồng Lai sau khi coi chương trình đó phần nộ diện tín cho anh tài tử truyền hình yêu cầu phải cải chính ngay sự vu cáo đó, nếu không ông sẽ đưa anh ra tòa về tội phỉ báng.

Chàng hoạt náo viên không muốn đáo tụng đình nên trong chương trình kế tiếp đã cải chính như sau:

– Thưa quý vị. Tuần trước tôi có kể chuyện về khách sạn Bồng Lai ở tỉnh nọ. Tôi có nói rằng khách sạn này thấp quá khiến chuột ở đây đều gù lưng. Sự thực thì đó là một lối nói quá đáng. Vì đúng ra, tất cả những con chuột mà tôi thấy trong phòng tôi ở trọ con nào lưng cũng bình thường chứ không có tật gì cả.

THẦN ĐỒNG TOÁN

Một bà hỏi một đứa trẻ về mộng ước tương lai của nó.

– Lớn lên cháu muốn trở thành một giáo sư toán học.

– Tốt lắm. Thế hiện nay ở trường

cháu học toán tới môn gì rồi?

– Cháu học phân số.

– Giỏi quá ta. Năm nay cháu mấy tuổi?

– Thưa bà, cháu chín tuổi và bốn phần mười hai.

DÁN LÁ KHOAI

Một anh chàng có cô em vợ xinh lắm và rất ngây thơ. Anh ta muốn tò mò tem mà chưa có dịp.

Một hôm anh ta cùng cô em vợ có việc đi lên làng trên. Qua cái miếu giữa đồng, anh giả vờ lên cơn đau dữ dội, ôm

bụng lẫn lộn dầy dụa, làm cô em vợ cuống quýt cả lên không biết làm thế nào.

– Hay là mình đi qua miếu không vào lễ nên Thánh phật chẳng? Anh ta nói. Dì thử vào van vái Ngài giúp tôi xem sao.

Cô em vợ nghe lời. Thừa dịp cô đang quỳ mọp khẩn khứa, anh lên cửa sau chui vào trong bệ, rồi bịt mũi lên tiếng;

– Ta là Thần Miếu đây. Xưa nay ta có lệ mỗi năm một lần, cặp trai gái nào qua đây vào ngày giờ này phải vào biểu diễn ta coi. Nếu không, ta sẽ vạt chết người con trai trước, rồi người con gái sau.

Nghe Thần phán, cô em vợ năn nỉ xin Thần tha cho, song Thần không còn lên tiếng. Cô lạy tạ trở ra thấy ông anh rể càng dầy dụa lẫn lộn hơn trước. Cô ta bên lén thuật lại lời Thần dạy.

Anh ta phần nộ nói to:

– Không thể thế được, thà chết còn hơn.

Ngừng một lát, anh nói nhỏ:

– Anh chết thì đã đành nhưng còn dì thì sao? Hay là thế này: Dì hãy ngắt một cái lá khoai úp lên trên rồi chúng mình giả vờ làm... Thần đâu có trông thấy rõ.

Cô em vợ nghe theo...

Một lát sau, người anh rể khỏi bệnh và nói với cô em vợ;

– Tại cái lá khoai nó mỏng quá... chứ anh đâu có định vậy.

HƠN NHỮNG LẦN TRƯỚC

Một người say rượu loạn choạng bước vào một ổ điểm, lè nhè hỏi bà chủ kiếm một em có nhiều kinh nghiệm và kỹ thuật cao.

Một lát sau một cô gái cao lớn lực lưỡng từ bên trong bước ra tươi cười nói:

– Anh cần một cô đặc biệt phải không. Anh theo em, em sẽ làm anh hài lòng. Gần em anh sẽ hưởng những thú mà chưa bao giờ anh trải qua.

Người say gật gù bước qua ngưỡng cửa vào phòng, miệng lẩm bẩm:

– Còn bé này chắc vừa phải lao vừa giang mai ăn lên óc thì mới dám nói mạnh như vậy. Chứ mình thì trải qua

hết tất cả các thứ bệnh hoa liễu thông thường rồi.

CHẠY QUÁ TỐC ĐỘ

Trên một khúc xa lộ, tốc độ giới hạn là 60 cây số giờ cảnh sát công lộ huýt còi biên phạt một chiếc xe hơi cũ,

– Mời ông về quận nộp 250 đồng tiền phạt vì chạy quá tốc độ ấn định. Xe ông chạy tới 80 cây số một giờ.

Người chủ xe không phản đối mà còn tươi cười nói với người bắt phạt mình:

– Vâng sáng mai tôi tới nộp phạt. Nhưng ông làm ơn ghi giùm trong giấy

phạt là bắt quả tang tôi đang chạy với tốc độ 120 cây số một giờ.

– Ông ghi như vậy để làm gì?

– Dạ, vì tôi đang định bán cái xe khổ này cho một thằng bạn thân.

CHÊNH LỆCH TUỔI TÁC

Một ông già kể chuyện:

– Hồi tôi học ở trường tôi yêu cô giáo dạy tôi. Tôi muốn cưới cô làm vợ mà cô không bằng lòng.

– Vì lý do gì?

– Vì tuổi hai đứa quá chênh lệch nhau.

– Khi đó cụ bao nhiêu tuổi?

Ông già ngẫm nghĩ rồi đáp:

– Cô giáo dạy tôi khi đó mười chín tuổi còn tôi thì ba mươi bảy.

SÚC MIỆNG

Một thiếu nữ tới gần nhà tu hành thủ thi:

– Thưa... Con hối hận lắm vì con đã phạm tội. Vị hôn phu của con đang ngủ trưa... Con không chống nổi sự cám dỗ. Con đã chạm tay vào... Thưa... con khó nói quá.

– Không hề gì! Cũng không nặng lắm Tội đó miễn là đừng tái phạm và bây giờ thì ra vòi nước kia mà rửa tay đi.

Tôi lượt một cô gái thứ hai thỏ thẻ:

– Con cũng hối hận lắm. Con bị anh dỗ ngon dỗ ngọt rồi anh đưa con vào khách sạn rồi chúng con phạm tội.

Nhà tu hành gãi tai rồi nói:

– Được con ra vòi nước kia mà rửa sạch bụng đi.

Hai thiếu nữ tiến tới vòi nước làm theo lời nhà chân tu thì một cô thứ ba cũng tới. Cô hỏi hai cô trước:

– Các chị làm thế để làm gì vậy?

Hai cô đến trước vừa giải thích xong trường hợp của họ thì cô gái thứ ba nói ngay:

– Nếu vậy hai chị hãy xê ra cho em súc miệng trước đã.

LÁ THƯ CẢNH CÁO

Ông trưởng phòng thấy nhân viên của mình thường thường rất lười biếng đến sở làm việc. Ông đã họp cảnh cáo nhân viên nhiều lần nhưng ít khi tập họp đủ trong một lúc. Ông đành phải gửi tới địa chỉ riêng của mỗi nhân viên một lá thư đánh máy nguyên văn như sau:

Các bax đều là xữxg xâx viêx cần thiết cả. Mỗi khi bax có ý địxh nghỉ ở xhà không tới sở và cho rằxg sự vắng mặt một người cũxg không quax trọxg gì thì các bax hãy xghĩ rằxg sự vắng mặt của một châx viêx se cho xgười trưởng phòng bối rối như khi cô thơ ký đắxh máy phải sử dụxg một chiếc máy thiếu một chữ cái

vậy. Ông trưởng phòng cũng có tạm điều chỉnh tình trạng xây dựng giá các bậc đi làm đầy đủ cả thì vầy hơn.

ĐOÁN GIỎI

Một thanh niên đẹp trai hào hoa, kể chuyện với bạn:

– Tối qua tao gặp một em ở đường Phan Đình Phùng. Em có thân hình thật hấp dẫn bộ mặt rất xinh nước da trắng tươi. Tao mời nàng lên xe, đưa đi Maxim's ăn và nghe nhạc. Trước khi đi tao còn mua tặng cho nàng một lọ nước hoa Chanel. Khi tan nhạc tao đưa nàng về nhà tao. Tao ôm nàng; hôn nàng trên

môi nàng không phản đối. Nhưng đến khi tao bế nàng lên giường đòi yêu nàng, mày có biết nàng trả lời thế nào không?

– Không!

Thanh niên trợn tròn mắt tỏ vẻ thán phục:

– Trời! Sao mày đoán giỏi thế!

HÔNG ĐIỆN

Nhà bà Lê Thủy bị hỏng điện hai hôm nay. Bà được nhà máy đèn cho biết sẽ gởi tới một người thợ đàn ông để sửa máy. Chờ ba hôm vẫn không thấy người thợ đàn ông ấy đến bà ra nhà dây thép

gửi cho ông chủ một điện tín như sau:

“Đã ba hôm nay tôi phải dùng đèn cây. Hãy gửi cho một người đàn ông như đã hứa”.

CHẾT NGẠT

Trên xe lửa hạng ba, một thiếu phụ trẻ và xinh đẹp đang vạch vú cho con bú. Một thanh niên ngồi gần liếc thiếu phụ, hít một hơi thuốc lá rồi thở khói vào mặt đứa bé.

Thiếu phụ ôn tồn nói:

– Thưa ông, ông có thể giết chết con tôi bằng khói thuốc lá.

– Ô không sao.

– Không sao? Nếu ông cứ thờ vào mặt nó thì nó sẽ bị chết ngạt ông ạ!

Người đàn ông nháy mắt.

– Không sao mà. Tôi sẽ đến đưa khác.

PHẢI BÌNH TĨNH

Một nữ quân nhân ngồi trên có díp tập lái xe hơi. Bên cạnh một thiếu úy huấn luyện viên ngồi chỉ dẫn, chiếc xe bon bon chạy giữa phố đông. Thiếu úy căn dặn:

– Cô nghe chưa! Phải bình tĩnh hết sức. Đấy! Cứ cầm cho chắc tay lái. Dù

thấy sự gì đằng trước cũng không được hoảng hốt.

Xe vẫn chạy đều. Cô nữ quân nhân vẫn nhìn thẳng trước mặt, hai tay nắm vững tay lái. Bỗng nhiên, thiếu úy huấn luyện viên ghé sát tai người thiếu nữ:

– Em ơi! Em vẫn yêu anh đấy chứ!

Người nữ quân nhân trợn mắt, hai tay rời khỏi vô lăng nhón nhác:

– Chết, sao Thiếu úy lại nói thế!

Viên thiếu úy hăm ngay xe rồi nói:

– Cô cần phải luyện thêm cho tâm trí được bình tĩnh hơn nữa mới có thể lái giỏi được. Tôi sở dĩ hỏi cô như thế là để xem phản ứng của cô ra sao? Cô nên nhớ rằng, khi lái xe dù gặp phải sự xúc cảm cực độ cũng không bao giờ được

hốt hoảng mà bỏ tay khỏi vô lăng như vừa rồi.

TƯỜNG LÀ TÔI ĐIẾC

Một cụ già bước lên xe lửa ngồi xuống ghế đối diện với hai người khách đang nhai kẹo cao su. Cụ già chăm chú nhìn miệng hai người khách rất lâu tỏ vẻ ngạc nhiên lắm.

Vừa lúc có người soát vé đi qua cụ già liền kéo lại và ghé miệng sát tận tai người này nói nhỏ:

– Ông ơi! Ông thử hỏi tôi một câu xem nào.

Người soát vé quay lại:

– Nhưng hỏi cụ câu gì mới được cơ chứ?

Người soát vé vừa nói dứt câu, cụ già thở phào khoan khoái. Cụ lẩm bẩm nói một mình: “Trời ơi, sung sướng quá tôi vẫn còn nghe rõ. Tôi cứ tưởng là tôi điếc. Té ra hai anh chàng kia câm”.

TƯỜNG LÀ ĐÔI TÌNH NHÂN

Tuấn và em gái ở một rạp xi nê ra về vào khoảng gần nửa đêm. Hai người gọi một taxi để về Khách sạn Đồng Khánh. Trời mưa nhỏ nhưng rất oi bức, Tuấn bảo người tài xế bỏ mui xe ra cho mát.

Bác tài xế vừa mở máy là phóng như bay. Đến những chỗ đường quặt và trơn hăn cũng không giảm tốc độ.

Em Tuấn kêu lên:

– Vừa vừa chứ. Còn cả đêm chứ đã sáng đầu mà vội thế.

Vô ích. Bác tài không nghe gì cả, rú ga. Đến cửa khách sạn em gái Tuấn tóc rối bù nhảy xuống xe trách người tài xế. Hăn nhún vai:

– Xin lỗi cô! Tôi tưởng ông và cô là đôi nhân tình và cô nói là nói với ông...

TỐI NÀO CŨNG VẬY

Một thương gia rất giàu và yêu vợ

nhưng luôn luôn bận công việc kinh doanh nên ít thì giờ đi du hí với vợ. Mùa hè tới, ông đưa tiền cho vợ bảo bà lấy vé máy bay đi Nha trang nghỉ mát.

Một tuần sau nhớ vợ quá ông cũng lấy vé ra Nha Trang. Buổi tối, hai vợ chồng âu yếm. Người vợ muốn làm vừa lòng chồng, một anh chồng cóc vàng luôn luôn sẵn sàng chi tiền cho mình bất cứ giờ nào du hí, bèn rên lên hừ hừ ra điệu sung sướng.

Tiếng rên lọt sang buồng bên cạnh, khiến ông khách phòng này không chịu nổi nữa nhồm dây đăm tường thành thành và hét lên:

– Vừa vừa thôi chứ. Có rên thì rên khe khẽ thôi. Đêm nào cũng thế thì ai mà chịu nổi.

NGOẠI TÌNH

Một công chức đi làm xa nghe tin vợ ở nhà để con giai liền đánh điện tin về cho vợ rằng:

– Anh nghe người ta đồn rằng đêm qua có một gã trẻ trai đến ngủ ở phòng ngủ với em. Có thật hay không?

BỨC TƯỢNG LÝ TƯỜNG

Trong phòng triển lãm bảo tàng viện Louvre, một du khách đứng suýt xoa trước tác phẩm điêu khắc phỏng theo

họa phẩm Vệ nữ thành Milo. Người giữ phòng triển lãm ngạc nhiên tới gần hỏi nhỏ:

– Bức tượng ấy có những điểm nào đặc biệt khiến ông xúc động mãnh liệt như vậy.

– Thì ông thử nghĩ xem người đàn bà này có phải người đàn bà lý tưởng mà tất cả đàn ông chúng ta đều mơ ước không? Một người đàn bà nồn nà thân hình hấp dẫn như thế này mà lại không có hai tay để chống cự.

ĐẮM TÀU

Sau vụ đắm tàu, một du khách sống sót trôi giạt vào một hoang đảo giữa Thái

Bình Dương. Ông sống trên đảo khá lâu. Tôi một ngày người ta chợt thấy ông trở về sinh quán trên đảo Hạ Uy Di.

Các ký giả bao vây xung quanh người đàn ông, râu ria rậm rạp chụp ảnh quay phim, phỏng vấn.

– Xin ông vui lòng cho biết cuộc đời ông suốt thời gian mười mấy năm trên hoang đảo?

– Xin ông kể cho biết tại sao ông lại sống sót sau tai nạn đắm tàu thảm khốc đó?

– Xin ông chờ biết, ông đã dùng phép lạ nào để từ hoang đảo an toàn trở về đây?

Người đàn ông vuốt râu cười khà khà:

– Các ông để tôi trả lời chung tất cả. Câu chuyện giản dị lắm. Sau khi tàu đắm tôi nhảy xuống biển bơi một lát thì nín được chiếc xuồng cấp cứu trên đó chỉ có một thiếu nữ. Chúng tôi thay phiên nhau chèo. Hai ngày qua giạt tới một hoang đảo có rất nhiều cây ăn trái. Chúng tôi sống tại hòn đảo này ròng rã mười năm trời. Mãi tới tuần rồi mới có một chiếc tàu ghé đảo. Chúng tôi kể lể đầu đuôi câu chuyện và viên thuyền trưởng bằng lòng chở cả mười hai người chúng tôi về đây.

NHẬP HỘI KHỎA THÂN

Một thiếu phụ rất xấu, làm đơn xin gia nhập một hội khỏa thân.

Sau khi xét đơn và ngắm nghía nữ ứng viên rất kỹ các hội viên cũ ưng thuận cho thiếu phụ, nhập hội nhưng ghi trên lễ lá đơn như sau:

“Chấp thuận cho nhập hội với điều kiện lúc nào cũng phải đeo một lá nho trên mặt.”

THÍCH UỐNG TRÀ

Một du khách Việt Nam ở Luân Đôn trở về kể chuyện:

– Khi chưa tới Anh quốc, tôi luôn luôn tự hỏi không hiểu tại sao người Anh lại thích uống trà say sữa như vậy. Tôi thắc mắc mãi cho tới tuần lễ vừa rồi

khi tới Luân Đôn và được uống cà phê của họ.

THUÊ PHÒNG KHÁCH SẠN

Một du khách bị hư xe đành phải ngủ đêm tại một khách sạn tỉnh nhỏ. Vì kẹt nên ông cũng không than phiền về sự thiếu tiện nghi của khách sạn mà cố chịu đựng cho qua. Bữa ăn rất tồi, chiều dài nhăm nhảm. Giường cũ, một nệm dơ bẩn ông cũng không than vãn.

Sáng hôm sau, sửa xe xong ông mừng rỡ lên phòng quản lý thanh toán tiền để mau chóng rời khỏi cái khách sạn khổ ải.

– Xin ông cho biết tiền phòng hết bao nhiêu?

– Một đêm, nhưng chúng tôi tính tròn 24 tiếng. Xin ông trả cho một ngàn hai trăm đồng?

– Một ngàn hai! Đắt hơn khách sạn sang nữa. Ông có biết căn phòng tôi ngủ, nước từ trên trần chảy rả rích xuống giường suốt đêm hay không?

Người quản lý vẫn bình thản:

– Nếu vậy xin ông trả cho ngàn rưỡi vì đó là loại phòng có buồng tắm.

LỘN PHÒNG

Một thanh niên rất bô trai nghỉ mát tại Vũng Tàu. Uống rượu say, đi chơi khuya về tới khách sạn loạng quạng anh vào nhầm phòng một bà già đang ngồi đọc sách.

Anh vội vã toan quay ra và xin lỗi:

– Xin lỗi bà! Say quá tôi vào lộn, tôi tưởng là phòng tôi.

Bà già trả lời:

– Anh không có vào lộn đâu, anh chỉ vào hơi trễ mà thôi. Trễ mất ba mươi năm.

QUAN SÁT VIÊN

Một quan sát viên, là một nhà tu hành lần đầu tiên được xem trình diễn thoát y vũ và lúc tan xuất hát ra về có thể nhận xét được trong đoàn có bao nhiêu nữ vũ công có đôi mắt không to đều nhau.

ĐÁNH ĐỔI

Thái yêu một cô gái đẹp. Theo đuổi tán tỉnh mãi cuối cùng cô gái nhận lời đi chơi với Thái ngày chủ nhật. Sáng sớm, Thái lái xe tới đón thiếu nữ.

Lần lượt đi Thủ Đức, Biên Hòa rồi xi

nê, ăn tiệm lu bù. Tối Thái dẫn người đẹp nghe nhạc tại Queen Bee.

Mười một giờ khuya Thái dẫn thiếu nữ về nhà. Xe đỗ trước cửa, Thái nói:

– Suốt ngày nay anh đã đưa em ra khỏi nhà. Bây giờ khuya rồi ngược lại em có thể đưa anh vào trong nhà nghỉ đờ một đêm được không nhỉ?

CÓ GÌ TRONG TAY

Luật sư bệnh vực cho bị cáo hét to lên:

– Anh nói rằng thân chủ của tôi đập một chai la ve rồi cầm cái chai cổ võ xông

tôi đánh anh. Thế nhưng tôi hỏi khi ấy anh chịu thua hay sao? Trong hai tay anh không có cái gì đã tự vệ hay sao? Tôi hỏi anh, anh trả lời đi! Trong hai tay anh lúc bấy giờ có cái gì không?

Người đàn ông bị hỏi đồn cười hể hể trả lời:

– Có chứ, trong hai tay tôi lúc ấy chỉ có vợ ỹ. Nàng đẹp lắm nhưng nhát, đâu có thích những chuyện đôi co cãi lộn.

ĐỔI TÊN

Một anh chàng hà tiện nổi danh, một hôm tới tòa án xin phép đổi tên họ.

Ông chánh án gọi:

– Nguyễn Văn Ánh, anh nhắc lại cho tòa biết anh muốn tu chính hộ tịch. Vậy anh muốn từ nay đổi tên là gì?

– Thưa, là Trần Văn Ái.

– Đang họ Nguyễn sao nay anh lại xin đổi hẵn sang họ Trần, một họ hoàn toàn không có liên hệ gì với họ trước cả. Anh cho tòa biết lý do.

Anh hà tiện gãi tai trả lời lí nhí trong miệng:

– Thưa ông tòa, con mới lượm được một hộp danh thiếp còn mới tinh.

LÝ DO NÀO?

Ông khách ngủ dậy mở cửa phòng khách sạn ngạc nhiên khi thấy đôi giày của ông để ngoài cửa phòng tối hôm trước vẫn y nguyên chỗ cũ chưa ai mang đánh cả. Giận dữ ông bấm chuông gọi người bồi lên hỏi:

– Tối qua anh có trông thấy đôi giày của tôi để ở cửa phòng không?

– Có.

– Nếu vậy tại sao anh không mang đi đánh cho tôi. Anh thừa hiểu vì lý do gì tôi mới bỏ giày ra ngoài cửa phòng chứ?

– Dạ, thưa ông tôi tưởng ông bỏ giày ra ngoài vì ông sợ mùi hôi của nó chứ không phải vì ông muốn đánh.

DIỆT DỤC

Một ông lão 50 tuổi cưới một cô vợ trẻ măng, lối hai mươi tuổi. Ông chiều vợ đủ điều. Nàng muốn xe hơi nhà lầu son phấn, hột xoàn ông đều chiều ý ngay. Duy có một đòi hỏi của nàng lúc canh khuya ông không thể nào thỏa mãn được người vợ yêu. Lực bất tòng tâm.

Ông tới một bác sĩ chuyên môn trình bày trường hợp thâm kín của mình và đề nghị trả bác sĩ ba trăm ngàn đồng nển ông cho thứ thuốc gì có thể giúp ông giải quyết cảnh éo le sinh lý của ông.

Bác sĩ bóp trán suy nghĩ một lúc rồi lấy giấy cho ông một đơn thuốc khá dài. Ông già cầm đơn thuốc nét mặt hóa hổ hởi bác sĩ:

– Thưa bác sĩ, bác sĩ tin rằng những thứ thuốc này sẽ làm cho tôi dồi dào sinh lực như lúc thanh niên.

Bác sĩ lắc đầu:

– Không phải thuốc này dành cho ông. Đó là thuốc diệt dục của bà nhà.

BÁN GIÀY

Ông chủ nhăn mặt hỏi cô làm công:

– Người đàn ông mặc sơ mi trắng ôm cái gì ở tiệm này đi ra thế.

– Thưa ông chủ, ông ta mua một đôi giày đen số 40, thứ 1200đ.

– Sao tôi thấy hấn trả ở két có một tờ giấy 500đ và một tờ giấy 100đ?

– Thưa ông chủ, ông ta bỏ quên ví tiền ở nhà, trong túi chỉ còn có bảy trăm. Ông ấy hẹn về nhà lấy tiền rồi sẽ trở lại ngay để trả nốt.

– Cô có quen hấn ta không mà cô để cho hấn mang giày đi. Nhỡ hấn không trở lại trả tiền thì sao?

Cô làm công nhân miệng cười:

– Ông chủ đừng lo. Tôi không quen ông ta nhưng ông ta sẽ trở lại. vì hai chiếc giày tôi đưa cho y đều là hai chiếc chân trái cả.

KHÓ HIỂU

Đôi khi đi ngoài phố ta nghe lắm được những mẩu chuyện mới nghe thì có vẻ bình thường nhưng nghĩ kỹ thì cũng hơi lạ lùng. Chẳng hạn khi nghe một người đàn bà đi đường nói chuyện với bạn như sau:

– Không mặc quần áo, không đi giày, không đội nón, tôi cân được đúng 47 cân 237 gờ ram. Nhưng tôi chỉ lo là cái cân bàn ở tiệm thuốc Tây Ngọc Thụy mà tôi cân chiều hôm qua không đúng với cái cân tiệm Tân Hoàng tôi cân tháng trước

HÁT LÊN ĐI

Nhân bữa tiệc sinh nhật của bà chủ nhà nhất định ép một cô bạn gái của bà lên hát vì bà biết cô bạn có giọng hát rất hay.

Nhưng cô bạn khẳng khẳng không chịu hát.

Cuối cùng để thuyết phục cô gái bà chủ nhà quay sang phía ông Tổng trưởng Ngoại giao hỏi:

– Ông tổng trưởng nghĩ sao về trường hợp một người có giọng hát rất hay nhưng không chịu hát?

Nhà ngoại giao mỉm cười đáp:

– Tôi thì tôi nghĩ rằng như thế còn hơn là mười hai cô không biết hát, giọng ồ ồ mà cứ nhất định nhảy lên hát.

VỀ TRỄ

Đêm giao thừa. Trong một quán rượu chỉ còn hai bợm nhậu đang khề khà uống dù lúc đó đã gần mười hai giờ. Bỗng người nọ hỏi người kia:

– Tại sao giờ này mà anh chưa về. Anh về trễ như thế anh sẽ trả lời vợ anh ra làm sao?

Người kia đáp:

– Ờ, tôi đã có vợ đâu mà lo.

Người thứ nhất tỏ vẻ ngạc nhiên;

– Anh chưa có vợ thì việc gì mà phải uống rượu nhỉ!

BỌM NHẬU

Một anh bom nhậ được mời tới dự tiệc rượu Giáng sinh tại nhà một người bạn thân.

Khi anh vừa tới vợ bạn đơn đả cầm ly ra đưa cho anh và lịch sự hỏi:

– Thưa anh anh dùng rượu gì ạ?
Whisky? Martini? Vodka? hay Martel?

Bom nhậ trả lời gọn:

– Vâng ạ!

BÃI BIỂN LÝ TƯỞNG

Một phi công thám thính bay ngang qua sa mạc Sahara chợt nhìn thấy một chấm đen di động phía dưới. Ông hạ thấp máy bay xuống lượn một vòng. Và nhận thấy đó là một người bị lạc và quanh quẩn đó không có một chiếc xe cộ hay ốc đảo nào cả. Viên phi công tìm cách hạ cánh cách nơi người đàn ông xấu số không xa. Ông nhận thấy người đàn ông này cởi trần chỉ vận một chiếc slip và trên cổ còn vắt chiếc khăn tắm ướt đầm mồ hôi. Viên phi công tới gần cất tiếng hỏi:

- Ông đi đâu mà ăn mặc như vậy?
- Tôi hả! Tôi đi tắm biển mà...
- Trời! Ông điên rồi. Ông cởi quần

áo từ đây để đi tắm biển. Ông biết từ đây ra tới bờ biển gần nhất bao nhiêu cây số không? Tám trăm cây số.

Người kia trả lời, tỉnh bơ:

– Tôi biết chứ. Nhưng ông đã thấy bãi biển nào có chiều rộng lý tưởng như ở đây chưa?

LẠNH LÙNG

Một cô gái đã khá tuổi nhưng vẫn chưa có người yêu. Buồn về cảnh cô đơn, có tâm sự với cô bạn thân. Cô khuyên:

– Bây giờ chỉ tới tòa báo X. nhờ đăng một mẫu rao vặt tìm bạn đại khái như

sau: “Thiếu nữ duyên dáng, dễ thương, cần một chút sáng và hơi ấm cho cuộc đời buồn tẻ của mình.”

Ba tuần sau cô bạn cố vấn gặp lại cô bạn cô đơn:

– Thế nào, chị nghe lời khuyên của em, đi đăng báo đã có ai gửi thư đáp ứng chưa?

– Có... Em nhận được hai tập quảng cáo lò sưởi và đèn của một tiệm bán đồ điện.

CỐ VẤN TÌNH DỤC

Một người đàn bà vào một tiệm sách hỏi cô bán hàng:

– Tôi muốn mua một cuốn sách tặng một cặp vợ chồng mới cưới. Cô có cuốn nào hay không?

Cô bán sách trả lời:

– Tôi đề nghị bà nên mua “Đời sống tình dục trong thiên nhiên”.

– Không được. Cặp này đã thuê được nhà rồi mà.

MUỐN GÂY

Một bà tới phòng mạch bác sĩ xin đơn thuốc làm sao cho bớt mập. Sau khi khám kỹ bệnh nhân, bác sĩ hỏi:

– Bà cân nặng bao nhiêu?

– 52 ký 912 gờ ram, không mặc quần áo nhưng đeo kính.

Bác sĩ mỉm cười:

– Tôi phục sự thận trọng chính xác của bà. Nhưng tôi hơi thắc mắc tại sao bà chú trọng tới từng gờ ram thịt, cẩn thận cởi hết quần áo khi cân mà bà còn không chịu bỏ nốt đôi kính.

– Thưa bác sĩ nếu tôi bỏ kính ra thì tôi làm thế nào đọc được chữ trên mặt cân.

LO XA

Bà mẹ hỏi cô con gái nhỏ:

– Con búp bê ông già Noel cho con

sao con không mang ra mà chơi?

- Con sợ nó hư mất
- Thế con giữ để làm gì?
- Con để dành cho con của con.

Bà mẹ cười:

- Thế lỡ con không có con thì sao?
- Thì con để dành cho cháu nội con.

CÁCH KIẾM CHỒNG

Bà Elma Baines, một chuyên viên có kinh nghiệm về các vấn đề hôn nhân đã nêu những lời khuyên sau đây cho những cô gái muộn chồng:

1. Hãy trở về nghỉ hè ở làng mình sinh trưởng. Những thằng nhỏ bản thủ nhem nhuốc, thò lò mũi xanh khi cô bắt đầu ra tỉnh, giờ đây rất có thể đã trở thành những thiếu niên bảnh trai, tuấn tú.

2. Nếu cô làm nghề bán hàng, nên chọn một cửa hàng bán đồ dùng thể thao. Những thể thao gia độc thân thường rất khoái các cô nói chuyện về môn thể thao mà họ ưa thích.

3. Đừng bao giờ tự ti mặc cảm để lảng xa những cô bạn gái đẹp hơn mình. Trái lại cô nên luôn luôn đi với những người đẹp. Mỗi cô gái đẹp thường kéo theo mình nhiều gã đàn ông thất vọng. Những người này sẽ dễ dàng trở thành bạn tình của cô để tìm một niềm an ủi.

RAO VẶT

Một trường dạy đánh máy chữ đã thu nhận được một số học sinh đông đảo quá sức tưởng tượng sau khi cho đăng dòng quảng cáo dưới đây trên một tờ nhật báo lớn:

“Thiếu nữ từ mười tám tới hai mươi lăm tuổi xin hãy mau mau ghi tên theo học đánh máy và tốc ký tại trường chúng tôi. Kết quả mau chóng không thể lường được: 50 phần trăm nữ sinh học trường chúng tôi sau khi nhận việc ở các hãng tư đều đã được giám đốc các hãng này cưới làm vợ.

CÒN LƯỢT VỀ

Luật sư tiễn tử tội tới địa điểm hành quyết. Trời mưa như trút nước. Tử tội nhìn luật sư, rồi nhìn bộ quần áo ướt của mình chép miệng nói:

– Thật là xui cho tôi quá! Chuyển đi cuối cùng trong đời mà cũng không được khô ráo.

Luật sư:

– Anh còn may hơn tôi, vì tôi còn phải trở về nữa,

TƯỜNG MÁY HƯ

Tình cờ một hôm Thái được gặp mặt nữ ca sĩ Khánh Lệ Dung mà anh vẫn hâm mộ giọng hát qua màn ảnh nhỏ. Đây là lần đầu tiên anh được thấy mặt Khánh Lệ Dung ngoài đời. Anh thất vọng vì ở ngoài Khánh Lệ Dung cũng xấu như anh thấy trên màn ảnh. Sau khi được giới thiệu với người nữ danh ca, Thái suýt xoa lúng túng nói:

– Thật rất hân hạnh được thấy mặt cô. Mãi cho tới bây giờ tôi vẫn cứ yên trí là cái máy tivi của tôi bị hư.

BỊ BỆNH TỪ BAO GIỜ

Một thanh niên mặt ngơ ngác, quần áo xốc xếch, râu ria xồm xoàm chạy ùa vào phòng mạch một bác sĩ nói hỗn hển:

– Thưa bác sĩ, xin bác sĩ rộng lượng cứu giúp tôi.

Bác sĩ ôn tồn nói:

– Đó là bốn phận của tôi, Anh cứ bình tĩnh, kể cho tôi nghe bệnh trạng ra sao.

– Thưa bác sĩ tôi bị mất ngủ, hồi hộp, lo sợ. Lúc nào tôi cũng có cảm tưởng như mình đang bị theo dõi, rình rập. Ra đường hễ thấy cảnh sát hay quân cảnh, tim tôi đập mạnh và muốn tìm cách lẩn trốn họ. Đêm khuya sau giờ giới nghiêm

mỗi khi nghe thấy tiếng xe tuần tiểu xích
đỗ, tôi lo lắng sợ hãi.

– Đó là một hình thái của chứng thần
kinh. Anh bị chứng bệnh này từ bao lâu
rồi?

Thanh niên đáp:

– Dạ mới một tuần nay, từ khi tôi
vượt ngục.

BÀ GIÀ GÂN

Một bọn cướp võ trang tấn công
trang trại hẻo lánh giữa đồng. Chúng
đánh đập gia chủ, vợ vét hết tiền bạc tư
trang quý giá vào mấy bao lớn, trời chủ

nhà lại rồi ăn uống. No say rồi tên trùm bọn cướp dùng báng súng đập lên đầu khô chủ ra lệnh.

– Bây giờ muốn sống hãy đi kiếm đàn bà cho chúng tao. Bọn chúng tao có tất cả năm người. Hãy kiếm cho tao ba đứa con gái trẻ đẹp, và tám người khác cho bộ hạ tao. Mau?

Chủ nhà nhăn nhó:

– Thưa ông ở đây đồng không mông quạnh không có nhà cửa nào hết thì kiếm sao được gái. Xin ông gia ân tha chết cho gia đình chúng tôi. Khi tôi chỉ có ba người đàn bà. Má tôi già rồi xin ông tha cho... và tôi xin gọi vợ tôi và con gái tôi ra hầu các ông.

Giữa lúc đó một bà già từ dưới bếp đi lên mắng át con trai:

– Kệ các ông ấy lựa chọn việc gì đến mà mà mà xía vào.

SÁNG KIẾN

Thế chiến thứ hai đang tiếp diễn dữ dội. Bộ chỉ huy tối cao Đồng minh hội họp mật tìm phương cách đối phó với tàu ngầm của phe Đức khi đó đang làm mưa làm gió trên Đại tây Dương. Một viên đại tá đứng lên trình bày một phương thức diệt tàu ngầm rất độc đáo:

– Thừa hội nghị phương pháp chống tàu ngầm quốc xã của tôi rất giản dị và kết quả trăm phần trăm. Bây giờ ta chỉ việc nấu sôi Đại tây Dương lên. Khi đó

để tránh tai nạn bị nấu chín như một trái vịt lộn các tiềm thủy đình quốc xã bắt buộc phải nổi lên mặt biển. Và như vậy chúng ta chỉ còn việc mang các chiến hạm chờ sẵn để bắt những chú quốc xã làm tù binh mỗi khi họ nhô lên.

Một vị thiếu tướng gật gù có vẻ tán thưởng kế hoạch đó, nhưng cũng đứng dậy nêu thắc mắc:

– Tôi thấy hay lắm nhưng nhưng xin đại tá cho biết làm cách nào để có thể đun sôi Đại Tây Dương?

Vị Đại tá cười gằn:

– Tôi chỉ đưa ra những sáng kiến lớn. Các vấn đề chi tiết bộ tham mưu phải lo thực hiện chứ.

TRỄ PHÉP

Tiểu đoàn 4 Bộ binh hành quân trên vùng Rạch Giá. Cuộc hành quân hoàn tất. Đơn vị còn đóng lại địa phương vài ngày trong khi chờ lệnh di chuyển đi nơi khác.

Lợi dụng thời gian nghỉ ngơi này hạ sĩ Tuấn xin phép tiểu đoàn trưởng cho anh hai giờ phép để về thăm vợ ở gần đây nhưng đã hai năm nay anh chưa có dịp về thăm. Vị tiểu đoàn trưởng gật đầu đồng ý nhưng cẩn thận dặn thêm:

– Đơn vị đang trong tình trạng chờ lệnh di chuyển đáng lẽ tôi tuyệt đối không cho một quân nhân nào đi phép. Nhưng tình trạng anh đặc biệt là vợ anh ở gần

vùng hành quân tôi mới chấp thuận. Nhưng nhớ là chỉ được vắng mặt ở đơn vị đúng hai giờ thôi.

Anh hạ sĩ sung sướng chào vị chỉ huy vội vã đi liền. Nhưng hai giờ trôi qua anh vẫn không trở lại đơn vị. Mãi tới chín giờ tối anh mới mò về. Vị tiểu đoàn trưởng gọi anh tới trình diện, nghiêm khắc hỏi.

– Tôi chỉ cho anh đi phép hai tiếng, tại sao tới giờ này anh mới trở về. Anh giải thích cho tôi lý do 4 giờ trễ phép.

Hạ sĩ Tuấn gãi đầu:

– Thưa đại úy, xin đại úy thông cảm cho em. Khi em về tới nhà thì vợ em đang tắm ngoài ao... Thành ra em phải để mất bốn tiếng đồng hồ phơi khô bộ quân phục.

THÔI QUEN

Viên trung sĩ báo cáo với Chỉ huy trưởng:

– Thưa Thiếu tá, em không hiểu binh II Thảo trước khi nhập ngũ làm nghề nghiệp gì mà hễ mỗi lần bắn xong một phát y lại cẩn thận rút khăn tay ra lau súng kỹ càng cho hết dấu tay.

TEM KHÔNG DÍNH

Ông Tổng trưởng Bộ Bưu Điện vào yết kiến vị nguyên thủ một quốc gia một

chính khách độc tài tàn ác thất nhân tâm.

– Thưa ông chủ tịch, ý kiến in chân dung chủ tịch trên tem thư thực là một ý kiến hay vô cùng. Nhưng tới nay là ba tháng sau ngày phát hành loại tem mới đó, Bộ chúng tôi nhận thấy tem bán rất ế.

– Ông Bộ trưởng có biết lý do tại sao không?

– Thưa chủ tịch, dân chúng phàn nàn là tem không dính vào bì thư.

Ông chủ tịch, suy nghĩ rồi nói:

– Nếu vậy là tại keo không được tốt nên tem bong. Ông phải chỉ thị cho họ thay loại keo khác.

Ông Bộ trưởng gãi đầu:

– Thưa chủ tịch, không phải tại keo,

nhưng tại vì không một người nào chịu nhổ nước miếng vào phía sau con tem khi định dán.

BA ĐIỀU ƯỚC

Một thủy thủ sau khi tàu đắm, dùng phao bơi được vào một hoang đảo. Khi vừa bước lên bờ anh ngạc nhiên thấy trên đảo có ba thiếu nữ chờ sẵn niềm nở đón tiếp anh. Một trong ba nói:

– Chúng tôi dạt vào đây đã sáu tháng rồi. Hôm nay mới được gặp anh. Chúng tôi sung sướng lắm. Chúng tôi dự định sẽ thỏa mãn ba điều ước của anh. Vậy anh ước những gì?

CHỮ BÁC SĨ

Tất cả các bác sĩ đều viết rất xấu, ai cũng biết điều đó. Nhưng có một trường hợp sau đây đã phá tất cả các kỷ lục về viết khó đọc của giới bác sĩ.

Đầu tiên ông viết một đơn thuốc bệnh nhân, viết rất khó đọc. Người khách hàng của ông mang đơn ra ga dùng đơn thuốc này đi xe lửa được hai tháng vì các kiểm soát viên tưởng là giấy giới thiệu của ông giám đốc hỏa xa. Cũng tờ giấy đó ông đã dùng để vào sở thú không mất tiền vé, vào xem cải lương và coi hát bóng ở hầu hết các rạp chiếu bóng đô thành.

Ông mang tờ giấy xuất trình cho ông giám đốc hãng, ông này tưởng đơn xin

tăng lương nên chấp thuận cho ông hai mươi phần trăm.

Điều lạ lùng hơn nữa là con gái ông tưởng là một bản nhạc mới đem ra chơi dương cầm và cũng nhờ bài này cô được giải thưởng văn học nghệ thuật, bộ môn nhạc cổ điển Tây Phương.

TAO CŨNG ĐỊNH NÓI THẾ

Hai người đàn ông dắt tay nhau đi trên đường Lê Lợi chiều thứ bảy. Bỗng họ thấy từ đằng xa hai người đàn bà đi ngược chiều sắp gặp họ. Một người nheo mắt nhìn kỹ rồi thốt lên:

– Chết vợ tao và nhân tình tao đang đi về phía này.

Người đàn ông thứ hai thở dài:

– Tao cũng vừa định nói với mày câu đó.

QUÂN KỶ

Trong một trại binh gần tỉnh Southampton, tướng Eisenhower đang trình bày với bộ tham mưu của ông những chi tiết về cuộc hành quân Overlord.

Một viên tướng người Anh nói với bạn đồng nghiệp Hoa Kỳ của ông:

– Điều mà tôi ngạc nhiên nhất là lính Mỹ các anh thiếu tinh thần kỷ luật.

Người Mỹ ngạc nhiên phản ứng:

– Đây là lần đầu tiên tôi nghe một người phê bình quân nhân Mỹ như vậy.

Đúng lúc ấy một anh trung sĩ Mỹ từ ngoài chạy vào hỏi viên sĩ quan chỉ huy của anh:

– Này, Đại úy! Chiều nay tôi lấy xe díp ra phố tí nhé, boss.

Viên sĩ quan Mỹ cười nói với người Anh:

– Đấy anh xem, họ kỷ luật như thế còn gì nữa. Trước khi lấy xe của tôi anh ta cũng hỏi đảng hoàng.

TẦM HOẠT ĐỘNG

Tháng ba năm 1972, Cộng Sản BV thất bại liên tiếp trên khắp các mặt trận. Các kỹ sư BV xúc tiến thực hiện một loại hỏa tiễn có tầm hoạt động xa. Cuộc chế tạo đặt dưới quyền điều khiển của một kỹ sư Trung Cộng.

Nóng lòng về loại vũ khí mới và hy vọng thứ vũ khí này có thể cứu gỡ BV khỏi ngõ bí, chủ tịch Tôn Đức Thắng bất thần tới thăm công binh xưởng, và hỏi viên kỹ sư Trung cộng:

– Tầm hoạt động của loại hỏa tiễn mới này có xa không?

Viên kỹ sư đáp:

– Thừa chủ tịch, khi loại hỏa tiễn này hoàn tất, ta đặt một giàn ở Hà Nội thì có thể dễ dàng phá nát các tỉnh lỵ Bắc Ninh, Hà Đông và Hải Dương.

Chủ tịch Cộng sản gắt:

- Thế còn các mục tiêu của địch?

– Vâng, mình bắn tới mục tiêu địch chứ, nếu khi ấy họ đóng quân ở Hải Dương, Bắc Ninh hoặc Hà Đông.

BIẾT TÔI LÀ AI KHÔNG?

Con trai một viên thiếu tướng tới tuổi nhập ngũ. Anh học tập quân sự và được đổi về một đơn vị thuộc quân khu

năm khi lớp học vừa mãn. Ý là con một sĩ quan cao cấp anh tân binh rất ba gai, không chịu tuân kỷ luật.

Không may cho anh, ông thượng sĩ cơ trưởng lại là người rất nghiêm khắc không coi anh ra gì cả ông bắt bẻ anh đủ điều mỗi khi anh vi phạm. Một hôm không chịu nổi sự hành hạ của thượng sĩ, anh tân binh cúi kính hỏi:

– Anh có biết cha tôi là ai không?

Ông thượng sĩ trả lời thản nhiên:

– Không, thế còn anh.

LY DI CHỒNG

Một luật sư đang ngồi làm việc trong

văn phòng. Bỗng một thiếu phụ bước vào chào ông, kể qua loa tình cảnh gia đình và xin luật sư làm giúp bà các thủ tục cần thiết để xin ly dị chồng.

Luật sư hỏi:

– Bà viện lý do gì xin ly dị ông ấy?

Thiếu phụ đáp:

– Tôi nghi anh ấy không trung thành với tôi. Anh đã ngoại tình.

– Bà có bằng chứng gì, bà căn cứ vào đâu mà cho rằng ông không trung thành với bà?

Thiếu phụ đáp thản nhiên:

– Tôi tin rằng anh không phải là cha của mấy đứa con tôi.

TRẢ ĐŨA

Tháng mười năm 1940, cuộc thế chiến thứ hai đang tiếp diễn nhưng bất lợi cho phe Trục. Tuy vậy nhà độc tài Ý Mussolini vẫn lạc quan, tin tưởng vào những cuộc hành quân tương lai của ông. Ông quyết định đem quân tấn công Hy Lạp. Để làm yên lòng bạn đồng minh, Mussolini an ủi Hitler:

– Anh cứ yên tâm và tin tưởng ở quân đội Ý anh dũng. Chỉ trong hai tuần tôi sẽ thanh toán xong Hy Lạp.

Và nhà lãnh đạo Ý cho lệnh tiến quân. Dưới sự chỉ huy của tướng Papagos quân Ý hùng hổ tiến về phương Đông. Quân Hy Lạp anh dũng chống lại,

rồi phản công mãnh liệt khiến quân Ý bỏ chạy tán loạn.

Hitler nghe tin giận lắm, nhắc điện thoại gọi Mussolini mĩa mai:

– A lô! Thế nào quân của anh thắng lớn chứ? Chắc anh đang ở Nhã Diễn hả?

Mussolini hỏi lại:

– Xin lỗi nói to lên một chút. Tôi nghe không rõ gì cả.

Càng giận dữ, Hitler hét to thêm:

– Tôi hỏi có phải anh đang ở Nhã Diễn phải không?

– Nghe vẫn nhỏ lắm. Chắc anh gọi tôi ở xa lắm. Có phải anh đang ở Luân Đôn không?

GIÁN ĐIỆP

Mặt trận Normandie. Một toán tuần cảnh Hoa Kỳ bắt gặp một cô thôn nữ run rẩy trốn trong đồng cỏ khô. Viên trung sĩ trưởng toán ra lệnh cho binh sĩ:

– Cho các anh tan hàng và trở về vị trí. Để cô gái lại đây, tôi kiểm soát xem có phải cô ta là điệp viên trá hình không?

CHÀO NGƯỜI ĐẸP

Một người đàn ông thất thiếu ở một khu phố vắng, gặp một thiếu phụ trạc ngoài bốn chục tuổi, anh ta sẵn đến chào:

– Chào cô, sáng nay trông cô đẹp quá!

Người đàn bà hỏi lại:

– Tôi bốn chục rồi mà sao ông gọi tôi bằng cô. Chắc tại ông thấy tôi vừa ở mỹ viện đi ra phải không?

– Không phải thế. Mà tại vì tôi ở tù 3 năm, vừa mới được phóng thích.

THUẾ VÀ PHẠT

Giữa hai hành động đóng thuế và nộp phạt có một sự khác nhau rõ rệt mặc dù đều nộp tiền cho chính phủ.

Nộp phạt là đóng tiền cho nhà nước khi làm một điều gì vi phạm luật.

Nộp thuế là đóng tiền cho nhà nước để khỏi vi phạm luật.

NGUY TRANG

Một cô gái thân hình hấp dẫn ngó ngang ngó dọc mãi mới tìm được một nơi tắm lý tưởng. Đó là một ngọn suối

trong suốt, vắng vẻ, bên bìa một cánh rừng.

Cô gái từ từ trút bỏ xiêm y. Áo quần lần lượt được xếp trên một tảng đá bên bờ suối. Cô gái từ từ bước xuống nước lộ một tòa thiên nhiên. Nàng vùng vẫy bơi lội tung tăng như một con cá trên dòng suối trong. Một giờ sau, nàng từ từ bước lên bờ, niềm vui hiện hân hoan trên nét mặt.

Nhưng khi nàng vừa tiến tới tảng đá toan cúi xuống cầm quần áo lên mặc thì một tiếng hô lớn vang lên ngay ở bìa rừng.

– Đại đội ba nguy trang, tiến, Một, hai. Một, hai?

Và tất cả cánh rừng tiến lên nhịp nhàng theo bước quân hành.

THANG MÁY

Trong một khách sạn nhỏ ở Nữ Uớc, người chủ muốn tiết kiệm chi phí trả các công nhân nên chỉ muốn những người không thạo nghề.

Nhất là người bồi giữ thang máy. Thật ra y chỉ là một thằng nhỏ chưa đầy mười tuổi điều khiển máy móc quá lúng túng. Có lần một bà khách trẻ tuổi đi coi hát về khuya bấm chuông kêu thang máy lên lầu 12. Thằng nhỏ giữ thang máy ngủ gà ngủ gật bấm nút lên lầu 14. Khi biết lầm, nó vội vã hãm, thang ngừng lại quá mạnh. Rồi nó vội vã quay lại xin lỗi bà khách:

– Em xin lỗi bà em hơi vô ý. Bà có sao không ạ?

Thiếu phụ mỉm cười:

– Không sao đâu em. Chị vẫn có thói quen mặc mini duýp thấp xuống tới mắt cá chân như thế này.

BẮN BIA

Trung sĩ huấn luyện viên cố gắng giảng giải và hướng dẫn cho anh tân binh cách nhắm, tư thế khi bắn, cách ghì súng cho chặt vân vân nhưng anh tân binh vẫn bắn ra ngoài bia.

Viên trung sĩ ra lệnh cho anh tân

binh tiến tới gần bia hơn, chỉ còn cách 100 thước. Viên đạn lại bay ra ngoài bia.

Tiến tới gần cách 50 thước, vẫn trượt.

Tiến tới cách 25 thước, vẫn trượt.

Tiến tới cách mười thước, vẫn trượt.

Tiến tới cách 3 thước, vẫn trượt.

Lúc đó viên trung sĩ bèn hét to:

– Lấp lưởi lê vào. Tiến tới đâm vào bia.

PHÁO KÍCH

Thế chiến thứ hai. Một ký giả phỏng vấn một người Anh Cát Lợi:

– Trong thời kỳ Đức quốc xã dùng

bom bay V.I pháo kích Luân Đôn, ông có sợ không?

Người Anh chậm rãi trả lời:

– Không, tôi không sợ hãi một tí nào cả. Vì nhiều lý do. Trước hết, đa số những căn cứ phóng bom bay của Đức đều đã bị phi cơ của chúng tôi phá hủy. Bây giờ nói ví dụ về những căn cứ còn hoạt động được, Này nhé, giả thử có một trái bom được phóng đi và trái bom rớt trúng thành phố Luân Đôn chẳng nữa thì mười lần họa chẳng chỉ có một lần rớt trúng khu phố tôi ở, và khi rớt vào khu phố tôi thì cũng mười lần mới có một lần rớt trúng nhà. Và ngay trong trường hợp ấy xảy ra thì cũng mười lần có một lần có thể trúng chính căn nhà tôi ở, và ngay trong trường hợp này nữa cũng không sao vì suốt ngày tôi ngồi ở quán cà phê trước cửa chú đầu có ở nhà.

BẠN THÂN

Bà Hồng Anh đang ngồi uống cà phê trong tiệm, ông Thanh bước vào tiệm. Tuy hai người quen nhau nhưng bà Hồng Anh cũng chẳng thềm nhếch mép chào người đàn ông vừa vào. Ông Thanh uống nước xong lẳng lặng đi ra. Một người bạn gái ngồi gần đó quan sát rất kỹ thái độ hai người rồi tới bên bà Hồng Anh hỏi:

– Giận nhau rồi hả? Sao không thấy chào hỏi gì cả?

Hồng Anh trề môi:

– Chào, thằng già mắc dịch ấy là thằng tôi nhất thế gian.

– Sao vậy, mới có chuyện gì thế?

– Chị tính, hôm nọ em đi chợ vắng. Ra tới chợ biết bỏ quên ví tiền vội vã về nhà thấy thằng già đến tự bao giờ, đang ôm hôn con Thủy ở gần buồng tắm. Con bé mới mười bốn tuổi đầu.

– Thế thì chị giận là phải. Thằng cha đó đáng tuổi ba con Thủy rồi.

Hồng Anh bữu môi nói thêm:

– Thế đã hết đâu. Một lần khác tôi bắt gặp hấn đang sờ má cháu Ái chị con Thủy.

– Ô thằng cha khả ố thật.

– Chỉ thế thôi thì còn nói gì nữa. Trước đây hấn còn tán cả má em, ve vãn bà dì em không được lại quay sang tán cô em.

Người bạn tỏ vẻ khinh bỉ:

– Thằng cha bỉ ổi!

Hồng Anh chép miệng, ngao ngán:

– Chị xem hần ve vãn tất cả mọi người trong nhà em như thế. Mà đối với em là bạn thân với nhau từ khi còn đi học hần chả bao giờ ngó ngang gì cả. Em có già, xấu gì cho cam.

ĐÔI TIỀN SỮA

Ngày thứ bảy, Thượng đế tạo ra nước Thụy Sĩ, với rừng, núi, ao, hồ.

Rồi quay lại một nông dân Thượng đế hỏi:

– Con còn muốn gì nữa không?

Người nông dân đáp:

– Xin Thượng đã cho con một nông trại với thật nhiều bò sữa.

Thượng đế vung tay. Một nông trại và một đàn bò hiện ra. Thượng đế hỏi:

– Con ưng ý chưa. Sữa bò có ngọt như ý con muốn không?

– Xin Thượng để nếm thử thì biết.

Thượng đế cầm một ly sữa đưa lên môi nhấp một ngụm rồi nói:

– Ngon lắm. Con còn muốn gì nữa không?

Người nông dân trả lời thản nhiên:

– Con muốn xin Thượng để năm chục đồng tiền sữa.

PHÂN BIỆT

Một nhà ngoại giao Hoa Kỳ nói với một người Đức:

– Khi tới một quốc gia nào muốn biết nước đó theo chính thể độc tài hay dân chủ có một cách rất dễ dàng là quan sát những tù nhân đang bị giam giữ trong nhà tù.

Trong một nước dân chủ những phần tử xấu trong xã hội bị giữ trong nhà giam còn những phần tử tốt thì ở chính quyền.

Trong một nước độc tài thì trái lại.

ĐĂNG VÀO HẢI QUÂN

Một tân binh thuộc binh chủng hải quân viết thư về cho mẹ như sau:

“Thưa má.

Ngày xưa mỗi lần ngồi ở bến tàu hóng mát con nhìn thấy những con tàu lúc nào cũng sạch sẽ bóng loáng con thán phục sự sạch sẽ của binh chủng hải quân. Con thèm muốn, con mơ mộng và con đã chọn binh chủng này để đầu quân.

Bây giờ thì con muốn chuyển sang bộ binh, không quân hay là giải ngũ. Vì con đã biết vì sao những con tàu đó sạch sẽ, bóng loáng.

CUỘC ĐỜI

Cặp vợ chồng sồn sồn, đi xi nê về khuya. Tới một quãng đường vắng một tên trộm xông ra chĩa súng vào ngực người chồng, ra lệnh:

– Đưa ví tiền đây hay là muốn mất cả cuộc đời.

Người chồng quay lại bảo vợ:

– Thôi em chịu khó đi với ông ấy đi, vì em là cả cuộc đời của anh mà.

BAO NHIÊU TUỔI?

Trưởng Phòng Nhân Viên một hãng xe hơi, liếc nhìn phiếu lý lịch của công nhân vừa nộp để xin việc. Anh ta là một công nhân của một hãng xe khác.

Xem xét phiếu lý lịch kỹ lưỡng rồi ông hỏi:

– Năm nay anh bao nhiêu tuổi?

– Dạ, bốn mươi lăm.

– Vậy sao trong phiếu lý lịch lại ghi anh đã làm việc cho hãng cũ ba mươi lăm năm. Anh đi làm từ năm mười tuổi sao?

TÍNH KỸ

Hai chuyên viên quảng cáo gặp nhau, nói chuyện với nhau về kinh nghiệm trong nghề. Một người nói:

– Tôi vừa thực hiện được một công tác quảng cáo mà tôi tin chắc là rất có hiệu quả. Anh biết rằng các bác sĩ chuyên về bệnh tâm trí khi thăm bệnh bao giờ cũng bắt bệnh nhân nằm ngửa trên giường.

– Ờ, thế thì có ăn nhằm gì đến nghề nghiệp của bọn mình đâu.

– Có chú! Vì lý do đó mà tôi đã tới tất cả các phòng mạch bác sĩ tâm trí trong thành phố để thuê trần nhà dán quảng cáo.

QUYỀN QUYẾT ĐỊNH

Đêm tân hôn của một đôi vợ chồng Mỹ. Vốn là những người có óc thực tế và thương mại nặng, người vợ bảo chồng:

– Thôi vợ chồng ăn ở cả đời với nhau, có gì cứ giao hẹn trước cho tiện và đỡ mất thì giờ. Từ nay hễ có chuyện gì chúng ta đồng ý với nhau thì anh được quyền quyết định, còn hễ khi nào chúng mình bất đồng ý thì quyền quyết định về phần em.

ĐÓI

Chuyện xảy ra năm 1943 sau 20 năm chinh chiến tàn phá Âu châu. Trong một cuộc bán đấu giá tại Pháp. Đồ vật mang ra bán, đấu giá gồm đủ mọi thứ quý giá: sách cũ, bát chén cổ, các bức danh họa... những đồ trang sức đắt tiền, những đồ gỗ hiếm từ đời vua Louis... Nhưng tất cả những đồ vật vô giá ấy đã không lôi kéo được khách mua.

Trái lại có một cái bầy chuột tầm thường lại được dân chúng tranh nhau trả giá rất cao. Giá cao vọt lên từng phút.

– 500 quan!

– 1000 quan.

- 1500 quan.
- 5000 quan.
- 10.000 quan.

Cuối cùng chiếc bẫy chuột về tay một kỹ nghệ gia với giá 60.000 quan.

Người điều khiển cuộc bán đấu giá rất ngạc nhiên hỏi:

– Thật tôi không hiểu tại sao ông lại mua với giá quá cao như vậy?

Viên thư ký ngồi bên trả lời:

– Thế ông không trông thấy gì sao? Chỉ vì ở dưới cái bẫy chuột còn dính lại một miếng thịt.

KHÔNG HÚT THUỐC

– Này mày không hút thuốc nữa hả?

– Không! Hút thuốc nhiều làm đau thận.

Người bạn trở mắt ngạc nhiên:

– Đau thận. Ai nói với mày như thế? Tao chỉ nghe thấy người ta nói thuốc lá làm hại phổi, tim, dạ dày nhưng chả bao giờ thấy ai nói thuốc lá làm hại thận cả.

– Đúng. Nhưng mày thử nghĩ vì muốn vợ tao khỏi cần nhả, suốt ngày tao phải cúi xuống để lượm mẩu thuốc thì làm sao mà tránh khỏi đau thận được.

MƯỢN ĐỒ

Một bữa thứ bảy; người con hỏi bố:

– Ba ơi, ba cho con mượn cái cà vạt của ba nhé!

Người cha ngạc nhiên:

– Mày thích cái nào thì cứ lấy mà thắt. Mà tại sao hôm nay mày lại hỏi tao đàn ông thế. Mọi lần mày cứ tự tiện lấy có hỏi tao bao giờ đâu?

– Tại hôm nay ba cất cà vạt chỗ nào con đâu có tìm thấy.

THANH TRA HẠ GIỚI

Mùa xuân năm 1943. Thượng Đế quyết định thanh sát trái đất để xem các lãnh tụ đích thực trong cuộc thế chiến đang tiếp diễn.

Trước hết Thượng Đế tới viếng tổng thống Mỹ Roosevelt thì thấy ông này đang hì hục lợi trong một vũng bùn lầy khổng lồ.

Trở sang Luân Đôn, Thượng Đế cũng thấy thủ tướng Churchill đang ngập ngựa trong một vũng bùn y như tổng thống Hoa Kỳ.

Tới Mạc Tư Khoa, Thượng Đế thấy Staline đang đứng trong vũng bùn ngập tới cổ.

Chặng cuối của cuộc thanh sát là Bá Lính. Thượng Đế vô cùng ngạc nhiên khi thấy lãnh tụ quốc xã, Hitler, rất sạch sẽ bảnh bao. Ông cũng đứng trong vũng bùn nhưng bùn chỉ dính tới mắt cá chân mà thôi.

Thượng Đế bèn hỏi:

– Trong cuộc chiến tranh bắn thủ này tất cả các lãnh tụ Mỹ, Anh, Nga đều lặn ngụp trong bùn như tới ngập đầu ngập cổ, con người tại sao lại giữ được trong sạch như vậy.

Nhà độc tài quốc xã cười:

– Thượng Đế không trông thấy gì sao? Con đang đứng trên vai Mussolini mà.

DUỚI THỜI PÉTAIN

Thống chế Pétain làm thủ tướng Pháp dưới thời Đức thuộc. Dân chúng Pháp rất ghét ông cho ông là một người bán nước. Nên có câu chuyện liên quan tới quân đội được bí mật kể trong dân gian:

Nếu một binh sĩ cụt một ngón tay, anh ta được thăng hạ sĩ.

Nếu mất một bàn tay, anh được thăng trung sĩ.

Nếu mất một chân, anh được thăng thiếu úy.

Nếu mất một tay và một chân anh được thăng đại úy.

Nếu mất hai chân, anh được thăng thiếu tá.

Nếu mất hai tay, anh được thăng đại tá.

Nếu mất hai tay và hai chân anh được thăng thiếu tướng.

Và nếu mất cái đầu, anh được người đời kêu là thống chế.

SÁNG TẠO đã tái bản: chuyện cấm
đàn bà của ĐẶNG TRẦN HUÂN Dày
220 trang, 30 tranh vẽ và bìa sơn dầu
HIẾU ĐỆ, 4 màu offset, láng.

